

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

**Ne af aldatmacası,
Ne provokasyon,
Ne suskunluk fesadı!..**

**Büyük zindan direnişi
Ölüm Orucu evresinde!..**

**Yaşasın direniş,
yaşasın zafer!**

İÇİNDEKİLER

Faşist rejim devrimci irade karşısında yenilmeye mahkumdur!.....	3
İMF-TÜSİAD bütçesine karşı işçi-emekçi barikatı!.....	4
Sermayeye kıyak, emekçiye koyu sefalet ve dayak.....	5
AB'ye bağlanan boş umutlar gene hüsrana yarattı.....	6
KHK saldırısı püskürtülmelidir!.....	7
11 Kasım eylemi ve kamu emekçilerine yönelik güncel saldırı.....	8
Direne direne kazanacağız!.....	9
Kirli af oyunu değil, devrimci tutsaklara özgürlük!.....	10
Yaşamı yeniden varetmek mücadeleden geçiyor!.....	11
Kimya Teknik işçilerine mektup.....	12
Direnisteki EXSA işçilerine mektup ..	13
Fazla mesailer ve moral yozlaşma	14
Formasyon hakkını gaspettirmeyeceğiz.....	15
Teslim olmak onurlu bir yaşamdan sürülmektir (Orta).....	16-17
TAYAD'ın "Hapishaneler Gerçeği..."	
Kurultayı.....	18
Hücre saldırısı ve devrimci direniş....	19
Hücrelere karşı sendikalardan ve DKÖ'lerden basın açıklaması.....	20
SAG'la dayanışma bildirileri.....	21
SAG direnişi, F tipi cezaevleri ve devlet provokasyonları.....	22
Her yerde SAG-ÖO direnişinin sesi olacağız! ...	23
Zindan direnişi kampanyamız devam ediyor!.....	24
Liberal işçi politikacılığı sendikal ihanete ortak oluyor.....	25
Almanya'da büyüyen anti-faşist duyarlılık.....	26
ABD seçimleri fiyaskosu.....	27
Ulucanlar Zindanı'nda Parti'mizin kuruluş yıldönümünü kutladık.....	28
"Kurtlar arasında çıplak".....	29
PKK tutsaklarına açık mektup.....	30
Mücadele Postası.....	31

Kızıl Bayrak

Haftalık Sosyalist Siyasal Gazete

Sayı: 2000/43 • 18 Kasım 2000

Fiyatı: 5 DM.

Sahibi ve Y. İşl. Md.: İbrahim GÜMÜŞ
EKSEN Basım Yayın Ltd. Şti.

Yönetim Adresi:

Eksen Yayıncılık Laleli Cad. No: 52/5 İstanbul

Tel-Fax: 0 (212) 638 58 13

e-mail: kb1@turk.net

Web: <http://www.kizilbayrak.de><http://www.kizilbayrak.org>

Baskı: SERLER Matbaacılık

İSTANBUL

Tel: 0 (212) 880 40 75

Genel Dağıtım:

BİRYAY

19 Kasım'dan itibaren Ölüm Orucu direnişindeyiz!

Taleplerimiz karşılanıncaya kadar Ölüm Orucu direnişimizi aynı kararlılıkla sürdüreceğiz!..

Kamuoyuna...

Ümraniye, Bursa, Çankırı, Aydın hapishanelerinde kalmakta olan bizler, 20 Ekim 2000 tarihinden itibaren değişik hapishanelerde başlattığımız Açlık Grevi eylemimizi daha önce kamuoyuna ilan ettiğimiz taleplerimiz karşılanmadığı için 19 Kasım 2000 tarihinden itibaren Ölüm Orucu eylemine dönüştürdük. Taleplerimiz karşılanıncaya kadar Ölüm Orucu direnişimizi aynı kararlılıkla sürdüreceğiz.

Ölüm Orucu Eylemimizin Talepleri:

- F tipi hücre hapishanelerinin kapatılması,
- 3713 Sayılı Anti-Terör Yasası'nın tüm sonuçlarıyla kaldırılması,
- Üçlü Protokol'ün iptal edilmesi,
- DGM'lerin kapatılması,
- Değişik tarihlerde Buca, Ümraniye, Diyarbakır, Ulucanlar, Burdur hapishanelerinde arkadaşlarımızın ölümlerinden ve ağır yaralanmasından sorumlu olanların yargılanması,
- Rahatsızlıkları sabit olan, '96 Ölüm Orucu sonrası rahatsızlıkları süren, çeşitli saldırılarda yaralanan ve tedavi edilmeyen arkadaşlarımızın salıverilmesi,
- İşkencecilerin yargılanması,
- Hakların demokrasi ve özgürlük mücadelesi önündeki tüm anti-demokratik yasalar iptal edilmeli, baskılara son verilmelidir.

Bizler bu talepler için bedenlerimizi ölüme yatırdık, bu uğurda ölecek ama hücrelere girmeyeceğiz.

Ümraniye Hapishanesi'ndeki;

DHKP-C Davası Tutukluları: Ahmet İbili, Ahmet Özdemir, Ergül Acer, Yıldız Gemicioğlu, Zehra Kurtay, Ümüş Şahingöz, Zeynep Arıkan, Gülay Kavak, Mehmet Zincir, Muharrem Genç, Veli Güneş, Hasan Pınar, Osman Osmanağaoğlu, Ali Şanlı, Ali Rıza Demir
TKP(ML) Davası Tutukluları: Durmuş Kurt, Mehmet Kerem, Cem Yıldız, Özgür Ayrılmaz, Yaşar Yağan
TKİP Davası Tutuklusu: Servet Paksoy

Çankırı Hapishanesi'ndeki;

DHKP-C Davası Tutukluları: Hasan Güngörmez, İrfan Ortakçı, Cihan Şeker, Temel Çağırtekin, Özgür Soner
TKİP Davası Tutuklusu: Muharrem Kurşun

Bursa Hapishanesi'ndeki;

DHKP-C Davası Tutukluları: Erdal Arıkan, Mura: Özdemir, Mesut Örs

TKP(ML) Davası Tutukluları: Orhan Budak, A. İhsan Özkan, Erdal Çetinkaya, Ali Köçmen, Adil Kaplan, Özgür Koçak, Yusuf Karaca

Aydın Hapishanesi'ndeki;

DHKP-C Davası Tutukluları: Sinan Eren, Suat Karabulut, Burhan Gardeş

Ulucanlar-Ankara, Adana-Kürkçüler, Aydın, Bartın, Bayrampaşa, Buca, Bursa, Ceyhan, Çanakkale, Çankırı, Ermenek, Gebze, Malatya, Nevşehir, Niğde, Uşak, Ümraniye...

Hapishanelerindeki Süresiz Açlık Grevi'ni sürdüren Tutuklu ve Hükümlüler adına;

Şadi Özbolat, Ökkeş Karaoğuz, Resul Ayaz

Çıktı!... Kitapçılarda...

Örgütsel güvenlik sorunu devrimci bir örgüt için her zaman en temel sorunlardan biridir. Bu, devrimci bir örgütün karşısına maddi açıdan varlık yokluk meselesi olarak çıkabilen bir sorundur. Siyasal mücadelede süreklilik esastır. Siyasal mücadelenin sürekliliği ise, ancak sürekliliği korunan bir örgütle sağlanabilir. Kurulu düzene karşı mücadele eden illegal bir örgütün sürekliliğini koruması ise, örgütsel güvenliğe ilişkin sorunlarda gösterebildiği başarı ölçüsünde mümkündür.

Örgütsel güvenlik sorunu kuşkusuz teknik değil, temelde siyasal bir sorundur. Temelde kitlelerle birleşme, kitlelerin içinde erime, kitlelerden kendine bir koruma duvarı oluşturma sorunudur. Ama yine siyasal yaşamın kendi gerçekliğinden biliyoruz ki, söz konusu örgüt yeni bir örgüte, hele de devrimci siyasal mücadelenin durgun bir döneminden geçiyor ve böylece dönemlerde devrimci bir örgütün kitlelerle birleşmesi kolay olamıyorsa, bu durumda bu meseleyi kitlelerle birleşme temelinde çözmek, ancak bir zaman vs süreç sorunudur. Ama bu genel planda, stratejik bir bakış açısı çerçevesinde böyledir.

Tam da bu noktada, karşımıza önemli bir sorun çıkmaktadır. Yeni şekillenmekte olan bir örgütün kitlelerle buluşması, maddi bir güce dönüşmesi ve kitlelerle örtünmesi bir süreç sorunuysa eğer, böyle bir süreçte, böyle bir taktik gelişme evresinde (ki bu taktik gelişme evresi yılları alabilir), örgütsel güvenlik sorunlarında ustalaşmak, ayakta kalabilmenin çok temel, hafta belirleyici bir etkeni haline gelir.

TKİP Kuruluş Kongresi Belgeleri

Örgütsel Güvenlik Sorunları

Örgütsel Güvenlik Sorunları

ISBN 975-7271-29-2

Fiyatı: 2.250.000 TL.. (KDV dahil)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

E K S E N Y A Y I N C I L I K

Zindanlarda Ölüm Orucu eylemi başlıyor...

Faşist rejim devrimci irade karşısında yenilmeye mahkumdur!

İşte bugün, af tasarısına
Erbakan üzerinden sözde
siyasi suçların da dahil
edilmesi taktiğinde yine
dinci gericilik bir biçimde
alet edilmeye çalışılıyor.
Bu gelişmelerin kabaca
bir değerlendirmesi bile,
önümüzdeki süreçte, af
saldırısına karşı
mücadeleye özel bir ağırlık
verme zorunluluğunu
göstermeye yeterlidir.
Öncelikle devrimci
çevrelerde devletin yeni
taktiğine karşı bilinç
açıklığı sağlanmalı ve bu
taktik en geniş kitlelerin
önünde teşhir
edilebilmelidir. Devletinki
ne bir geri çekilme ve ne de
bir demokratikleşme
adımıdır. O tam da kendi
niteliğine yaraşır aşağılık
bir oyun peşindedir. Amacı
ilerleyen SAG ve yaklaşan
Ölüm Orucu direnişlerinin
etkisini zayıflatmak,
gücünü parçalamaktır.
Bu aşağılık taktiğe karşı
devrimci kadro ve
çevrelerin
bilinçlendirilmesi, sadece
iç zayıflıkları önlemek için
değil, bu kadrolar
üzerinden yürümekte olan
kitle çalışmasının
güçlendirilmesi için de
zorunlu ve acildir. İşçi ve
emekçi kitlelerin
aydınlatılması ise, hücre
karştı mücadelenin
dışarıdaki ayağını
güçlendirmenin temel
araçlarından biridir.

Devrimci tutsakların Süresiz Açlık Grevi direnişi ilerledikçe, devletin af telaşı da artıyor. Önce bayrama yetiştirmekten söz ediyorlardı. Artık “en kısa zamanda” sözünü dilden düşürmüyorlar. “İsabetli bir zamanlama” olarak hesapladıkları bayramın aslında ciddi bir gecikmeye tekabül ettiğini farketmiş olmalılar. Çünkü yakında SAG direnişinin süresi dolacak ve devrimci tutsaklar Ölüm Orucu eylemine geçecekler. Ve elbette ölüm oruçlarının dışarıda yaratacağı etki çok daha farklı olacak.

Af için “en kısa zaman” telaffuzuyla birlikte, “siyasileri de kapsayacak biçimde” açıklamalarının altında da bu yatıyor. Devrimci tutsakları hücrelerde çürütmeyi/teslim almayı kafasına koymuş bir faşist iktidarın, bu aşamada böyle bir sözde esneklik gösterisinin altında tek şey aranabilir: Hücre karşıtı mücadeleyi zayıflatmak, devrimci tutsakların SAG eylemini güçten düşürmek. Devrimcilerin böylesine kaba bir oyuna gelmeyeceği, dolayısıyla devletin bu çabasının boşa olduğu yeterince açık olmakla birlikte, mücadelenin kapsamı düşünüldüğünde, devletin çabasının tamamıyla boşa düşmeyebileceği de görülebilecektir.

Öncelikle, bu yeni açıklamalar çerçevesinde bir yasanın çıkarılması, devrimci hareketteki reformist eğilimleri güçlendirme riski barındırmaktadır. İkinci olarak, hücre karşıtı mücadele, halen ağırlıklı olarak devrimciler üzerinden yürümekle birlikte, oldukça geniş bir siyasal yelpaze oluşturmaktadır. Bu yelpazede aydın girişiminden çeşitli DKÖ'lere ve hücre karşıtı platformlara kadar, bir dizi kurum yer almakta ve içinde oldukça farklı düşüncelerden demokratik muhalefet unsurunu barındırmaktadır. Özellikle mücadeleye bir biçimde destek veren pek çok DKÖ'nün af konusuna ilişkin bugüne dek yaptıkları açıklamalara gözetildiğinde (İstanbul Barosu'nun açıklamaları bu konuda tipik bir örnektir), devletin bugünkü manevrasıyla fazla çelişki taşımadığı görülebilir. Bu kurumların af konusundaki taleplerinin bu şekilde karşılanması, hücre saldırısına karşı mücadelelerinde bir gerilemeye yol açacak mıdır? Eğer devrim cephesi sağlam durur, devrimci tutsakların SAG-Ölüm Orucu eylemiyle dayanışmayı, yani mücadelenin dışarıdaki ayağını güçlü tutarsa, bu risk azalacaktır. Aksi takdirde, devletin taktiğinin şu ya da bu oranda tutması kaçınılmazdır.

Devletin affa ilişkin son manevralarına dönersek; “siyasileri de kapsayacak şekilde” ifadesiyle kastedilenin, asıl olarak “Erbakan'ın durumu” üzerinden

312. madde olduğu görüşü öne çıkarılmakla birlikte, “yardım-yataklık” maddesi de devrimci tutsaklar ve demokratik muhalefete uzatılan bir yem olarak kenardan gösteriliyor. Erbakan meselesi, güya meclisteki pazarlıklar çerçevesinde gündeme getiriliyor. Ancak artık çok iyi biliniyor ki, 70 küsur yıllık Cumhuriyet tarihinin bu en gericisi hükümetinin “şeriate karşı mücadele”si, (28 Şubat kararlarında da görüldüğü gibi), sağ gösterip sol vurma taktiğidir. Bir bakıma bayatlamış bir taktiktir bu. Taktiğin en son örneği, bu aynı süreçte meclis komisyonundan geçen memur kıyım yasasıdır. Bilindiği gibi, KHK olarak çıkarılmaya çalışıldığı dönemde hükümetle Köşk'ün “arasını açan” bu tasarı da, kamuoyuna, irticaya karşı mücadele tasarısı olarak sunulmaya çalışılmıştı. Halen aynı çaba sürdürülmekle birlikte, tasarının esas olarak sendikaların, dolayısıyla kamu emekçi hareketinin tasfiyesini amaçladığı çok açıktır. Daha doğrusu “irticacı” tabir edilen kesimin ıslahı, ama asıl olarak ilerici sendikal hareketin tasfiyesi yasanın asıl anlamı ve işlevi budur. Zaten, islami gericiliği besleyip büyüten kapitalist rejimin “irticaya karşı” tüm mücadelesi de, özünde onu terbiye ederek amacına uygun konumda tutmak değil midir?

İşte bugün, af tasarısına Erbakan üzerinden sözde siyasi suçların da dahil edilmesi taktiğinde yine dinci gericilik bir biçimde alet edilmeye çalışılıyor.

Bu gelişmelerin kabaca bir değerlendirmesi bile, önümüzdeki süreçte, af saldırısına karşı mücadeleye özel bir ağırlık verme zorunluluğunu göstermeye yeterlidir. Öncelikle devrimci çevrelerde devletin yeni taktiğine karşı bilinç açıklığı sağlanmalı ve bu taktik en geniş kitlelerin önünde teşhir edilebilmelidir. Devletinki ne bir geri çekilme ve ne de bir demokratikleşme adımıdır. O tam da kendi niteliğine yaraşır aşağılık bir oyun peşindedir. Amacı ilerleyen SAG ve yaklaşan Ölüm Orucu direnişlerinin etkisini zayıflatmak, gücünü parçalamaktır.

Bu aşağılık taktiğe karşı devrimci kadro ve çevrelerin bilinçlendirilmesi, sadece iç zayıflıkları önlemek için değil, bu kadrolar üzerinden yürümekte olan kitle çalışmasının güçlendirilmesi için de zorunlu ve acildir. İşçi ve emekçi kitlelerin aydınlatılması ise, hücre karşıtı mücadelenin dışarıdaki ayağını güçlendirmenin temel araçlarından biridir.

İşçi-emekçi hareketindeki belirgin gelişmeler, konuya ilişkin çalışmanın zemini de olgunlaştırmaktadır. Oldukça kitlesel geçen KESK'in Ankara

mitinginde cezaevleri sorununun etkin biçimde gündeme sokulabilmesi, bu konudaki çalışmanın başarısı yanında, kamu emekçisi kitlesinde uygun bir zemin bulabilmesiyle de ilgilidir. Aynı kitlede bu zeminin, memur kıyımı yasasıyla daha da güçleneceği varsayılmalıdır. Kuşkusuz salt kamu emekçileri kitlesinde değil, başta işçi sınıfı olmak üzere, IMF-TÜSİAD yıkım programının kapsadığı, dolayısıyla öfkesini-tepkisini artırdığı, mücadeleye zorladığı tüm yoksul emekçi kesimlerde siyasal gelişmelere ilgi ve dayanışma eğilimi yükselmektedir. Özellikle eylemlilik durumlarında bu gelişmenin daha bariz hale geleceği ise açıktır.

Bir yandan devrimci basının daha etkin ve yaygın kullanımıyla, saldırıların teşhiri ve devrimci tutsakların haklı taleplerinin propagandası yürütülürken, diğer yandan, eylemlilik içinde duyarlılığı artan kesimlerin hücre karşıtı platform örgütlenmeleriyle tanıştırılması, mücadeleye katılması gerekmektedir. Ağırlıklı olarak emekçi semtlerde ve üniversitelerde hayat bulan halihazırdaki platformların kitle hareketinin çok daha durgun olduğu bir dönemde oluşturulabildiği gözönüne alınırsa, bugün daha yaygın ve etkin hale getirilebileceği açıktır. YÖK protestolarıyla birlikte öğrenci gençlik hareketinin neredeyse bir atılım içine girdiği, kamu emekçilerinin uzunca bir suskunluğun ardından hatırı sayılır bir kitleyle Ankara çıkarması yaptığı, işçi hareketinde her gün bir yerden bir grev, direniş, yürüyüşün patlak verdiği bir süreci tanımıyoruz. Böylesi bir süreçte, hücre karşıtı platformlar için, varolan durumlarını güçlendirmeden öte, yeni ve farklı zeminlerde platformlar oluşturmayı da gündemimize alabilmeliyiz. Özellikle, imkan dahilindeki tüm sendika şubelerinin bu sürece dahil edilmesi gerekir. Ve mümkün olan her yerde, işyeri temsilcilikleri, öncü işçi ve emekçiler üzerinden işyeri komiteleri...

Sistem ne denli planlı, programlı ve kararlı yüklenirse yüklensin, devrimci irade karşısında gericiliğin, çürümüşlüğü-kokuşmuşluğun temsilciliğini yaptığı sürece, yenilmeye mahkumdur. Ama onun yenilgisi kendi gericiliği yüzünden değil, devrimin iradesi, kararlılığı ve azimli çabasıyla mümkün olacaktır. Devrimci tutsakların, yoldaşlarımızın, bir kez daha namluya sürdükleri bedenlerinin kendilerini değil düşmanı vurabilmesi, dışarıdaki bu görevlerin ne ölçüde yerine getirildiğiyle doğrudan ilgili olduğu ise asla unutulmamalıdır.

İMF-TÜSİAD bütçesi meclis gündeminde...

İMF-TÜSİAD bütçesine karşı işçi-emekçi barikadı!

İç ve dış borçlar ödemelerinin reddedilmesi, İMF, Dünya Bankası vb. emperyalist mali kuruluşlarla kölece ilişkilere son verilmesi, emperyalistlerle yapılan açık-gizli ikili anlaşmaların iptal edilmesi, sefalet ücretleri ve özelleştirme saldırılarının son bulması talepleri yükseltilmelidir. Bu talepler uğruna örgütlü-birleşik mücadele yükseltildiğinde, bu istemler alanlarda sermayeye dayatıldığında, üretimden gelen o muazzam güç, yani "genel grev, genel direniş" örgütlenebileceğinde, sermayenin bugünkü pervasız saldırıları püskürtülebilecektir.

diğeri İsviçre. Nüfusun yüzde 5'inin gelir seviyesi aylık 20 bin doların üzerinde. Öte yandan 12-13 milyon insan sürekli yoksullaşıyor." düşüncelerini dile getiriyorlar. Hemen arkasından da, "Bu sorunlardan kurtulmanın yolu son bir kez canımızı acıtacak olan istikrar programının süratle uygulanmasıyla geçiyor" demeyi de unutmuyorlar. Yani arsızlıkta ve yüzüzlükte hiçbir sınır tanımıyorlar.

Ama işçi sınıfı ve emekçilerin bu demagojilere artık karnı tok. Zira onlar İMF'nin "mucize" diye yutturulan istikrar programlarının yaşamlarında yol açtığı yıkımı yaşayarak gördüler.

İşçi sınıfı ve emekçiler İMF-TÜSİAD bütçesini alanlarda yırtmalılardır

İşçi sınıfı ve emekçiler için şu artık açık olmalıdır. 2001 yılı bütçesi en azgın bir sömürüyü, sefalet ve yoksullaşmayı dayatıyor. Sosyal yıkım programının başarısı için İMF'nin memuru Cottarelli 2001 yılı bütçesinin uygulanmasını belirleyici görüyor. Sermaye iktidarının binbir oyun eşliğinde emekçilere savaş açmaktan geri durmayacağı açıktır. Bu yanı sıra sermaye iktidarı terör ve sendika bürokrasisi araçlarıyla sürece hazırlanmıştır.

İç ve dış borçlar ödemelerinin reddedilmesi, İMF, Dünya Bankası vb. emperyalist mali kuruluşlarla kölece ilişkilere son verilmesi, emperyalistlerle yapılan açık-gizli ikili anlaşmaların iptal edilmesi, sefalet ücretleri ve özelleştirme saldırılarının son bulması talepleri yükseltilmelidir. Bu talepler uğruna örgütlü-birleşik mücadele yükseltildiğinde, bu istemler alanlarda sermayeye dayatıldığında, üretimden gelen o muazzam güç, yani "genel grev, genel direniş" örgütlenebileceğinde, sermayenin bugünkü pervasız saldırıları püskürtülebilecektir.

Böylesi bir süreçte sendika bürokrasisine güvenmek daha baştan yenilginin kabullenilmesi anlamına gelecektir. Sendika bürokratlarının tarihi işçi sınıfı ve kamu emekçilerine ihanet tarihidir. Fakat çözümü sendikaları terketmekte bulmak ise büyük hata olacaktır. Terkedilmesi, tecrit edilmesi gereken sendika bürokratlarıdır. Genelde sermayenin saldırılarını, özelde İMF bütçesini boşa çıkarmanın ilk adımı olarak, işçi sınıfı ve emekçilerin birleşik militan mücadelesi çerçevesinde taban örgütlerinin oluşturulması gerekmektedir. Ancak bunun başarılabildiği koşullarda sendika bürokratlarının ihaneti engellenebilir.

Sosyal yıkım programını ve onun bir parçası olarak İMF-TÜSİAD bütçesini püskürtmek için örgütlü birleşik mücadeleyi yükseltelim! İMF-TÜSİAD paketlerini ve yıkım bütçelerini alanlarda yırtalım!

2001 yılı bütçesi mecliste görüşülmeye başlandı. Uluslararası tekellerin ve bir avuç işbirlikçi tekeli sermayedarın çıkarlarının esas alındığı bütçenin altında İMF'nin imzası var. Tarihin en pervasız sosyal yıkım programının parçası olan 2001 yılı bütçesinin önceki yılların bütçesini aratacak düzeyde bir kapsama sahip olduğunu rahatlıkla söyleyebiliriz.

Bütçe işçi sınıfı ve emekçileri vuracak

2001 yılı bütçesi 48.4 katrilyon lira olarak planlanmış. Personel giderleri için öngörülen harcama kalemi, yüzde 15'lik maaş artışı ve sosyal harcamalarla birlikte toplam 11 katrilyon lira olarak öngörülmüş. Geçen yıl bütçeden personel giderleri ve sosyal harcamalar için ayrılan pay yüzde 26 iken, bu yıl yüzde 22'ye gerilemiş bulunuyor. Bu aynı zamanda sosyal harcamaların yüzde 35 oranında gerilemesi anlamına geliyor. Ayrıca memur maaşlarındaki enflasyondan kaynaklı reel kayıp da yüzde 10'u buluyor. Kısacası 2001 yılı bütçesi, kamu emekçileri ve kamu işçileri için sefalet ücretlerini ve sosyal güvenliğin tasfiyesini amaçlıyor.

Peki bütçeden yatırım harcamaları için ne öngörülüyor? Bütçeden geçen yıl yatırım için öngörülen 5 katrilyon liralık harcama payı 3 katrilyona düşürülmüş. Yatırıma ayrılan pay böylece yüzde 6'ya gerilemiş oluyor. Bu durum, "istihdam artırıcı bütçe" iddiasının koca bir yalandan ibaret olduğunu, bütçenin istihdamın daha da daralması ve işsizler ordusunun büyümesi mantığıyla hazırlandığını gösteriyor.

Bütçe harcama kalemlerinden en büyüğü iç ve dış borçların faiz ödemeleri oluşturuyor. Gerçi bu yeni bir durum değil. Her yıl aynı filmi izliyoruz. Bütçeyi bizzat yapan ve uygulamanın her aşamasında denetleyen İMF'nin en önemli kaygısı, iç ve dış borç ödemelerinin aksamadan yapılmasıdır. Bunun için başta personel maaşları olmak

üzere, sosyal hizmet harcama kalemleri minimize edilmeli, böylece iç ve dış borçlar eksiksiz ödenmelidir. Zira emperyalistlerin mali polisi İMF'nin varlık nedeni uluslararası tekellerin kasalarının doldurulmasıdır.

İç ve dış borçların faiz ödemeleri adı altında emperyalist tekeller ile Koçlar'ın, Sabancılar'ın kasasına akacak kaynak toplam 18 katrilyon lira. Bu da bütçenin yüzde 35'nin asalakların kasasına akması demektir. Peki her yıl tekrarlanan bu senaryo iç ve dış borç yükünü hafifletiyor mu? Rakamların dili borç yükünün azalması bir yana katlanarak arttığını söylüyor. 1996 yılında iç ve dış borç miktarı 100 milyar dolar iken, 2000 yılı sonu itibarıyla bu rakam 160 milyar dolara fırlamıştır.

Bütçe yükü işçi sınıfı ve emekçilerin sırtında

48.4 katrilyon lira olarak belirlenen bütçenin 33.6 katrilyonunun çeşitli gelir kalemlerinden elde edilmesi hedefleniyor. 2000 yılı bütçe fazlasının 2001 yılı bütçesine aktarılmasıyla, bütçe açığının 11 katrilyona indirilmesi amaçlanıyor. 24 katrilyon gelirin vergilerden elde edilmesi öngörülmüş. Bunun için İMF'nin direktifleri doğrultusunda varolan vergilerin yüzde 60 oranında artırılması, geçici vergilerin (depren, eğitim, ulaşım, iletişim vb.) kalıcılaştırılması çerçevesinde gerekli düzenlemeler yapıldı.

Bütçe gelirleri kaleminin en büyük kısmını vergiler oluşturuyor. Öngörülen bütçe harcamalarının yarısı vergi gelirleriyle finanse edilecek. Peki bu devasa vergi yükü kime yıkılacak? Elbette ki faturayı her zaman olduğu gibi işçi sınıfı ve emekçilere ödetmeyi hedefliyorlar. Toplamayı hedefledikleri 24 katrilyon verginin yüzde 55'ini işçi sınıfı ve emekçilerden almayı planlıyorlar. Bütçenin yüzde 35'ini iç ve dış borç ödemeleri adı altında iç eden sermayedarlar, ellerinde bulunan hazine

bonosu, gelir ortaklığı senedi, repo yatırım kağıtları için sadece yüzde 3.3 vergi ödeyecekler.

Kurumlar vergisi konusunda da sermayeye kıyak politikası geçerli. Büyük sanayi kuruluşlarının sahibi kapitalistlerin ödedikleri verginin, fabrikalarında çalışan işçilerin ödedikleri vergiden daha düşük olduğunu DİE'nin verileri somut olarak ortaya koyuyor. Ödedikleri vergiye bakılırsa, fabrika sahibi patronlar, bir villayı 300-500 milyara satan müteahhitler ve kuyumcular işçi sınıfı ve kamu emekçilerinden daha az para kazanıyorlar(!).

Komedinin daha iyi anlaşılması için somut bir örnek verelim. Asgari ücretle çalışan bir işçi yıllık 105 milyon lira vergi öderken, deri imalathanesi sahibi bir patron yıllık 242 milyon vergi ödüyor. İşçi sınıfı ve emekçilerin sırtındaki vergi yükü katmerleşirken, sermayenin ödediği vergiler her yıl daha da azalıyor.

Bütçenin savunucusu burjuva ekonomistlerinin "sosyal patlama" korkusu

Bütçe, ülke tarihinin en kapsamlı sosyal yıkım programının mantığına uygun olarak hazırlanmış. Burjuva ekonomistlerin "tarihi fırsat, bütün sorunlar çözülecek" demagojileriyle bütçeyi canhıraş savunmalarının biricik nedeni de budur. Öte yandan böylesi bir sefalet bütçesinin işçi sınıfı ve emekçilerde oluşturacağı büyük öfkenin de farkındalar. Bundan ötürü "öteki Türkiye" söylemlerini sıklıkla kullanıp, sosyal patlamaya dair korkularını da dile getiriyorlar.

Hatta ortaya çıkan tablodan rahatsızmış görüntüsü takınıp; "Biz şimdi gelir dağılımını düzeltemeyiz, 2001 yılı bütçesi ile gelir dağılımı biraz daha bozulacak, Zira üretim minimum düzeyde, yatırım da öyle. Gelir dağılımı daha fazla bozulursa ne yaparız diye düşünmeye başlarsak iyi olur. Sosyal patlama olabilir. İki Türkiye var. Biri Banglades,

İMF patentli 2001 bütçesi hazır...

Sermayeye kıyak, emekçiye koyu sefalet ve dayak

2001

bütçesi meclise sunuldu. Diğer bütçeler gibi bu yılki bütçe de bir soygun, özelleştirme ve sermayeye kaynak aktarma bütçesidir.

2001 bütçesinin hazırlıklarının yapıldığı ve meclise sunulduğu dönemde IMF heyetinin Türkiye'ye gelmesi ve programını uzatarak haftalarca kalması, bu bütçenin IMF tarafından hazırlandığının resmidir. Hazineden maliyeye kadar tüm devlet kurumları IMF memurlarının komutasında çalışıyor ve emekçilere saldırı kararlarının altına imza atıyorlar.

İMF'yle imzalanan 3 yıllık stand-by anlaşması uyarınca sürdürülen "ekonomik istikrar programı", özelleştirmeleri, sosyal harcamalarda kısıtlamaları, ücretlerde büyük bir düşüşü, tarımda yıkımı vs. öngörüyor. Bütçe de bu programın yeni dönemdeki gerekleri tarafından belirleniyor.

İMF emperyalist merkezlere kaynak aktarımını güvenceye almak istiyor. Bütçenin önemli bir bölümü faiz ödemelerine ayrılıyor. Hükümet, bütçenin en büyük dilimini oluşturan dış borç faiz ödemelerini yüzde 70'lerden yüzde 50'lere indirmekle övünüyor. Peki bu nasıl mümkün olmuştur? Elbette emekçilerin yıkımı ve katmerli vergi soygunu ile. Maliye Bakanı, bütçenin bir faiz ve personel giderleri bütçesi olmaktan çıkarılmasını hedeflediklerini söylüyor. Bu amaca, ücret ve maaşların daha da düşürülmesi ve kitlesel işten atmalarla varılacaktır. Bütçe görüşmelerinden önce memurlara kıyım kararnamesinin görüşülmesi bunu anlatıyor.

2001 bütçesi de kamu emekçileri ve işçilerin karşısına yine hedeflenen enflasyon dayatmasıyla çıkacak. 2000'de hedeflenen enflasyon yüzde 20 idi. İşçi ve emekçilere bu oranda zam verildi. Böylece geçmiş kayıpların üstüne sünger çekildiği gibi, hedeflenen enflasyonun tutmamasıyla ücretler büyük oranlarda düşürüldü. Hükümet bütçe görüşmelerinin açılışında bunu itiraf etti. Enflasyon oranı yüzde 34 olarak açıklandı, ama ücret kayıpları telaffuz edilmedi. Çünkü, sermaye hükümeti 2001 bütçesinde hedeflenen enflasyon balonunu yeniden şişiriyor. Bu kez hedeflenen rakam

yüzde

10. Demek ki, 2001 yılında sefalet daha da derinleştirilecek.

2001 bütçesine ilişkin açıklamalarda, 2000 bütçesinde vergilerden elde edilen kaynağın yüzde 80-90 oranında artmasından büyük bir mutlulukla bahsediliyor. 2001 bütçesinde de bu artışın süreceği söyleniyor. Bu artış tam bir soygunun sonucuydu, hem de yalan ve aldatmaca ile yapılan bir soygun. Depremzedeyle dayanışma adına getirilen ek vergiler işçi ve emekçilerin sırtını daha bir bükerken, 2001 yılında bu soygun daha da katmerlenerek sürecektir. Çünkü ek vergiler kalıcılaştırılıyor ve artırılıyor.

Bütçe gelirlerinin önemli bir bölümünün özelleştirmelerle karşılanması öngörüldü. Dolayısıyla 2001 yılında da özelleştirmelerle binlerce işçi işinden olacak, işletmeler sermayeye ve emperyalist tekellere peşkeş çekilecek

Kamu emekçilerinin ücretleri düşürülürken, bütçenin yüzde 15'i ordu ve emniyet bürokrasisine ve silahlanmaya harcanacak. Bunun 7.3'ü silah alımı için ayrılıyor. Bu, 3.5 katrilyona denk geliyor. Ayrıca 4 milyar dolarlık helikopter ve 7 milyar dolarlık tank projeleri de sırada bekliyor. Alınacak 7 Awacs uçağının maliyeti ise 1.5 milyar dolar. Bunların faturasını yine işçi ve emekçilere yükleyecekler.

2001 bütçesi silaha olduğu kadar hücrelere yönelik bir kaynak bütçesidir. Emekçilerin ücret ve sosyal hakları gaspedilirken, karşılığında devlet militarist aygıtlarını yetkinleştirmekte, saldırılar karşısında yoğunlaşan toplumsal muhalefeti dağıtmak ve önünü almak için hücre tipi saldırıya başvurmakta, bütçenin önemli bir dilimi bu çerçevede kullanılmaktadır.

Bu bütçe emperyalistlerin ve onların yerli işbirlikçilerinin ihtiyaçlarını karşılamak üzere hazırlanmıştır. Bu bütçe, işçi-emekçilerin yaşadığı yoksulluğu ve sefaleti katmerleştirme bütçesidir. Bu bütçe özelleştirme, soygun ve çalıp-çırma bütçesidir.

İşçi ve emekçiler bu bütçeye teslim olmamalıdır. Sermayenin saldırı bütçesini ve tüm saldırıları bir genel grev-genel direnişle parçalamalıdır.
 Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

İMF'nin yeni saldırı reçetesi gündemde...

Yeni direktifleri arasında, ücret ve maaşların dondurulması, yeni vergiler konulması ve özelleştirmelerin hızlandırılması istemleri var...

Saldırıyı katmerleştiriyorlar

Kapitalizm yapısal krizlerinin işçi-emekçilere fatura edilmesinde bir araç işlevi gören IMF'nin yapısal uyum paketleri 100'den fazla az gelişmiş ülkede olduğu gibi Türkiye'de de uygulanmaktadır. 1947'den bu yana uygulanan IMF politikaları sonucu, Türkiye yeniden kredilenme adı altında iyice batağa çekiliyor. Bu sayede emperyalistler ve yerli iş birlikçileri, işçilerden ve emekçilerden hortumlanan değerlerle sömürlerini katmerleştiriyorlar.

Türkiye'de uygulanan IMF politikaları sonucu özelleştirmeler hız kazanmakta, buralarda yapılan tensikatlar sonucu işçiler ve emekçiler işsizliğe mahkum edilmektedirler. Buna rağmen çalışmayı başarabilenler ise, sosyal güvencelerini parça parça kaybederek, yoksulluk sınırının altında bir ücretle ve iş güvencesi olmadan yaşamlarını sürdürmeye çalışmaktadırlar.

Günümüzde yeniden yükselmeye başlayan IMF karşıtı hareketlilikle birlikte, henüz cılız da olsa bir anti-emperyalist mücadele kendisini yeniden göstermeye başladı. Daha çok IMF şahsında yaşanan tepkiler, IMF'ye karşı düzenlenen mitinglerle, kitlesel basın açıklamalarıyla kendini gösterdi. Buna IMF heyeti başkanı Cottarelli'nin rahat ve küstah tavırları da eklenince, gösterilen tepkiler de iyice arttı. Özellikle bir önceki gelişinde yaptığı konuşmada "ekonomiye ince ayar gerektiğini" söylemesi, bardağı taşıran son damla oldu.

Sermaye uşağı hükümet de kitlelerin artan hassasiyetini yatıştırmak ve saptırmak için sahte çıkışlar yapmayı ihmal etmedi. Faşist koalisyon hükümeti, Başbakanın ağzından sahte bir öfkeyle denetimin kendi elinde olduğunu, IMF'nin ise sadece önerilerde bulunabileceğini belirtti. Bu arada kendine verilen direktifleri uygulamada emperyalistlere zorluk çıkarılamayacağı da bizzat aynı çıkışın içinde bir biçimde dile getirildi. Nitekim Eccevit'in sahte çıkışını izleyen tüm süreç, uşaklık çizgisinde en ufak bir değişiklik olmadığını bütün açıklığı ile gösterdi. Hükümet IMF ne istediye harfiyen yerine getirdi, getiriyor.

Geçtiğimiz hafta IMF heyeti yeniden Türkiye'ye geldi. Ancak işçilerin ve emekçilerin tepkisinden alınan dersle, bu kez sessiz sedasız gelmeyi ve işe koyulmayı tercih etti. Emperyalist finans merkezlerinin sermaye iktidarına direktiflerini kapalı kapılar ardında bildirdi. Bu arada geride kalan dönemde yapılanlar teftiş edildi.

İMF tarafından hazırlanan 2001 yılı bütçesinde, doğal olarak aslan payı yine iç ve dış borç ödemelerine ayrıldı. Ardından ikinci büyük pay silahlanmaya ayrıldı. 48 trilyonluk bütçeden eğitim, sağlık ve yeni yatırımlar için ayrılan pay ise neredeyse yok gibi. Bu da uygulanan sosyal yıkım programının şiddetlenerek devam ettirileceğinin bir göstergesidir. Nitekim IMF heyeti, ücret ve maaşlara yeni yılda "sıfır zam" uygulanmasını ve bunu tamamlayacak biçimde yeni vergiler konmasını talep etmektedir.

Bu, saldırının önümüzdeki dönemde yeni boyutlar kazanacağını gösteriyor. Giderek canlanan işçi ve emekçi hareketinin bu pervasızlığa karşı yeni çıkışlara gebe olduğundan kuşku duyulmamalıdır.

Katılım Ortaklığı Belgesi...

AB'ye bağlanan boş umutlar gene hüsrana yarattı

AB, Türkiye'nin "yol haritası" için hazırladığı Katılım Ortaklığı Belgesi'ni (KOB) açıkladı. KOB, sermaye devleti ve burjuva çevrelerde bir iki nokta dışında genel olarak sevinçle karşılandı. AB'den büyük beklentiler içerisinde olanlar içinse KOB, tam bir hayal kırıklığını ifade ediyor. Sermaye devleti ve burjuva çevreler, Kıbrıs dışında genel olarak belgeyi olumlu bulurlarken, anadilde radyo, TV gibi maddeleri "içlerine sindiremediklerini" ifade ediyorlar.

Tüm platformunu ve güdük istemlerini AB'ye katılım süreci üzerinden belirleyen teslimiyetçi Kürt cephesi ise, belgeyi "eksik olmakla birlikte olumlu" karşıladığını belirtti. Ama bir çok yazar yaşanan kaba hayal kırıklığını sergilemekten de geri durmadı. Belgede Kürtler'in isim olarak bile anılmaması, bu konuda bir takım üstü kapalı söylemlerle yetinilmesi, anadilde radyo ve TV'yi içeren sorunların bile tüm "Türk vatandaşları"nın hakları üzerinden dile getirilmesi, bu hayal kırıklığının nedenini oluşturuyordu. Ama Kürt hareketi "politika yeteneği" gereği, bir yandan hoşnutsuzluğunu en ölçülü ve ılımlı biçimde belirtmeye, öte yandan ise yaşadığı derin hayal kırıklığını gizlemeye çalışarak, şimdilik durumu idare etme çabasında. Bu gerçekte bir çaresizlik durumudur.

AB, KOB ile ne istiyor?

AB'ye üyelik sürecinin başlamasıyla birlikte, bu sürece demokratikleşme, insan hakları, sivilleşme, azınlık haklarının tanınması vb. gibi birçok şey yüklendi. AB ülkeye demokrasi, özgürlük, hukuk, vb. getirecekti. Bu çerçevede pembe tablolar çizildi. Oysa aynı dönemde sermaye devletinin üst düzey sözcüleri, AB'nin demokrasi ve özgürlük üzerinden ifade ettiği kriterlere bir anlam veremediklerini, çünkü AB'nin daha farklı ve gerçekçi kriterleri olduğunu dile getiriyorlardı.

Bu sözler gerçekliği ifade ediyordu. Çünkü, AB, sömürü ve yağmanın önündeki engellerin kaldırılmasını, devrimci odakların ve işçi-emekçi örgütüllüklerinin dağıtılmasını, kendilerinin Ortadoğu ve Kafkaslar'da taşeronluğunu yapacak bir iç siyasal istikrarın sağlanmasını istiyordu. Sömürü ve yağma önündeki engellerin kaldırılması ise zaten IMF'nin komutasında hızlı bir biçimde uygulanıyordu. Bu çerçevede sermaye devleti AB nezdinde başarılı bir politika izliyordu.

AB'nin demokrasi ve özgürlük soslu istemleri de sermaye devleti tarafından genel olarak kabul görüyordu. Ancak bu istemlerin "terörün ortadan kaldırılması"yla mümkün olacağı, bunun

da zorunlu olarak geniş bir zamana yayılacağı ifade ediliyordu. Öyle ya, öngörülen demokrasi, devrimci odakların dağıtıldığı, işçi ve emekçilerin mücadele dinamiklerinin kırıldığı koşullarda sağlanabilirdi.

Kısacası sermaye devleti; sömürü ve yağma katmerleştirilecek, ama tüm

"kriterlerle" Türkiye'yi "yola getirme" çabası vardır. Fakat onun için en önemli ve öncelikli olan; "siyasal istikrar" için direniş odaklarının ezilmesi, iktisadi-sosyal yıkım programının engelsiz bir biçimde uygulanmasıdır. Anlaşılan o ki, Türkiye son bir yıl içerisinde AB'nin bu çerçevedeki "kriterler"ini büyük ölçüde gerçekleştirmiştir. Tam da bundan dolayıdır ki, demokrasi, özgürlük, hak, hukuk çerçevesindeki aldatıcı kriterlerin gerçekleşmesi gönül rahatlığı içinde uzun ve belirsiz bir sürece yayılmıştır.

Bu gerçeğin bir başka ifadesi, AB'nin emekçileri yakından ilgilendiren "kriterleri"nin Türkiye söz konusu olduğunda yok sayılmasıdır.

Örneğin KOB'da;

"- Avrupa Sosyal Şartı'nda yer alan 'ücretsiz hizmet alabilme hakkı' temel haklar şartında garanti altına alınmamakta,

- Avrupa Topluluğu Anayasası'nda yer alan 'Yaşam boyu öğrenme ya da eğitim alma hakkı'

tanımlanmamakta,

- Araştırma yapma özgürlüğü, fıkri mülkiyet haklarının toplumsal yarar gözetilerek kullanılması koşulu, işletmelerin toplumsal sorumluluk üstlenmesi zorunluluğu, işyerinde işçi sağlığı ve iş güvenliğinin koruma altına alınması hakkı, sosyal güvenlik sistemlerinden yararlanma hakkı da ATHŞ'de yer almamakta"dır. (Türkel

Minibaş, Cumhuriyet, 13 Kasım)

İşte, AB ve AB-Türkiye ilişkilerinin gerçek içeriği budur. KOB, bu gerçeği tüm yalınlığıyla göstermektedir. Bu gerçek, sermaye iktidarı ve AB için dün olduğu gibi bugün de ilişkilerde belirleyici olmuştur. Bu gerçeklere gözlerini kapayanlar, AB'den demokrasi ve özgürlük bekleyenler, bugün tam bir hayal kırıklığı yaşamaktadırlar. Boş umutlarını sürdürdükleri sürece gelecekte daha çok yaşayacaklar.

Teslimiyetçi platformda hayal kırıklığı

Açıklanan KOB belgesi, teslimiyetçi platformun üzerine inşa edildiği yapının çökmesi anlamına geliyor. Hedeflerini bireysel-anayasal ve kültürel haklara indirgeyen, bu hedeflere ulaşmayı ise AB sürecine endeksleyen teslimiyetçiler açısından KOB tam bir hayal kırıklığını ifade ediyor. Teslimiyetçi platformun sözcüsü yayınlarda bu gerçek yalın bir biçimde dile de getiriliyor:

"Demokrasi, temel özgürlükler, Kürt sorununu, demokratik sorunu sakız gibi ağızlarda çiğnenmesine, kulislarda konuşulmasına, gündem yapılmasına karşın, Ortaklık Belgesi'ne somut yansıtmaya sıra gelince; Avrupa kendi değerlerini sırt çeviriyor, bir bakıma 'ihanet' ediyor." (Dursun Ali Küçük, "Adalet ve Özgürlük mü? Bencil Çıkarlar

mi?", Ö.Politika)

"8 Kasım tarihinde açıklanan Katılım Ortaklığı Belgesi ile AB, Türkiye'nin 'hassasiyetlerini' dikkate alarak, ilişkilerde Kopenhag Kriterleri'nin değil, Ankara Kriterleri'nin geçerli olduğunu resmen kabullendi. Bu adımla, AB efendileri, son bir yılda tükürdüklerinin tümünü yaladılar." (Mehmet Şahin, "Avrupa Birliği'nden İkinci Kazık!")

"Kıvırtma Ortaklığı Belgesi (KOB) ve Kürtler" (Mahmut Baksı).

Bunlar, teslimiyetçi platformun bire bir sözcülüğünü yapmayanların tepkileriydi. Bunların ardından Özgür Politika'nın "Ufuktan" başlıklı basıyazı köşesinde, teslimiyetçi platformun resmi görüşleri yer aldı, KOB'un "iyi yanları" ortaya konuldu, sert tepkiler frenlendi. Çünkü Kürt halkının teslimiyetçi platformdan beklentileri kırılmamalıydı. Bu çıkış sonrasında Ö. Politika'nın "görevli" yazarları kalemlerini oynatmaya başladılar. Hep bir ağızdan, KOB'ta Kürt adının geçmemesine rağmen Kürt ağırlığı taşıdığından, belgenin anlatıldığı kadar kötü olmadığından dem vurmaya başladılar. Teslimiyetçi platformun doğruluğunu ilan edip, sorumluluğu bir kez daha Kürt halkına yıktılar. Örneğin:

"Ya hep, ya hiç!" mantığına yaslanarak belgenin çözümleyici önemi inkar edilmemelidir bence." (Mehmet Metiner, "KOB'da Kürdün Adı Yok, Kendisi Var")

"Demek ki, bu tür uluslararası belgelere pek fazla bel bağlamamak gerek. Önemli olan böylesi bir dönüşümü sağlayacak iç dinamizmi yaratmaktır." (Ragıp Zarakolu)

"Kürtlere gelince... Aralık 99'dan bu yana Ortaklık Belgesi'nde Kürtler'in meşru haklarının yer almaması için yeterli bir çaba göstermediler." (Cahit Mervan)

Haklar emperyalistlerden dilenerek değil, mücadeleyle kazanılır!

KOB, emekçilerin ve ezilen halkların en küçük haklarını dahi, emperyalistlerden dilenerek değil, mücadele ederek kazanabilecekleri gerçeğinin belgesidir. Kürt halkı, onbinlerce şehit pahasına sürdürdüğü mücadele ile fiili olarak birçok hakkını kazandı, birçoğunu ise en gerici burjuva sözcülerinin dahi gündemine soktu. Kürt halkının geleceğini emperyalistlerin ellerine teslim eden teslimiyet süreci ise, mücadelenin kazandırdığı hakların kolayından yitirilmesi sonucunu doğurduğu gibi, Kürt halkını emperyalistlerden hak dileme durumuna düşürdü.

Kürt halkı demokrasi ve özgürlüğü kazanmak istiyorsa, mücadele ateşini yeniden yakmak zorundadır. Özgürlük ve demokrasi, emperyalistlerin ve onların yerli işbirlikçilerinin egemenliğinin temellerinden yıkılmasıyla kazanılacaktır.

bunlar yapılırken direniş odaklarını ezmek için terörü elden bırakmam, biçimsel demokratik kurumlar dahi böyle bir durumda ayağıma dolanır, bunun için biraz zaman, diyordu. KOB işte Türkiye'nin istediği bu zamanı verdi. KOB'da bir kez daha sözde özgürlükler üzerine bilinen nakaratlar yinelenirken, bunun gerçekleşmesi belirsiz bir geleceğe bırakılıyor.

KOB, AB-Türkiye ilişkilerinin gerçek içeriğini de tüm açıklığıyla ortaya koyuyor. AB'nin derdi ne demokrasi, ne özgürlük, ne de baskı altında tutulan Kürt halkının meşru haklarıdır. AB, emperyalist tekellerin çıkarlarını temsil eden devletlerin gerici çıkarı birliğidir. Demokrasi, özgürlük, hak, hukuk vb., sadece bu birliğin gerici özünü gizleme aracı olarak kullanılan içi boş söylemlerdir.

Sermaye iktidarı, AB'nin demokrasi söylemlerine karşı, bizim ülkemizin gerçekliği farklıdır, MGK, 312. madde bizim ülkemiz koşullarında zorunludur diyordu. KOB ile AB, sermaye iktidarının durumunu "anlayışla" karşıladığını göstermektedir. O halde AB niçin Türkiye'nin üyeliği için demokrasi, özgürlük, hak ve hukuk "kriterlerini" önplana çıkarıyordu? Çünkü Türkiye'nin iplerini ABD'den kendi ellerine alma, bu

Kamu emekçilerini hedef alan KHK saldırısı şimdi yasa tasarısı halinde gündemde...

Bu saldırı püskürtülmelidir!

11 Kasım'da onbinlerce kamu emekçisi "2001 bütçesinden insanca yaşanacak pay, zorunlu tasarruflarının hemen ödenmesi ve grevli-toplusözleşmeli sendika yasası" talebiyle Kızılay'daydı. Aynı gün sermaye devletin zirvesinde bütçe görüşmeleri gerçekleştirilmesi bekleniyordu. Fakat bütçe görüşmeleri geriye çekilerek öncelikli olarak KHK genişletilmiş şekliyle Plan ve Bütçe Komisyonu'nda görüşüldü.

Kızılay'daki kamu emekçilerine devletin yanıtı, memurları hedef alan KHK'nın Plan ve Bütçe Komisyonu'nda kabul edilmesi oldu. Söz konusu KHK'nın yeniden düzenlenerek ve kapsamı genişletilerek yasa tasarısı halinde özellikle 11 Kasım'da görüşülmesi oldukça dikkat çekicidir. Genişletilmiş KHK'ya göre "(...) kurumların huzur, sükun ve çalışma düzenini bozan veya boykot, işgal, engelleme, işi yavaşlatma, grev, toplu olarak göreve gelmemek gibi eylemlere katılan, bunları tahrik ve teşvik eden veya yardımında bulunan" kamu emekçileri işten atılabilecekler. İşten atılan kamu emekçileri bir daha kamu kurum ve kuruluşlarında çalışamayacaklar.

Sermayenin faşist devleti uzun zamandır memurları, daha somut olarak kamu emekçileri hareketini hedef alan KHK'yı hayata geçirebilmek için çaba gösteriyordu. Kamu emekçilerini manipüle etmek için de bu girişime ilk elden "şeriatçı ve bölücü" memurları hedef aldığı kılıfı giydirilmeye çalışılmıştı. Son şekliyle bu yasa tasarısının asıl hedefinin ve amacının, başından itibaren ısrarla işaret ettiğimiz gibi öncü kamu emekçilerini biçmek olduğu gelinen yerde emekçilerin kafasında daha da netleşmiş oldu.

Bu yasa tasarısıyla sermaye devleti tamamen "asker" kamu emekçileri yaratmayı hedeflemektedir. IMF ve DB'nin ekonomik saldırı paketlerine ses çıkarılmayacak, sefalet ücretlerine

boyun eğilecek, grevli-toplusözleşmeli sendika hakkı talebinde bulunulamayacaktır. Böylelikle yarattığı köle toplumla istediği gibi sömürü cennetini sürdürmeyi planlamaktadır. Aralık ayında iş bırakma kararı alan kamu emekçileri bu yasa tasarısıyla sindirilmek istenecektir. Yaşanacak iş bırakma eylemi cılızlaştırılıp öncü kesim işten atılacaktır.

Sermaye iktidarının kamu emekçilerinin 11 Kasım eylemine verdiği yanıt artık ortadadır. Kamu emekçilerinin moral ve motivasyonunun yüksek olduğu bu eyleme paralel olarak, 657 sayılı kanunun iş güvencesi bölümü fiili olarak kaldırılmış bulunmaktadır. Bu da kamu emekçilerine yapılan saldırının büyüklüğünü göstermektedir. Onbinlerce kamu emekçisi alanlardayken, saldırı yasa tasarısı halinde görüşülüp meclis komisyonlarında kabul edilmiştir. Emekçilerin taleplerini görmezden gelen sermaye iktidarı, yasa tasarısını görüşmeyi aynı ana denk getirerek saldırı politikasını hayata geçirmeye kararlı olduğunu adeta vurgulamak istemiştir.

Bu yeni bir davranış tarzı da değildir. Kamu emekçilerinin onyı

aşan sendikal mücadelesi boyunca saldırı amaçlı birçok başka yasa tasarısı sermaye iktidarları tarafından aynı amaçla gündeme getirilmiş, bununla kararlılık gösterileri sergilemiştir. Fakat devletin bu kararlılık gösterileri birçok durumda kamu emekçilerinin kararlı ve militan duruşlarıyla püskürtülmüştür. 4-5 Martlar'da sahte sendika yasası nasıl geri çektilmişse, bugün de kamu emekçilerini, kendilerini cepheden hedef alan yeni yasa saldırısını püskürme görevi beklemektedir.

Yeniden yaratılacak ve yaşanacak 4-5 Martlar'la sermaye devletin saldırılarına geçit verilmeyeceği gösterilmelidir. Yeni yasayla yapılmak istenen saldırının büyüklüğü ortadadır. Kamu emekçilerinin bu saldırıyı püskürtmek için militan duruşu da büyük olmak zorundadır.

Memur hareketini tasfiye yasası mecliste

KESK bu vebalin altından nasıl kalkmayı düşünüyor?

KESK'in 60 bin kamu emekçisini Ankara'ya döktüğü 11 Kasım Cumartesi gününü takibeden 13 Kasım Pazartesi günü, KHK'sı köşkten dönen memur hareketini tasfiye kararı, bu kez yasa tasarısı halinde meclis komisyonunun önündeydi. Aynı gün komisyonda kabul edilen tasarının en kısa zamanda meclisten geçirilmek istendiği ise biliniyor. Tıpkı tasarının bu tarihte komisyonda görüşüleceğinin önceden (11 Kasım mitingi öncesi) bilindiği gibi...

Böyle olmasına rağmen, 11 Kasım'da Ankara'da buluşan onbinlerce kamu emekçisi, "iş güvencesi" konusunu neredeyse hiç gündemine almadı denilebilir. Sadece iş güvencesi mi? Mitinge damgasını vuran ne güncel ve ne de stratejik tek bir hedef gösterilemez. Hareketin ortaya çıkış nedeni olan ve yakın sürece kadar "yüzdelik zam değil, toplu sözleşme!" sloganında ifadesini bulan "grevli-toplusözleşmeli sendikal hak" talebi, artık zam yüzdesine itiraza indirgenmiştir, yani amaç bulanıklaştırılmış, hedef saptırılmış durumda. Kitlelerin kendiliğinden bilinciyle öne çıkardığı IMF karşıtlığı da olmasa, mitingde anlamlı tek politik şiar bulmak mümkün değil.

Oysa, kamuda istihdamın 300 binlere çekilmesi yönündeki IMF direktifine, "öncünün tasfiyesi" yöntemiyle hayat buldurmaya çalışan bir yasa tasarısının görüşüldüğü süreçte, yapılan mitingin temel istemlerinden ve ilk hedeflerinden birisi de, bu tasarının yasalaşmasını önlemek olmalıydı. Çünkü bu tasarının yasalaşması durumunda kamuda toplu tensikat kaçınılmazdır ve KESK'in ne gücü ne bakışı bunu önlemeye yeterli olmayacaktır.

Tasarının, hükümetin bilinçli saptırması ve burjuva basının özel çabasıyla "irticai faaliyete karşı" gibi gösterilmeye çalışılması ise tam bir sahtekarlıktır. "Yıkıcı-bölücü faaliyet" adı altında tüm devrimci-demokrat kadroların tasfiyesini, "ışırakma, yavaşlatma" adı altında sendikal faaliyete katılanların tasfiyesi izleyecektir. Devlet, önce devrimci önderliğini, bilahare sendikal önderliğini tasfiye ettiği kamu çalışanları hareketini rahatlıkla bitirebileceğini, yani yeniden "kapıkulu" memurluğu anlayışı hakim kılabileceğini düşünmektedir. Alınan bunca mesafeden sonra bu amaca tümüyle ulaşması kolay görünmemekle birlikte, eğer zorlu bir mücadelenin konusu yapılmaz ise, söz konusu tasfiyelerle önemli mesafe katedeceğini de kabul etmek gerekir. Tabii ki, devletin atacağı her adım, kamu emekçileri hareketinin kaybı anlamına gelecektir. Bunun ana sorumlusu ise KESK'in başındaki reformist önderlik olacak ve bu sorumluluk, KESK bürokratlarının harekete karşı işlediği son ve en büyük suç olarak tarihe geçecektir.

Buna izin verilmemeli, saldırıya karşı mücadeleyi yükseltmek için her türlü çaba gösterilmelidir.

11 Kasım eylemi ve kamu emekçilerine yönelik güncel saldırı

N. Can Özge

11 Kasım eylemi kamu emekçilerinin artan saldırılara karşı son dönemde kitlesel katılım gerçekleştirdikleri bir eylem oldu. Sermaye devletinin IMF programlarını uygulamada en kararlı hükümeti, DSP-MHP-ANAP koalisyonunun özelleştirme ve örgütsüzleştirmeyle iş güvencesini ortadan kaldıran, sosyal hak ve kurumları tasfiye eden politikaları, artık dayanacak gücü kalmayan kamu emekçilerini alana çıkmaya zorladı. Bu saldırıların IMF merkezli olması ve 2001 bütçesi ile öngörülen %10'luk sadaka zam ise kamu emekçilerinde IMF'ye karşı tepkiyi önplana çıkardı. Bu, son dönem gerçekleşen hemen hemen tüm eylemlerde alanlara yansıyan bir gerçeklik durumundadır.

24 Temmuz'dan sonra "Mezarda emeklilik ve sefalet ücretine hayır" diyerek alanlara çıkan onbinler, 17 Ağustos'ta birlikte tüm sosyal-ekonomik-demokratik hakların giderek daha çok gaspedilmesi sonucu uzun bir sessizlik dönemine girdi. Bu sessizlik kimi zaman belediye işçilerinde olduğu gibi kısmi çıkışlarla bozulsa da sendika bürokratlarının ihanetçi rolü eşliğinde bu çıkışlar düzen kanallarında eritildi.

Kamu çalışanları cephesinde ise KHK ile öngörülen ve kamu emekçilerinin iş güvencesini ortadan kaldıran kararname Cumhurbaşkanı tarafından veto edildi. Gerekçesi artık herkes tarafından biliniyor, "Kararname bu şekilde anayasaya aykırı. Bu nedenle kararname yasa olarak meclisten geçmeli!", diyordu Cumhurbaşkanı. KESK bürokratları ise bu gerçekliği görmezden geldiler, Cumhurbaşkanı'nın demokrat kimliğine övgüler yağdırarak faks çekmekle meşgul oldular. Ve bu tutumlarıyla karşı olduklarını iddia ettikleri KHK'nın taban tarafından yeterince anlaşılmasına neden oldular. Önderliğinin gösterdiği bu tutum karşısında kamu emekçileri içerisinde, KHK'nın, devlet eliyle beslenen ve çoğu kurumlarda kadrolaşmaları desteklenen şeriat yanlılarının devlet kurumlarından tasfiyesi masasına inananların, hatta KHK'yı destekleyenlerin dahi olması kaçınılmaz oldu. Bu masala, kontra-hizbullahçıların vahşet görüntüleri eklenince, düzen cephesi KHK'nın gerçek amacını gözlerden gizlemeyi başardı.

Oysa KHK'nın gerçek amacı oldukça açık. Şimdi yasa tasarısı olarak gündeme getirilen memurlara ilişkin KHK'da deniliyor ki; "(...) kurumların huzur, sükun ve çalışma düzenini bozan veya boykot, işgal, engelleme, işi yavaşlatma, grev, toplu olarak göreve gelmemek gibi eylemlere katılan, bunları tahrik ve teşvik eden veya yardımında bulunan" devlet memurları, iki müfettişin onayı ile işten atılırlar. Bu durum sözleşmeli çalışanlar için de geçerli. Hakkını arayan ve mücadele eden kamu emekçilerinin devlet kurumlarında işi yok, saldırının temel mantığı bu. Sermaye devleti en kısa ve kesin yolla bu memurları devlet

kurumlarından temizlemek istiyor. Çünkü sermaye, hiçbir örgütlü mücadele istemiyor. Herşeye boyun eğen, itaatkar bir toplum yaratmak istiyor. Ücretli kölelik düzenlerinin devamı için en diri ve dinamik kesimleri, yani öncü kesimleri yoketmek, geride kalanlara ise gözdağı vermek istiyor. Amacı bu kadar açık olan memurlara yönelik KHK, bir an önce yasalaşmak üzere Plan ve Bütçe Komisyonu'nda görüşülerek onaylandı. Kısaca KHK birkaç gün içinde yasalaşacak.

Son zamanlarda gerçekleşen tüm eylemlere azgınca saldıran güvenlik güçlerinin azlığı ve 11 Kasım'da kitlenin devlet terörüne maruz kalmaması herkesi şaşırtırken, mitingden iki gün sonra Plan ve Bütçe Komisyonu'nda alelacele görüşülmeye başlanan KHK bunun nedeni anlaşılır kılıyor. Onbinlerin alanlarda olduğu eyleme, neden bu kadar tahammüllü oldukları ise şimdi yasa tasarısına dönüştürülen KHK ile verilen yanıtta saklı.

Böylesi bir gerçeklik karşısında, KESK bürokratları, başlarını kuma gömmüş halde zorunlu tasarruflarını istiyor, yüzde 10'luk zamma hayır diyor, grevli-toplusözleşmeli sendika istiyor! Bu taleplere kimsenin itirazı olamaz. En doğal ve haklı, aynı zamanda uğruna acilen mücadele edilmesi gereken taleplerdir bunlar. Ancak; kamu emekçileri, iş güvencesini ortadan kaldıran KHK saldırısına karşı kararlı ve militan bir mücadele yükseltmediği koşullarda, bu haklı talepler için mücadele etmenin hiçbir maddi zemini de kalmıyor.

KESK bürokratları 11 Kasım için, alışılmadık bir performans sergileyerek, eyleme katılım sağlamak için her zamankinden yoğun bir çalışma yürüttüler. Üstelik uzun zamandır ağızlarından düşürmedikleri ve her saldırı karşısında "gerekirse hizmetten gelen gücümüzü kullanırız!" şiarını bu sefer hayata geçirmekte kararlı olduklarını miting boyunca tekrarladılar. Eylem boyunca kitlerdeki kararlılık ve coşkuyu dile getirerek, güven tazelemeye

çalıştılar. Eylemin kitleselliği ve tüm coşkusuna rağmen, KESK bürokratlarının doldur boşalt eylemlerinden bıkan kamu emekçilerindeki güvensizliği görmezden geldiler. Her eylemden sonra bırakalım kısmi sonuçlar almayı, olan hakların da giderek budanması tabanda ciddi bir güvensizliğe neden oldu. Buna şişirilmiş 10 Haziran norm kadro eylemi örnektir. Geri püskürttük masalıyla kitleleri kandırmaya çalışan KESK bürokratları bu yönetmeliğin Eylül ayında yeniden uygulanmaya başlamasıyla sessizlik fesadına boğuldular.

Yıllardır KESK bürokratlarının "gerekirse hizmetten gelen gücümüzü kullanırız, saldırılara sessiz kalmayacağız" demagogilerini dinlemekten bıkan kamu emekçilerini alana taşıyan KESK'in reformist önderliği değildir. Artık kamu emekçilerinin saldırılara dayanacak gücü kalmadı. KESK önderliğine hiçbir güvenleri kalmamasına rağmen, devrimci önderlik boşluğu da gözönüne alınırsa, tüm güvensizliklerine rağmen alana çıkmaktan başka çözüm olmadığını düşünerek harekete geçtiler.

11 Kasım mitinginden sonra biraraya gelen KESK GYK'sından "bir günlük iş bırakmanın sonuç alıcı olmayacağını, iki günlük veya daha fazla bir iş bırakma olması gerektiği"ni dile getirenler dahi oldu. Sonuç olarak KESK, Emek Platformu ile 1 Aralık'ta bir günlük iş bırakma kararı aldı. Bu zamana kadar ağızlarından KHK ile ilgili bir söz çıkmazken, kontra Türk Kamu-Sen'in 18 Kasım Ankara mitinginde KHK'ya tepki göstereceklerini açıklaması ile üzerlerinde basınç hisseden KESK bürokratları "kamu emekçilerinin iş güvencesi ve sendikalaşma hakkına saldırı olan yasa tasarısına da tepkilerini dile getireceklerini" açıklamak zorunda kaldılar. Fakat 16 Kasım'da başlayan ve 1 Aralık'a kadar devam edecek olan eylem takvimine bakıldığında zaman ne KHK'nın içeriği ile ilgili, ne de iş bırakma ile ilgili taban çalışması yapmayacakları ortada. Takvimin ağırlığını gene tüm illerde

yapılacak kitlesel faks çekmeler ve mektup göndermeler oluşturuyor. Geriye bir oturma eylemi ve basın açıklaması kalıyor.

Gerekirse genel grevi hedefleyen, bunun için iş bırakma eylemini önceleyen bir süreci gene faks çekmekle geçirmeyi planlayan KESK GYK'sı, bu tavrıyla güven vermiyor. Bu tavır, alana çıkarak fiili-meşru mücadeleden başka hak alıcı bir yolun olmadığını haykıran onbinlerce kamu emekçisini, bir kez daha vizite eylemiyle pasifizme hapsedmeye niyet edecekleri şüphesini de akıllara getiriyor.

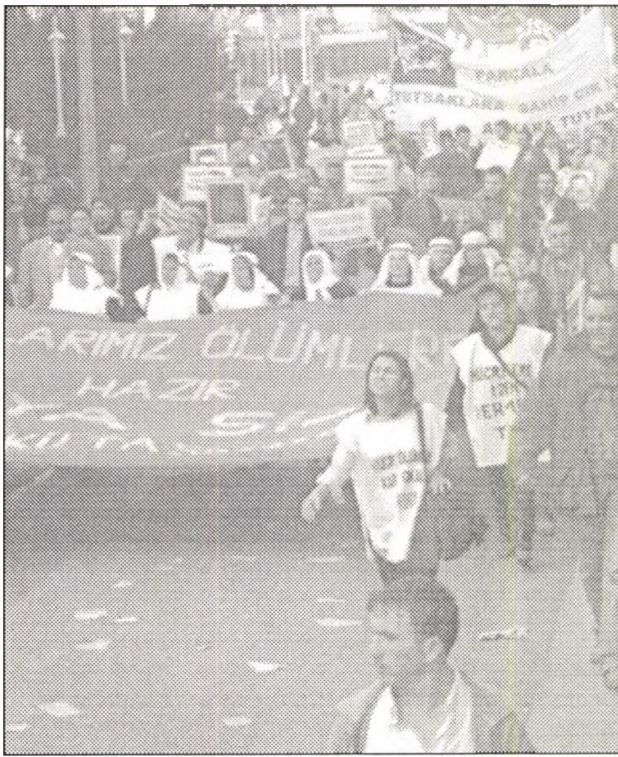
Bu tavırlarıyla hiç inandırıcı ve samimi gözüküyorlar. KHK'yı görmezden gelerek devletin dümeni suyunda gittikleri gibi, yaklaşan KESK Genel Kurulu için tabanda güven yaratmak istiyorlar. Ne de olsa tabanı içi boş, pasif eylemlerle düzene yedeklemek için bir gözboyama gerektiğinin bilincindeler.

Sonuç olarak reformist KESK önderliğine güven duymayan kamu emekçileri, hak almak için kararlı-militan bir ruh ve sonuç alıcı eylem biçimleriyle mücadele etmek gerektiğini biliyorlar. Fakat KESK bürokratlarının pasif eylem biçimleri ve önderliği, kamu emekçilerinde güvensizlik ve umutsuzluk oluşturmuş durumda. Bu olumsuz tabloya rağmen, alanlara çıkan onbinlerce kamu emekçisi mücadele isteği ve azmi göstermektedir.

Tablo bu haliyle anlaşılır. Anlaşılamaz olan, devrimci kamu emekçilerinin bu tablo karşısında neden sessiz kaldığıdır. Saldırıları ortada, saldıran ortada, saldırıların amacı belli, kamu emekçilerini pasifizmle oyalayan belli. Bunu tersine çevirebilmek, devrimci kamu emekçilerinin görev ve sorumluluklarının bilincine varmasıyla mümkün olacaktır. Kitlelerdeki güvensizlik ancak devrimci önderlik boşluğunun dolmasıyla giderilebilecektir. Bu mücadeleyi örgütlemek de tüm devrimci-ilerici kamu emekçilerinin görev ve sorumluluğudur.

Kamu emekçileri çok ciddi bir saldırı olan KHK'yı püskürtme kararlılığı ve mücadele azmi gösteremezse diğer ekonomik, sosyal, demokratik hakların kazanılması olanaklı ve anlamlı gözüküyor. KESK bürokratlarının KHK karşısındaki suskunluğundan ve pasifliğinden bağımsız olarak, KHK'ya karşı aktif bir mücadele yükseltmek ve örgütlemek gerekiyor.

Kamu emekçilerine KHK'nın içeriği ve amacını anlatmak, 1 Aralık eyleminin merkezine bu saldırıyı almak, içeriğiyle iş güvencesi ve mücadele içindeki öncü kamu emekçilerini hedef alan bu tasarıyı fiilen püskürtmek için hak alıcı eylemleri hayata geçirmek görev ve sorumluluğuydu. Bunun için hem işyerlerinde hem sendikalarda örgütlü ya da örgütsüz tüm kesimi harekete geçirmek, tabandan gelen güçle KESK bürokratlarının pasifist anlayışını fiilen aşmak zorundayız.

11 Kasım Kızılay mitingi; 60 bine yakın kamu emekçisi alanları doldurdu... Miting alanında kamu emekçilerinin acil sorunları yanında, başta zindanlara ilişkin olmak üzere demokratik hak ve özgürlük talepleri haykırıldı...

“Direne direne kazanacağız”

“Hücrelere değil emekçiye bütçe!” sloganlarıyla selamlanıyordu.

Tutsak yakınları pankartlarıyla beraber miting alanında, kürsünün en önüne giderek, kürsüden seslerini duyurmak istediklerini

ifade ettiler. Bunun üzerine kürsüden KESK’in F tiplerine karşı olduğu ifade edilerek, “Devrimci tutsaklar onurumuzdur!” sloganı atıldı.

Mitingde en çok atılan sloganların başında; “Kurtuluş yok tek başına, ya hep beraber ya hiçbirimiz!”, “İşçi-memur elele genel greve!”, “İMF’ye değil emekçiye bütçe!”, “İMF uşağı hükümet istifa!”, “Zafer direnen emekçinin olacak!”, “Yılgınlık yok direniş var!” ve “Direne direne kazanacağız!” sloganları geliyordu. İlk iki slogan kamu emekçilerinin birlik ve özde işçi sınıfıyla birliktelik arayışını; sonraki iki slogan oklarını yönelttikleri hedefi; son üç slogan ise hakları kazanmak için tek yol olarak direniş gördüklerini ve sonuna kadar direnme kararlılığını taşıdıklarını gösteriyor.

Son zamanlardaki mitinglerin alışıldık görüntülerden olan rahavet ve dağılma bu mitingde de kısmen yaşandı. Yürüyüş sırasındaki coşku ve kararlılık miting alanında yerini suskunluk ve umursamazlığa bıraktı. Elbette ki bu durum, mitinglerin arkasındaki belirsizlikten ve mitinglerin öfkeyi boşaltma amaçlı kullanılmasından kök almaktadır.

Miting; kürsüde yapılan, mücadele kararlılığını ifade eden ve mücadelenin bundan sonraki seyrinin (elbette kitlenin bu miting sonrasında daha farklı eylem biçimlerinin devreye sokulması yönlü basıncı nedeniyle) grevle devam edeceğini vurgulayan konuşmalarla noktalandı.

Sermaye devleti, arama noktasında sınırlı sayıdaki polis dışında görünürde herhangi bir önlem almadı. En yoğun önlemi ise meclis ve bakanlıkların bulunduğu güzergahta almışlardı. Bu, herşeyden önce Ecevit’in mitinge dair yaptığı açıklama ile anlaşılır bir durumdur. Ecevit’in, “Demokratik sınırlar içerisinde bu eylemler doğaldır. Ancak biz programımızdan geri adım atmıyoruz” mealindeki sözleri, mitingin üzerlerindeki basınç düzeyini gösteriyordu.

Sermaye devletinin, sonuç alıcı bir militanlık düzeyinden yoksun bu tür içi boş eylemleri ciddiye almadığı açık. İşçi ve emekçiler, böylesi merkezi

mitinglerde şiarlarını haykırıp, öfkesini boşaltıp illerine geri dönüyorlar. Sermaye hükümeti ise elini kolunu sallayarak saldırı kararlarını bir bir hayata geçiriyor. Bu, kamu emekçileri kitlesi açısından da mücadele tarihlerinin canlı bir biçimde öğrettiği temel bir gerçektir. Zaten mitingdeki tüm kitlesellik, coşku ve kararlılığa karşın, kamu emekçileri kitlesinde geleceğe yönelik umutsuzluk ve belirsizlik dikkat çekiciydi. Pankart ve şiarlarda direnme zorunluluğunun yanı sıra, bundan sonra ne yapılması gerektiği ifade ediliyordu. Örneğin pankartların bir bölümü aynı şiarı taşıyordu: **11 Kasım’dan sonra grevdeyiz!**

Kamu emekçileri bu tür merkezi mitinglerin sonuç alıcı bir işlev görmediğini çok iyi bilmelerine karşın, böylesi bir mitinge 60 bin civarında bir kitleyle, coşkulu ve kararlı bir biçimde katılabiliyorlar. Çünkü, sermayenin azgınlaşan saldırıları bir yandan mücadeleye ve mücadelenin yarattığı örgütlenmelere güvensizliği beslerken, bir yandan da mücadelenin kendisini koşulluyor, zorunlu hale getiriyor. Dolayısıyla bu mitingdeki kitlesellik, coşku ve kararlılık düzeyini; sermayenin bunalıcı saldırılarına karşı, önlerine çıkan bir çıkış yolunun kullanılmasının ifadesi olarak görmek gerekiyor.

Kamu emekçileri 11 Kasım mitingiyle sonuç alıcı militan bir mücadeleye hazır olduğunun mesajını verdi. KESK yönetimi hareketin biriktirdiği ve bu eylemlilikle dışa vurduğu mücadele isteğini böylesi bir mitingle boşaltamayacağını gördü. KESK GYK’sı miting sonrasında toplanarak, alanda mücadelenin sonuç alıncaya kadar sürdürülecek bir grevle taçlandırılması yönlü isteği, bir günlük iş bırakmayla yanıtlama yolunu seçti. Kamu emekçileri böylesi bir günlük grevlerin de sonuç almaktan uzak olduğunu deneyimlerinden biliyorlar. Dolayısıyla Kızılay eyleminin yapamadığı, bir günlük genel grevle yerine getirilmiş olacak. Ancak KESK yönetiminin böylesi bir karar alması dahi, 11 Kasım mitingiyle coşku ve kararlılığını ifade eden emekçilerin dolaysız etkisinin sonucudur.

Kamu emekçilerinde görülen mücadele isteği ve kararlılığa karşın, hareket hiçbir zaman olmadığı kadar devrimci önderlik alternatifinden yoksundur. Devrimci kamu emekçileri, KESK yönetimine karşı hareketin ihtiyacına yanıt verecek alternatif bir mücadele programıyla henüz ortaya çıkabilmiş değildir. Devrimci kamu emekçileri bugün, hiçbir zaman olmadığı

kadar bir dağınıklık içerisinde dirler.

Hareketin, bugün kendisini bir kez daha gösteren devrimci önderlik ihtiyacını karşılamak için, sürece ilişkin alternatif bir mücadele programının oluşturulması, bu mücadele programı etrafında ileri kamu emekçilerinin birleştirilerek, devrimci önderlik boşluğunu dolduracak bir pratiğin örgütlenmesi acil bir görevdir. Böyle olduğu kadar, hareketin geleceği için de olmazsa olmaz bir zorunluluktur.

Kızıl Bayrak/Ankara

Hücre saldırısını protesto etmek için eylem alanında daydık

KESK’in düzenlediği, 2001 bütçesini protesto etmek için ülkenin birçok ilinden yola çıkan kamu emekçilerinin 11 Kasım’da gerçekleşen eylemine, bizler de tutsak yakınları olarak katıldık. Zindanlarda süren Süresiz Açlık Grevi’nin taleplerini dile getirmek, devrimci tutsaklarla dayanışmayı yükseltmek ve hücre tipi cezaevlerini protesto etmek için eylem alanında daydık. Eyleme, “Yaşasın Süresiz Açlık Grevi Direnişi”-miz-Tutsak Yakınları” imzalı pankartla katıldık.

Eylem öncesinde sendikalar gezilmiş ve KESK GYK’sıyla görüşülmüştü. Eylem günü Hipodrom’da toplanarak yürüyüşe geçtik. Kortejimizde yaşanan bazı olumsuzluklara karşın emekçilerin olumlu tavırları bizleri sevindirdi. Eylemde Tutsak Yakınları pankartı önde, arkasında TAYAD ve TUYAB yer aldı. Eylem boyunca “Yaşasın Süresiz Açlık Grevi Direnişi”-miz!”, “Anaların öfkesi katilleri boğacak!”, “Hücrelere değil emekçiye bütçe!”, “Hücrelere değil sağlığa bütçe!”, “Devrimci tutsaklar onurumuzdur!”, “Katil devlet hesap verecek!”, “Aziz, İsmet, Ümit, Habip, ... , yaşıyor.” sloganları oldukça sık atıldı.

Bir TUYAB çalışanı/Ankara

KESK’in 11 Kasım Kızılay mitingi, kamu emekçileri hareketinde yıllardır görülmeyen bir kitlesellik, coşku ve kararlılığa sahne oldu.

Ülkenin dört bir yanından gelen emekçiler sabah saatlerinden itibaren Hipodrom’da toplanmaya başladılar. Saat 10:30’da Kızılay’a doğru yürüyüşe geçildi. Kortejin bir ucu Kızılay’a vardığı sırada, toplanma alanında halen binlerce emekçi çıkış için bekliyorlardı. Kitleselliği 17-18 Haziran eylemiyle karşılaştırılabilen mitinge 60 bine yakın emekçi katıldı.

Mitinge, KESK’e bağlı sendikaların hemen hemen tüm şubelerinin yanı sıra, TMMOB, İHD, Halkevleri, DİSK(temsili düzeyde), Nakliyat-İş, TÜMTİS, Türk Tabipler Birliği, ÖDP, SİP, EMEP, Kızıl Bayrak, Alınterimiz, Odak, Direniş, Kaldıraç, SSH ve MDB pankartlarıyla katıldılar. KESK’e bağlı sendikalarından Eğitim-Sen, Enerji-Yapı Yol Sen ve SES en kitlesel katılımı gerçekleştiren sendikalardı. Reformist partilerin geçmiş merkezi mitinglere göre katılımı zayıf kalırken, Kızıl Bayrak’ın da içinde olduğu birkaç kortej dışında, devrimci grupların katılımındaki zayıflık dikkat çekiciydi.

Tutsak yakınları; “Yaşasın süresiz açlık grevi direnişimiz!” yazılı pankartları en önde olmak üzere, TIYAD ve TUYAB pankartlarıyla yürüyen kitleyle beraber düzenli ve coşkulu bir korteje sahipti. Tutsak yakınlarının arkasında, devrimci gruplar ve DTCF öğrencileri ile öğrenci dernekleri sıralanmıştı. Tutsak yakınları ile beraber tüm bu katılımcılar, şiar ve pankartlarının odağına hücre saldırısını ve SAG direnişini koymuşlardı. Hücre karşıtı muhalefet cephesinin temel güçlerini ifade eden bu kitlenin sayısı 2 bini aşıyordu. Kızıl bantlı, beyaz tül bentli ve ellerinde şehit tutsakların fotoğraflarıyla analar en önde yürüyor, arkasından hücre karşıtı ve SAG direnişçileriyle dayanışma içerikli döviz ve pankartlar ardarda sıralanıyordu. Kamu emekçileri kitlesi içerisinde de, hayli önemli bir ağırlığı yine hücre karşıtı şiar, döviz ve pankartlar oluşturuyordu. Tutsak yakınları ve diğer güçler kamu emekçileri kitlesi tarafından, “Devrimci tutsaklar onurumuzdur!”,

Kirli af oyunu değil, devrimci tutsaklara özgürlük!

A. Aras

Tam da devrimci tutsakların kendi üzerlerinde yoğunlaşan faşist baskı ve terörü, devletin saldırıların püskürtmek için Süresiz Açlık Grevi direnişine geçmelerinin hemen ardından devletin affı artık ciddi bir proje olarak ele alması, yalnızca direnişin gücünün ve devrimci tutsakların haklılığının bir göstergesidir.

Sermaye devleti iki yıldır süren af tartışmalarına bir nokta koymak üzere. Rahşan Ecevit'in "kader mahkumları"na jesti olarak ilk kez gündeme geldiğinde, MHP'li çeteleri kapsayıp kapsamayacağı konusundaki anlaşmazlık nedeniyle af, rafa kaldırılmıştı. Şimdi, son operasyonlarda tutuklanan çeteleri, belli adli suçları ve "bölücülük ve terör" kapsamında yargılanan siyasi tutsakları dışta tutmak kaydıyla, affın kapsamı üzerinde hükümet partileri bir uzlaşma sağlamış bulunuyorlar. Sözümona kamuoyunun vicdanında rahatsızlık uyandırmaması için siyasi tutsaklara da şartlı tahliye ve ceza indirimi düşünülüyor.

Böylece devlet, Ulucanlar katliamından bu yana temel gündemlerden biri haline gelen cezaevleri sorununun affı, bir soluk borusu olarak kullanarak rahat bir nefes almayı ve asıl amacını hayata geçirmeyi planlıyor. Peki devletin affı çıkartmadaki asıl amaç ve planı nedir?

Düzenin af ihtiyacının siyasal arka planı

Buna geçmeden önce daha genelde affın siyasal arka planına değinmek istiyoruz. Ağır ceza ve infaz koşullarının olduğu bir sistemde af, bir devlet politikası olarak sermaye iktidarının hegemonyasını kurmasının araçlarından biridir. Bu nedenle, ağır ceza koşullarıyla birlikte af, siyasal alanda sopayla birarada kullanılan havuç gibi, sıklıkla başvuru bir taktiktir.

En iyi koşullarda sağlanan af bile özgürleştirici değil, sistemin çarpıklığını gizlediği ve çürümüşlüğü örttüğü için, kötürümleştirici bir işlev taşımaktadır. Çünkü af, suçun ve suça öngörülen cezanın meşrulaştırılması çerçevesinde, sıklıkla başvuru kirli bir siyasal taktiktir.

Ceza yasaları, kitleler üzerinde sermaye iktidarının hegemonyasını zor yoluyla tesis ederken; af ise aynı hegemonyayı, aynı iktidara daha yumuşak bir biçim ve itibar kazandırmayı hedefler, bu işlevi görür. Af, sıkışan sistem için biriken basıncın azaltıldığı bir supaptır. Bunun için en kritik dönemeçlerin ürünü olmuştur. Ya daha geniş bir meşruiyet sağlamak, ya da kaybolan meşruiyeti tesis etmek ve bir patlamayı önlemek için, af sistemin kullandığı emniyet sigortalarından biridir.

Affin arkasındaki katliam planı

Affi düzen adına bir ihtiyaç haline getiren güncel neden, adli tutsakların sözde kontrol edilemeyen isyanlara neden olan talepleri değildir kuşkusuz. Son günlerde örgütlenmesinde bizzat devletin rol aldığı isyanlar, devletin bu yarayı bilinçli bir tarzda okşamasının da hazırladığı bir zemindir yalnızca. Nitekim affı ilk gündeme getiren ve bir beklenti oluşturan da devletin kendisidir. Asıl neden ise, affın yaratacağı atmosferi de kullanarak, devletin yeni bir infaz ve cezalandırma modeline (F tipi cezaevi) geçişini kolaylaştırmak, böylece devrimci tutsakların hak ve kazanımlarını ellerinden almak ve

siyasi kimliklerini yok etmektir. Böyle bir modele geçiş için cezaevlerinin af yoluyla büyük ölçüde boşaltılması hem fiziksel anlamda bir rahatlık sağlayacak, hem de oluşan toplumsal beklenti doyurulmuş, toplumsal duyarlılık çarpıtılarak yatıştırılmış olacaktır.

Öte yandan, teslimiyet batağına saplanan PKK'nin kontrol ettiği güçlerin -hem içeride hem dışarıda- düzene daha güçlü biçimde bağlanması için beklentilerini, kuşkusuz belli sınırlarda karşılayacak bir af da sermaye iktidarının işine gelmektedir. Tabii bu arada kendisini aklamak için tutuklamak zorunda kaldığı Haluk Kırcı gibi tetikçilerini salarak, aklama operasyonlarına infaz aşamasında bir nokta koymak da genel bir affın örtülü daha dar amaçlarından biridir.

Meşru ve haklı direnişimizi çarpıtamazsınız

Tam da devrimci tutsakların kendi üzerlerinde yoğunlaşan faşist baskı ve terörü, devletin saldırıların püskürtmek için Süresiz Açlık Grevi direnişine geçmelerinin hemen ardından devletin affı artık ciddi bir proje olarak ele alması, yalnızca direnişin gücünün ve devrimci tutsakların haklılığının bir göstergesidir.

Devlet şimdiye kadar provokasyonlarla, kirli bir propaganda, terör ve baskıyla boğmaya çalıştığı SAG-ÖO direnişini, şimdi de af saldırısı ile zayıflatmayı, kitlelerin üzerindeki etkisini kırmayı düşünüyor. "Bunlar da af için eylem yapıyorlar" çarpıtmasına başvurarak az çok duyarlı kesimleri avlayabileceğini, eylemimizin destek güçlerini yatıştırmayı planlıyorsa, bunda da yanılıyor.

Çünkü devrimci tutsakların af için değil, tabutlukları ve faşist yasaları parçalamak için eylem yaptıkları artık yeterince biliniyor.

Çünkü devrimci tutsaklar hiçbir zaman kendilerini suçlu olarak görmedikleri için asıl suçlu olan sermaye sınıfı ve uşaklarından af dilemezler, zulmün önünde asla diz çökmez, nedamet getirmezler.

Devrimci tutsaklar, saldırılar durdurulsun; tecrit politikasından, hücre tipi cezaevlerinden vazgeçilsin; tüm faşist baskı ve işkence yasaları ve uygulamaları kaldırılınsın; işçi ve emekçilere sınırsız, kayıtsız, koşulsuz hak ve özgürlükleri tanınsın diye eylem yapıyorlar. Bu ve diğer talepleri için en ağır bedeller ödedikleri bilinmektedir. Gerekirse yine ödemekte en küçük bir tereddüt göstermeyeceklerinden de kimsenin kuşusu olmamalıdır. Ve zaten geçmiş deneyimlerin hala çok taze ve canlı anıları ışığında böyle bir kuşku da yoktur.

Taleplerimiz meşru, direnişimiz meşrudur. Haklı ve meşru olmayanlar, asıl suçlular, bu ülkeyi emperyalizme peşkeş çekenler, milyonların emeğini sömürerek onları hergün sefaletle itenler, kanlı saltanatlarını bunun üzerine kurmuşlardır. Onlar hiçbir zaman affedilmeyeceklerdir.

Sınıf ve kitle hareketinde yükselme eğilimi

Son haftalarda sınıf ve kitle hareketinde yaşanan kimi gelişmeler, hareketin yeni bir yükselme eğilimi içine girdiğinin işaretlerini vermektedir. Pespeşe gerçekleşen Ulucanlar davası protestoları, Exsa yürüyüşü, YÖK protestosu ve en son KESK Ankara mitingi, eylemlere katılımda belirgin bir yükselmeye tanıklık etti.

Neredeyse tutsak yakınlarının etkinliklerine endekslenmiş, dolayısıyla sınırlı güçlerle yürütülmekte olan hücre karşıtı mücadele, başlayan Süresiz Açlık Grevi direnişinin de verdiği itkiyle, Ulucanlar davasını protesto eyleminde yüzlerce insanı harekete geçirebildi. Adana'dan İstanbul'a yürüyen Exsa işçilerini, yol boyunca (fakat en çok da Adapazarı-İzmit sanayi hattında) binlerce işçi karşıladı, uğurladı, destek eylemleri gerçekleştirdi. YÖK protestoları hem yurt sathındaki yaygınlığı ve hem de Ankara ve İstanbul gibi merkezlerdeki kitleselliğiyle, gençlik hareketine ivme kazandırabilecek bir güç ve etkinlikte geçti. Ve nihayet, kamu çalışanları son yılların en kitlesel mitingini gerçekleştirdi. Üstelik miting öncesi süreç, hareketin tam anlamıyla dibe vurduğu bir durumu ifade ediyorken...

Kuşkusuz bu aynı süreç, hareketin parçalı seyrini koruması, taleplerde belirsizlik, metal sözleşmelerinin sessiz sedasız bitirilebilmesi gibi zayıf ve zaaf yanlar da barındırıyor. Ancak bu ve benzeri zaaf yanlar yükselme eğilimine baskın çıkacak, onun üstünü örtbilecek güçte değil bugün için. Daha doğrusu, hareket tüm zaaf ve zayıflıklarına rağmen ve onlarla birlikte yükselmeye başlamış durumda. Kimi zaaf yanlar ancak mücadele içi de aşılabileceği de biliniyor. Nitekim saydığımız gelişmelerden özellikle iki tanesi, Ulucanlar davası ve YÖK protestoları, eylemlere yönelen devlet terörüne karşı militan direnişleriyle, zaafın bir yönüne önemli darbeler vurmuş bulunuyor.

Yükselen hareket içinde hızla aşılması için özel çağrı gösterilmesi gereken ciddi zaaf alanlarından biri, taleplerdeki belirsizliktir. Özelde sınıf hareketini bağlayan bu zaaf alanının, sendikalarındaki reformist önderliklerden beslendiği gözönüne alınırsa, devrimci önderlik ihtiyacının önemi ve yakıcılığı daha iyi anlaşılacaktır. Yükselme eğilimine giren hareketin önünü açacak, uskunlu belirginleştirecek, hedeflerini gösterecek olan devrimci önderliktir.

Devrimci işçi ve emekçiler eylemlere daha örgütlü ve hazırlıklı katılmak, daha önemlisi, basit birer "katılımcı" olmaktan kurtulmak, eylemlerin örgütlenmesi, şiarların belirlenmesi/yükseltilmesi görevlerini, giderek daha fazla ve daha örgütlü biçimde omuzlamak durumundadırlar.

Kuşkusuz "devrimci önderlik", sadece ve esas olarak devrimci işçi ve emekçilerin doğal önderliği anlamına gelmemektedir. Bu kavram daha ziyade parti önderliği anlamına gelir ve doğal önderlik de parti önderliğini izlediği ve ifade ettiği oranda asıl devrimci rolünü oynayabilir. Öyleyse, devrimci işçi ve emekçilerin örgütlenerek hareketin önüne geçirilebilmesi, bugün herkesten çok sınıf devrimcilerinin temel önemde bir görev ve sorumluluk alanıdır.

Bir yandan cezaevlerinde hızla ilerleyen sürecin yüklediği görevler, diğer yandan yükselme eğilimine giren sınıf ve kitle hareketinin ihtiyaçları... Bu görev alanlarından birini diğerine tercih etmek söz konusu olamayacağı gibi, birinde kazanılacak başarı diğerini doğrudan etkileyecektir. Sınıflar savaşımının şiddetlenmesi genel başlığı ile ifadelendirebileceğimiz bu süreçte, sınıf devrimcilerini zor olduğu kadar onurlu bir mücadelenin beklediği ortadadır. Parti tarzı, parti niteliği ise süreci kazanmanın en büyük güvencesidir.

Düzenin 12 Kasım**Düzce katliamının 1. yıldönümü...****Yaşamı yeniden varetmek mücadeleden geçiyor!**

12 Kasım Düzce depremi birinci yılını doldurdu. Deprem bölgesinde bir yıl öncesine göre değişen hiçbir şey yok. Bölge halkı hala çadırlarda veya prefabrik evlerde yaşam savaşı veriyor. Deprem olduğu günden bugüne kadar açlıktan, soğuktan, hastalıktan ve çıkan yangınlarda onlarca insan öldü. Bölgede işsizlik kol geziyor. Kalıcı konutlardan haber yok.

Marmara depremi sonrasında yıkık binalarda oturmaya zorlanan bölge halkı jandarma zoruyla canlı canlı sokuldukları harabe evlerinde yaşamlarından oldular. Devlet bu açık katliamın ardından her zamanki gibi bol bol nutuk attı. En kısa zamanda yaralar sarılacak, herkes işine yuvasına kavuşacaktı. Timsah gözyaşları altında edilen bunca lafın arkası gelmedi. Düzce halkı 12 Kasım'ın sıcaklığının geçmesinin ardından unutuldu. 12 Kasım katliamı günbegün sürdü. Düzce halkı ilk kez depremin yıldönümünde hatırlanıyor sermaye devleti tarafından. Yine bol bol timsah gözyaşı, bol bol vaat yüklü törenlerle. Bu törenlerin ardından sermaye devleti Düzce halkını yeniden kendi kaderiyle başbaşa bırakacak. Dahası, elektriğin, suyun, prefabrik evlerin paralı hale getirilmesiyle bir de acımasızca soyacak.

Ancak Düzce halkı katliamcı devleti artık iyi tanıyordu. Bunun için 12 Kasım depreminin yıldönümünde devletin nutuk atma törenlerine katılmadı. "Sorumlular hesap versin, geçmişini sorgulamadan geleceği kuramayız!", "Beş katrilyon deprem yardımı nasıl kullanıldı? Banka kurtarmaya, tanka topa!" şiarlarıyla alanları doldurup, katliamın ve devlet tarafından ölüme terkedilmenin hesabını sordular.

Deprem bölgesi bir can pazarı

Düzce'de insanların yaşadıkları koşullar ölüm kusuyor. Çadırlarda kalan halk, en temel insani ihtiyaçlardan yoksun bir biçimde yaşamını

sürdürmeye çalışıyor. Temiz su, tuvalet, temiz gıda imkanları bulunmuyor. Prefabrik konutlarda yaşayan halkın durumu da farksız değil. Elektrik ve su paralı, üstüne üstlük prefabriklerden de kira alınmaya başlandı. Bir sağanak yağmurla prefabrikleri su basıyor. Tüm yaşam koşulları salgın hastalıklara davetiye çıkarıyor. Tüm bunlara yaygın işsizlik eklendiğinde, insanların yaşamları dayanılmaz hale geliyor. Bölgede ölüm kol geziyor.

Depremi hemen ardından devletin verdiği en iddialı sözlerden biri, en kısa sürede kalıcı konutların inşa edileceği idi. Yapımına başlanan konutların, göstermelik olarak ilk temelleri atıldıktan sonra, bitirilmesi belirsiz bir geleceğe bırakıldı. Devlet, depremlerin sorumluluğunu yüklediği "katil müteahhitler"ine kalıcı konutların ihalesini çıkardı, trilyonlarca lira bu müteahhit takımına peşkeş çekildi.

Kalıcı konutlar bitirildiğinde ise, bölge halkına milyarlarca liraya satışa çıkarılacak. Parası olmayanlar ise sokaklarda yaşamaya devam edecek. Deprem bölgesindeki halkın neredeyse yüzde 80'inin işsiz olduğu düşünülürse, devletin "depremzede bu kışa kalıcı konutlarla girecek" demesinin bir yalan olduğu açıkça görülür. Deprem bölgesi halkı sadece bu kışı değil, daha pek çok kışı aç ve açıkta geçirecek.

Öte yandan, deprem bölgesindeki okulların büyük bölümü yıkık ya da harabe durumunda. Devlet bu yıkık binalarda öğrencileri "eğitim"e zorluyor. Ya da kışın ortasında incecek çadırlara okul tabelası asıp, bir de eğitimci atayarak, öğrencileri bu çadırlara gönderiyor. 12 Kasım'dan sonra ne yeni bir okul, ne de yeni bir derslik yapıldı deprem bölgesine. Öğrencilerin kitap, kırtasiye

vb. ihtiyaçları karşılanmıyor. Ailelerin bu tür masrafların altına girmesi ise imkansız.

12 Kasım'ın hesabını sormak ve yeni katliamlara izin vermemek için mücadeleye!

Deprem yıkımının yaralarının sarılması ve insanca yaşam koşullarına sahip olmak için devletin adım atmasını beklemek boş bir hayal. Düzce depreminin birinci yılı bu gerçeğin yalın bir ifadesi. Bu düzen bölge halkına insanca yaşam koşulları değil, yeni ölümler sunuyor. Onlarca yıl önce depremlerin yaşandığı bölgelerde hala prefabriklerde yaşayan insanlar var. Emekçi halk bu devlet için ancak soygunun, sömürünün ve yıkımın konusu oluyor.

Öyleyse, devletten hak ve insanca yaşam beklemeyelim. Öfkemizi eyleme dökelim. Yaşanan katliamların hesabını soralım ve yaşanması açık olan katliamlara izin vermeyelim. İnsanca yaşam için, temel taleplerimiz için birleşelim, mücadele edelim!

Tüm depremzedelere sağlığa ve ihtiyaca uygun parasız konut!
Tüm depremzedelere iş olanağı ya da asgari geçim ödemesi!
Tüm depremzedelere parasız temel hizmetler (sağlık, eğitim, ulaşım, aydınlanma, ısınma vb.)!
Can kayıpları için tazminat!
Depreme ilişkin tüm gerçekler halka açıklansın!
Tüm deprem hesapları halkın denetimine açılmalı!
Deprem yardımları yağmasına son!
Katiller ve hırsızlar cezalandırılmalı!
İstanbul için acil deprem seferberliği!
Hücrelere değil, depreme karşı mücadele!

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://kante.org>

Deprem bölgesindeki halk**ikinci kışa da çadır ve prefabriklerde giriyor!****Devlet can almaya devam ediyor!**

Tüm depremzedelere sağlığa ve ihtiyaca uygun parasız konut!

Deprem bölgesindeki emekçi halk ikinci kışı geçirmeye hazırlanıyor. Geçen kış olduğu gibi bu kış da insanlar, yaza çıkabilmek için tam bir yaşama mücadelesi verecekler. Çünkü onbinlerce insan halen çadırlarda ve her yanından su alan prefabriklerde yaşamak zorunda. Deprem yıkımı altında onbinlerce insanı katleden devlet, depremin arkasında sürdürdüğü kıyımı böylelikle bu kışa da taşımış olacak. Depremzede halk, bir kez daha hayatta kalmak için şansına güveniyor.

Deprem bölgesinde yaşayan emekçilerin 20 bini çadırlarda, 160 bini ise prefabriklerde kalıyor. Bir o kadarı ise, raporları değiştirerek orta hasarlıdan az hasarlıya çevrilmiş evlerinde barınıyor. Depremi ardından devlet, evleri yıkılan halkın barınma sorununun kısa sürede inşa edilecek kalıcı konutlarla çözüleceğini vaadediyordu. Ancak depremin ardından bir yılı aşkın bir süre geçmesine karşın, kalıcı konutlar ufukta görünmüyor. Yapıldığı söylenen konutların sayısı ise, ancak ihtiyacın yüzde 50'sini karşılamaya yetiyor. Kalıcı konutların milyarlarca liraya satıldığı da düşünülürse, halkın, sadece bu kış değil uzun yıllar sokaklarda yatıp kalkmaya devam edeceği görülüyor. 50 yıllık deprem bölgelerinde emekçilerin dahi halen çürümüş barakalarda yaşamaya devam ettikleri düşünülürse, devletten kalıcı konut sorununu çözmesi beklenemeyeceği açıktır.

Çadır ve prefabriklere mahkum edilmiş olan halk, kış boyunca elektriğin paralı hale getirilmesiyle beraber ısınma sorununu katalitik sobalarla halletmeye çalışacak. Böylelikle yine sık sık çadır ve baraka yangınlarına tanık olacağız. İnsanlar donmamak için ısınmaya çalışırken, tutuşan çadırlarda yanıp yaşamlarını kaybedecekler.

Deprem bölgesinde eğitim sorunu ise yine aynı şartlarda devam ediyor. Bu kış yine öğrenciler çadır ve barakalarda "eğitim" görecekler. Bu ise yaygın hastalıklar ve peşpeşe ölümler demektir.

Deprem bölgesinde bu kış da ölüm kol geçecek. Bölge halkı ölümler o kadar içiçe yaşıyor ki, artık ölüm bir yerde kanıksanmış. Bu yüzden ölenin arkasından alışıldık feryadlar da yükselmiyor. Bu, bir halk için yaşanılacak en trajik durumlardan birisi Bölgenin emekçi halkı, devlet katliamcılığına karşı zaman zaman öfkesini açığa vurdu. Ancak bu öfke merkezileştirilip sürekli bir mücadeleye dönüştürülemediği yerde, ölümler "yaşamaya alışmak" bölge halkına tek tercih olarak gösteriliyor.

Yaşamak için, öldüren düzene karşı kararlı ve militan bir mücadele vermek gerekiyor. Bölge halkı düzenin yıkımı altında katledilmeyi beklemektense devlete ve yıkımına karşı mücadeleyi yükseltmelidir. Kışı bahara çevirmek, ölümün kol gezdiği topraklardan yaşamı varetmek, ancak mücadeleyle mümkündür.

Bir yaz çalışması deneyimi...**Esnek çalışma ya da yoğunlaştırılmış sömürü**

Yaz çalışması esnasında başlatılan tekstil çalışması içerisinde ben de İskitler Büyük Sanayii'nde bir tekstil atölyesinde yaklaşık 2 ay regule işçisi olarak çalıştım. Çalıştığımız sanayi sitesinde irili ufaklı birçok oto tamirhanesi, boya atölyesi ya da tekstil atölyesi bulunmakta idi. Böylece kapitalizmin yeniden yapılandırılması çerçevesinde oluşturulan atölye tipi örgütlenmeler ile esnek çalışma olanakları arttırılmakla birlikte, işçilerin daha fazla sömürülmesinin önündeki engeller de kaldırılabilmiştir. Çalıştığım atölyede 65 kişi çalışıyor olmasına rağmen, günlük her işçi üç işçinin çıkaracağı işi çıkarmakla zorunlu kınılıyordu.

Her işçinin (makinacı, ütücü, kesimci, reguleci) yanında bir kasa bulunuyor ve bu kasalarda bulunan iş sayısının (parça sayısı) azlığına ya da çokluğuna göre sizin o işteki hızınız ölçülüyor ve böylece o işyerindeki kalıcılığınıza (dönemsel kalıcılık) karar veriliyor. 45 dakikalık yemek molası ve 2 çay molası dışında tek bir saniye bile işçilerin boş durmasına izin verilmiyor. Kimi işçiler işin yetişmemesi bahanesiyle, öğlen molalarında ya da çay molalarında dahi çalıştırılıyor.

Günde on buçuk saat olarak belirlenen çalışma süreleri çoğu zaman bu saatin de üstüne çıkıyor ve akşamlar ile, iş yoğunluğuna göre hafta sonları işçiler zorunlu mesaiye bırakılıyor. Ayrıca esnek yapılanma gereği yedekte bulundurulmuş işçiler hafta sonları parçabaşı iş ya da evde çalışma, telafi edici çalışma gibi gerekçelerle çalışmaya zorlanıyor.

Çalıştığım atölyenin üçte birini kadınlar oluşturuyor olmasına rağmen, cins ayrımı yapılarak atölyenin temizliği yalnızca kadınlara yaptırılıyor ve kadınlar iş bitiminde çıraklarla birlikte yerlerin süpürülmesi; kesim, regule, makina masalarının temizliği gibi işleri yapıyor. Bu ayrım kadın ve erkek işçilerin ücretlerine de yansımış durumda. Sanayi devriminin gerçekleştiği yüzyıl itibarıyla geçerliliğini daha çok koruduğunu düşündüğümüz eşit işe farklı ücret, kadınlar ve erkekler arasındaki bugünkü ayrımı belirginleştiriyor.

Çocuk emeği de yine aynı pervasızlıkla sömürülüyor. 18 yaşın altındakiler aynı çalışma saatleri, aynı çalışma koşulları ile yüzyüze olmalarına rağmen, onlara bantlar dışında da her iş yaptırılıyor. Çıraklar diğer işçiler gittikten sonra da temizlik bitmemişse temizliğe kalıyor ve çok cüzi ücretlerle çalıştırılıyor.

Sezon kapanışları için yapılan seri üretimlerde ve her sezon açılışında şefler tarafından her bant için bir konuşma yapılıyor. Bu konuşmalar da elbette ki kapitalizmin yeni yönetim anlayışı çerçevesinde şekilleniyor. Yani, yapılan işin bir ekip işi olduğu, atölyedeki herkesin yapılan her işten sorumlu olduğu, dolayısıyla grup içindeki bir hatanın grubun hatası olarak düşünüleceği, üretimi buna göre yönlendirmeleri isteniyor. Sürekli hatalı iş çıkaran işçilerin grup şefleri tarafından bant şeflerine bildirilmesi gerektiği söylenerek de, işçilerin kendi sınıfına ihaneti, yani muhbir olmaları isteniyor. Böylece kapitalizm kendisini üretmiş oluyor. Haftalık tutulan raporlarla da hangi grubun en fazla iş çıkardığı açıklanarak, işçiler arasında bir rekabet yaratılmaya çalışılıyor. Haftalık iş sayısı belirlenen sayının altına düşen gruplar, öğlen yemeğinde çalıştırılarak ya da akşam mesaiye bırakılarak, sayı tamamlatılıyor.

Bunun yanı sıra işçileri daha fazla iş başında tutmak için kadın-erkek tuvaletleri birleştirilmiş ve ayrıca tuvalete her giden kişi atölye çıkışındaki lambayı yakıyor ve geri döndüğünde kapatıyor. Ancak böylece yeni işçiler tuvalet ihtiyacını karşılamaya gidebiliyor.

Sabah, işyerine kaçta geldiğinizi anlamak için çıkarılan kartları saatli bir makinada onaylatıyorsunuz. Aylık çıkan bu kartlar sayesinde şefleriniz ve işverenleriniz sizin işe geliş-gidiş düzeninizi ölçebiliyor.

Bu işyerinde sigortalı olabilmeniz için 3 yıldır çalışıyor olmak gerekli. Buna rağmen, 7-8 yıldır çalışıyor oldukları halde sigortasız çalışan işçilerin sayısı çok fazla ve ancak çalışan işçilerin toplam sayısının beşte biri sigortalı durumda. Kimi bu süreyi (3 yıl) dolduran işçilere de "ya ücret kesintisi ya sigorta" tercihi yaptırılıyor.

İşçiler arasında herhangi bir örgütlülüğün olmayışı (sendika, işçi birimi, temsilcilik vs.) bu koşulları giderek zorlaştırmakta. İnsanlar fiziki ve psikolojik olanaklarının üzerinde çalıştırılarak yoğun bir sömürüye tabi tutuluyor. Atölye tipi örgütlenmelerde sendikalaşmanın zorluğu da, yani o işkolunda yüzde 10 barajını sağlamak ya da o işyerinde yüzde 51 oranını sağlamak örgütlenmenin önüne çeşitli engeller olarak çıkılmasına rağmen, ilk etapta müdahale edilmesi gereken yerlerin başında bu tip atölye örgütlenmeleri, tekstil, boya fabrikaları geliyor. Çünkü insanlar burda işçi olmanın ötesinde proleterleştiriliyor.

Kızıl Bayrak okuru genç bir işçi

Kimya Teknik işçilerine mektup...**Deneyimleriniz mücadelemizde bize yol gösterecek**

Merhaba Kimya Teknik işçisi kardeşler!

'80 sonrasında Türkiye'de gerçekleşen en uzun grevlerden biri sizin greviniz oldu. Bu sürece bakarsak, grevinizin sınıf kardeşleriniz tarafından neden yalnız bırakıldığını daha iyi görme olanağı buluruz.

11 Ağustos'ta başlayan grevinizi 17 Ağustos büyük Marmara depremi izledi. 40 bine yakın insanımız enkaz altında can verdi. Kurtulanlar ise bu kışı da derme çatma çadır ve barakalarda geçiriyorlar. Deprem yıkımıyla birlikte, işçi ve emekçiler bu düzende can güvenliklerinin olmadığını daha iyi gördüler. Bu süreçte devletin gerçekte ne işe yaradığını daha iyi anladılar.

Sermaye devleti, deprem öncesinde gündeme getirdiği İMF-TÜSİAD saldırı programını işçi ve emekçilerin eylemli tepkilerinden dolayı uygulayamamıştı. Depremi fırsat bilerek, mezarda emeklilik, SSK'nın tasfiyesi saldırılarını yasalastırdılar.

Daha enkaz altında can verenlerin kanı kurumamışken, bu kez Ankara Ulucanlar Cezaevi'nde planlı bir faşist katliam gerçekleştirdi. 10 devrimci insanımız can verdi, onlarcası ağır yaralandı. Hücre tipi cezaevini meşrulaştırmak için bu saldırıyı planlandılar ve uyguladılar. Amaçları; devrimci tutsakları tecrit ederek teslim almak, diri diri mezara gömmek, işçi-emekçilerin bilinçli öncülerini üzerinden asıl olarak sınıfa ve ezilenlere hücre tipi yaşamı dayatmaktır.

Ardından Türkiye'nin AB'ye adaylığı gündeme geldi. Bize, "sabredin, üye olursak sorunlar çözülecek" yalanları söylendi, söyleniyor. Bu kimilerimizi boş beklentilere sokuyor. Hak arama mücadelesinden geri durmamıza neden oluyor. Kemerleri biraz daha sıkamızı sağlamak için, bu ve benzeri yalanlarla bizi oyalamak istiyorlar. Bunda başarısız olduklarını söylemek de mümkün değil.

Ardından haftalarca gündemde tutulan Hizbullah operasyonlarıyla, hem kendi kanlı icraatlarının üstünü örtmeye, hem de işçi-emekçilerin gerçek gündemini karartmaya çalıştılar.

Ve bitmekte olan 2000 yılı, İMF-TÜSİAD programını uygulamak için, işçi ve emekçilerin daha koyu bir sefalet ve açlığa itildiği bir yıl oldu. Cumhuriyet tarihinin en kapsamlı saldırısı adım adım uygulanıyor. "Düzlüğe çıkılacağı" yalanları eşliğinde pervasız bir saldırı yürütülüyor. Buna paralel olarak devlet terörü tirmandırılıyor. Okullarına öğretmen istedikleri için çocuklar DGM'de yargılanıyorlar. İşkence ve yargısız infazlar sürüyor, cezaevlerine yönelik

saldırıları yoğunlaşıyor. Katliamcılar göstermelik olarak bile yargılanmıyorlar. Bunlar, yıkım programının kararlılıkla uygulanabilmesi için ihtiyaç duyulan devlet terörüne birkaç örnek.

Öte yandan bu devlet Filistin halkına kurşun sıkan İsrail'i destekliyor. ABD-İsrail-Türkiye ittifakı bölge halklarına düşmanlık üzerine oturuyor. Adana'daki Amerikan Üssü'nden kalkan uçaklarla Irak halkı bombalanıyor.

Ama burjuva basın hem bu gerçekleri, hem de haklarını arayan işçilerin, memurların cylem, grev ve direnişlerini yalan-yanlış bilgilerle ve çarpıtarak yansıtıyor.

Sizin greviniz bu zorlu süreçte çok anlamlı bir grev oldu. Somut kazanımlar elde edemeseniz de, bu artık sınıfa mal olmuş bir deneyimdir. Özellikle son 4 aydır desteğin kesildiğini, bu nedenle grevin grev olmaktan çıktığını, Türk-İş'in greve sahip çıkmadığını söylüyorsunuz.

Sendikaların baraj sorunuyla da karşılaştığını düşünürsek, mücadeleyi daha da yükseltmenin taşıdığı önem açıktır. Sendikalarımıza sahip çıkmalı, sendika bürokratları üzerinde denetim kurmalıyız. Greviye sahip çıkmayan sendika ağaları a anlayacakları dilde konuşarak gerekeni yaptırmalıyız.

Biz İstanbul'dan sınıf bilinçli metal işçileri olarak grevinizin anlamının ve öneminin büyük olduğunu biliyoruz. Şu an bizler de sendikalaşma mücadelesi veriyoruz. Bu dönemde işverenlerin en önemli ve ağır saldırısı olan esnek üretim saldırısıyla karşı karşıyayız. Daha deneyimsiz olan bizlerin bilgilenmesi ve daha da önemlisi sınıfa maletmek için, deneyimlerimizi devrimci basın üzerinden sınıfa aktarmanızın önemli olduğunu düşünüyoruz.

İşçilerin birliği sermayeyi yenecek!

İstanbul'dan sınıf bilinçli metal işçileri

24 Ekim '00

Direnışteki EXSA işçilerine mektup...**“Hücre tipi cezaevleriyle sağlamak istenen, Koçlar’ın, Sabancılar’ın ‘huzur ve istikrarı’dır!”****EXSA işçileri, kardeşler!**

87 milyon sefalet ücreti almanıza rağmen en az on saat çalışıyor, açlık sınırında yaşıyorsunuz. Tabii buna yaşamak denirse. Bugün 4 kişilik bir ailenin insanca yaşayabileceği ücret 500 milyonun üzerine çıkmışken sana sıfır zaman dayatılıyor. Ürettiğiniz bir parça mal dışarıda 20 milyona satılırken, bu fiyatı ödeyip bu malı alabilecek durumda değilsiniz. Sabancı hepinizin bir yıllık maaş tutarını, lüks otellerde bir gecede yiyor.

Sabancı’nın gözünde daha fazla kâr elde etmek için ucuz işgücünden başka bir şey ifade etmiyorsunuz. Sabancı çocuklarını Amerika’da okuturken, utanmadan çocuk parası olarak ayda 100 bin lira teklif edebiliyor. Sizlerle alay ediyor. Çalışma koşullarınız işler acısı. Zorunlu mesailerde kölelik yapmaya zorlanıyorsunuz. Patron daha fazla kâr elde etsin diye neredeyse tüm gününüz fabrikada geçiriyor, kendinize doğru dürüst zaman ayıramıyorsunuz. Üstelik, komik olan mesai ücretini bile eksik alıyorsunuz. Çalışma koşullarınız sağlığa uygun değil. Ceyhan Irmağı’ndan getirilen suyu kullanmak zorunda kalıyorsunuz. Bu suyu bırakalım insanları, hayvanlar bile içmez. İşgüvenliğinden mahrumsunuz. Elektrik çarpması sonucu parmakları ve dili patlayan, ölümün eşliğinden dönen bir arkadaşınıza şef, “kalp krizi geçirdi” diyerek sizlerle alay edebiliyor. Patron her yerde, makina başında, tuvalette, hatta soyunma odalarında bile rahat bırakmıyor. Genel müdür bayanların tuvaletlerine, lavabolarına, soyunma odalarına utanmadan, arlanmadan pervasızca girebiliyor. 650 kişinin çalıştığı bir fabrikada, toplansa 10 tuvalet yok. Tuvalette gitmeniz bile kart uygulamasına tabi. Tuvaletin önünde sıra beklemeniz, işten atılmanıza sebep olabiliyor. Sırf bu yüzden 17 arkadaşınız işten atılmadı mı?

Size dayatılan bu kölece yaşam ve çalışma koşullarını reddederek mücadele ateşini yaktınız. 7 bin işçinin sendikası, sigortası, asgari ücretle çalıştığı, iş kazalarının ve işten atılmaların had safhaya çıktığı Organize Sanayi Bölgesi’nde ilk defa sendikal örgütlenmeyi başardınız. Patronlar bu bölgeye, örgütlü işgücünden kurtulmanın ve daha fazla kâr etmenin adresi, “ucuz işgücü ve sömürü cenneti” diyorlardı. Artık aşağılanan, horlanan değil; üretken ve yaratan olduğunu farkederek işçi olmanın gururunu hissetmeye başladınız. Grevinizin ateşi sadece kendi işyerinizi değil, bölgede sizinle benzer koşullara sahip diğer işçileri de

ısıttı, onlara cesaret verdi. Öyle ki, yaktığınız mücadele ateşi, sizin bir parçanız olan Bartın Cezaevi’nde yatan biz devrimci tutsaklara tel örgüleri, taş duvarları, demir kapıları aşarak ulaştı. Direnişinizi direnişimiz, kavganızı kavgamız biliyoruz. Yüreğimizi yüreklerinizin yanına koyuyoruz. Çünkü bizim işçi sınıfı ve emekçilerin çıkarlarının dışında hiçbir kişisel çıkarımız yok.

Kardeşler!

Grevinizin başarısının doğuracağı sonuçları patronlar da görüyorlar. Onlar, EXSA işçisi kazandığında diğer işçilerin de mücadele etme azminin gelişeceğini, “ucuz işgücü cenneti” planının darbe yiyeceğini biliyorlar. Patronlar, Sabancılarla birlikte sizin şahsınızda emeğe karşı sıkı bir dayanışma içindeler. Size karşı bir patron cephesi kurmuş durumdadır. Sizi baskı altına almak için ortak kararlar alıyorlar. Bunların bazıları, işten atılma tehdidinin hızlanması, iş çıkış saatlerini değiştirme, servislerin güzergahını değiştirme, işçilerin sivil polisler eşliğinde servislere binmesi, bölgede jandarmanın sürekli devriye gezmesi, bazı işçilerin evden aranarak tehdit edilmesi, toplu olarak birarada bulunmalarının engellenmesi vb.

Sermayedarlar örgütlenmenin, hak aramanın boş bir çaba olduğunu “ispatlamaya” çalışıyorlar. Grevin başlamasından bu yana işletmenin kaybı 1 trilyonu aşmasına rağmen bunu göze alıyorlar. Sizin iradenizi ve grevinizi kırmak için her yolu deniyorlar. Başları sıkışınca yasalardan bahsedilenler, yasaları en fazla kendileri çiğniyorlar. İçeriden makina söküp fason çalışan atölyelere götürüyorlar. Keyfilik had safhada.

Bu süreçte devlet de temsil ettiği

sınıfın, yani sermayenin çıkarına uygun hareket ediyor. Devlet aynı süreçte sendikanın yetkisini düşürüp TİS hakkını elinden aldı. Bütün bunlara grev yasaklamaları eşlik etti.

Koçlar’ın, Sabancılar’ın çıkarlarını koruyan, sizin direnişiniz karşısında askeriyeye, polisiye yer alan devlet, aynı zamanda “F tipi” dedikleri hücre cezaevlerini hayata geçirmeye çalışıyor. Amaçları, yıllardır uyguladıkları baskı, işkence ve katliamlara rağmen boyun eğdiremediği devrimci tutsaklara boyun eğdirmek. Bu devlet, depremzedelere bir çadırı, işçiye, kamu emekçisine yüzde 10-15 ücret zammını bile çok görüyor. “Bütçede kaynak yok” diyor. Ama sıra hortumlanan batık bankalara, hücre tipi cezaevlerine gelince kaynak buluyor.

Hücre tipi cezaevleri ile, sadece devrimci tutsaklara değil, örgütlenen, hakkını arayan herkese boyun eğdirmek isteniyor. Saldırı geniş kapsamlıdır. Ecevit, içerde asayiş sağlanmadan dışarda sağlanamaz diyor. Ecevit açık konuşuyor. Bugün biz devrimci tutsaklara dayatılan hücre tipi cezaevleri saldırılarının odak noktasını oluşturmalarına rağmen, İMF’nin sosyal yıkım programından ayrı düşünülemez. Hücre tipi cezaevleriyle sağlamak istenen, Koçlar’ın, Sabancılar’ın “huzur ve istikrarı”dır. Dolayısıyla işçilere, kamu emekçilerine, emekçi köylülere, geleceği karartılan gençliğe, Kürt ulusuna yönelik saldırılarla hücre saldırısı içiçedir.

Tüm bu saldırıların önüne barikat olmak, mücadeleyi daha ileriye taşımak için, hücre tipi cezaevlerinde odaklanan saldırılara karşı 20 Ekim

2000 tarihinden itibaren TKİP, DHKP-C, TKP(ML) tutsakları olarak Ölüm Orucu temelinde yürüteceğimiz Süresiz Açlık Grevi’ne başladık. Sorunlar ve mücadelemiz ortaktır. Saldırıları tüm işçi sınıfına ve emekçilerdir. Ve tek merkezden yürütülmektedir. Mücadelemizi hep birlikte yürütmemiz gerektiği açıktır.

Nasıl ki, EXSA grevi başarıya ulaştığında kazanımlar EXSA ile sınırlı olmayacaksa, F tipi saldırısı püskürtüldüğünde de kazanımlarımız zindanlarla sınırlı olmayacaktır. İMF-TÜSİAD-MGK yıkım ve teslim alma programı önemli bir darbe yiyecek, işçi ve emekçiler yeni mevziler elde edeceklerdir.

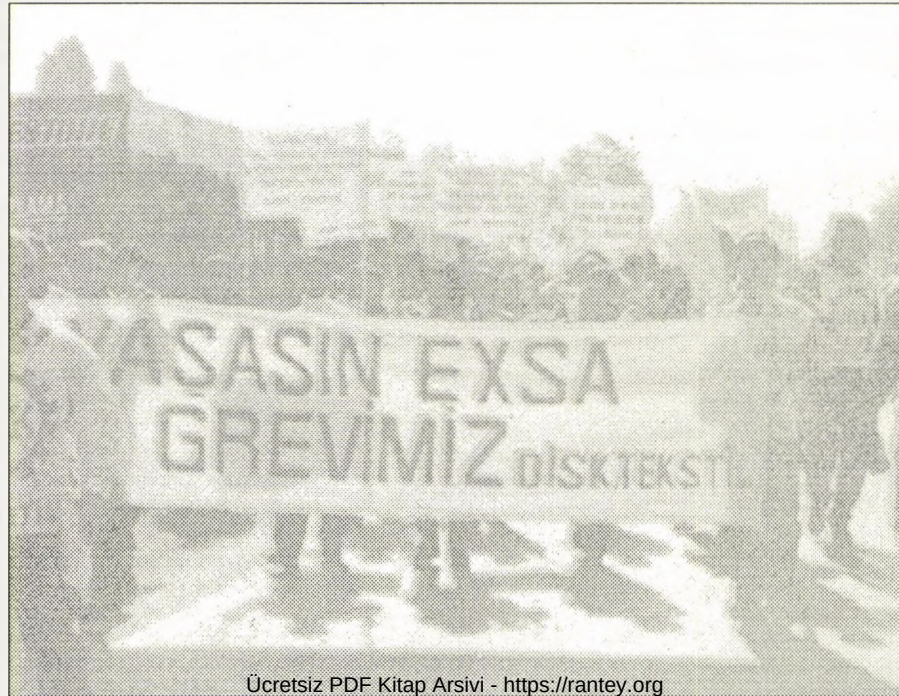
EXSA patronu hala direniyorsa bu onun güçlülüğünden değil, sizin Organize Sanayi Bölgesi’ndeki dağınıklığınızdan dolayıdır. Patronlar size karşı ortak karar alıyor, ortak fon kuruyor. EXSA patronu birliğine güveniyor. Sınıf düşmanımızın tavrından gerekli dersleri çıkararak birlik, mücadele ve dayanışmamızı üst noktaya çıkarmalıyız. Bunun için işçilerin, kamu emekçilerinin, emekçi köylülerin, gençliğin, Kürt ulusunun ve devrimci tutsakların sorunlarını kendi sorunlarınız olarak görmeli, bu konuda size düşen sorumluluğu yerine getirmelisiniz. Bütün işçi arkadaşların mücadelesine aktif katılımını başta EXSA olmak üzere bölgeye yayarak sağlamalısınız. Grevin kaderini sendika yöneticilerine bırakmamalısınız. Bunun aracı, bütün işçileri kapsayacak olan bir grev komitesidir. Bu komite, sendika üzerinde denetim kurmalı, işçi arkadaşları sendikanın yalpalamalarına karşı uyarmalı, grevi bir mücadele okulu haline getirmelidir.

Sınıf dayanışmasını geliştirmelisiniz. Sınıf dayanışması destek açıklamalarına ve gıda yardımlarına indirgenemez. Önemli olan eylemli bir dayanışmanın örgütlenmesidir. Direnişte olan diğer işçi ve emekçilerle “ortak komite-ortak direniş” temelinde bir hattı ilmek ilmek örmelisiniz. Başarmanın yolu, bedel ödemeyi ve ödeltmeyi göze alan militan bir mücadele hattı izlemekten geçiyor.

Kardeşler, örgütlü davranma konusunda ilk adımı atan sizlerin engelleri aşarak mücadeleyi daha ileriye taşıyacağınıza inanıyor, hepinizi devrimci coşkunluğun sıcaklığıyla kucaklıyor, sürmekte olan direnişimize destek olmaya çağırıyoruz.

Atlen Yıldırım

**TKİP Davası Tutsağı
Bartın Hapishanesi**

Sınıf hareketinden kısa haberler...

Çukobirlik'te hedef MHP kadrolaşması

DİSK Bölge Başkanı Yusuf Yürekli Çukobirlik'te yaşanan işçi çıkışlarıyla ilgili yaptığı konuşmada, hedefin MHP kadrolaşması olduğuna dikkat çekti. İşçiler Yakup Şahin ve şube başkanına tepkilerini dile getirdiler. Bir işçi Yakup Şahin'in eylemi bitirirken kendilerine söz verdiğini, "İşten atılmayacaksınız, bu fabrika sizlerle çalışacak" demesine rağmen sözünde durmadığını belirtti. Diğer bir işçi şube başkanından "Siz politika yapıyorsunuz, '97'de eşimi attınız. Şimdi de beni attınız. Bunun hesabını kim verecek?" şeklinde hesap sordu.

Adana Büyükşehir Belediyesi işçilerinden protesto

Başbakan Yardımcısı Mesut Yılmaz'ın Adana gezisi sırasında, Yeşiloba Ağbuda Arıtma tesislerinin temel atma törenlerinde, Büyükşehir Belediyesi'nde çalışan işçiler sorunlarını duyurmak için hazır bulundular. Askerler işçilere müdahale etmek istedi. Bunun üzerine şube başkanı ve Büyükşehir Belediye Başkanı Aytaç Durak işçileri kendisinin getirdiğini söyleyince işçilerde bir tepki oluştu. Belediyenin parası olmadığı için ücretlerini ödeyemediğini söyleyen başkana Yılmaz, belediyeler kanununun bir an önce çıkarılması sağlanarak bu tip sorunların çözüleceğini söyledi.

Tekel işçilerinin yemek boykotu

Tekel işçileri 13 Kasım tarihinden itibaren yemekhanenin taşeronlaştırılmasına ve özelleştirmeye karşı Türkiye genelinde yemekhane boykotu başlattılar. Yüzde yüze yakın bir katılımın gözlemlendiği boykotta, Tek Gıda-İş Sendikası dışarıdan işçiler için yiyecek getirdi. Tek Gıda-İş Şube Başkanı yaptığı konuşmada, özelleştirmeye ve taşeronlaştırma saldırılarına karşı direneceklerini belirtti. Bu saldırılarda ısrar etmeleri halinde "gökkubbeyi başlarına yıkacağız" sözleriyle işçilerden bolca alkış aldı.

Muğla Yatağan'da barikat, saldırı!...

Yatağan, Yeniköy ve Kemerköy'deki termik santrallerin özelleştirilmesine karşı Tes-İş üyesi santral işçileri Yatağan Termik Santrali'ni terketmeyerek eyleme başlamışlardı. 15 Kasım günü açılan ihaleyi alan uluslararası konsorsiyum üyeleri, Yatağan'da inceleme yapmak üzere santrale geldi. Bunun üzerine santral girişine eşleri ve çocuklarıyla birlikte barikat kuran yüzlerce santral işçisi direnişe geçti. Jandarmanın uyarılarına aldırmaz davranan işçilerin direnişe devam etmesi üzerine bini aşkın sayıda jandarma işçilere karşı taarruza geçti. Saldırı sonucu 7 işçi yaralanırken, içinde sendika yöneticilerinin de olduğu 16 kişi gözaltına alındı.

Bunun üzerine kömür ocaklarında çalışan işçiler de santral işçilerine destek olmak ve gözaltıları protesto etmek için üretimi durdurdular. Gözaltına alınanların serbest bırakılmasıyla bu protesto amacına ulaştı.

Şu anda Muğla Yatağan Santrali önünde jandarma ablukası devam etmekte. İşçilerse üretime devam ediyor.

Fazla mesailer ve moral yozlaşma

Komünist Manifesto'dan TKİP Programı'na kadar bütün komünist parti programları, emeğin korunması sorununu programatik düzeyde ele almışlar ve siyasal faaliyetlerinin ayrılmaz bir parçası olarak görmüşlerdir. İşçi sınıfının yaşamına baktığımızda, emeğin moral yozlaşmadan korunmasına gösterilen bu ilginin ne kadar yerinde ve hayati önem taşıdığını görebiliriz. Elbette sorun yozlaşmaya karşı mücadeleyle sınırlı değil. Asıl olan, proletaryanın kapitalizmi yıkma mücadelesinde deneyim kazanıp ustalaşmasıdır. Soruna, sadece, salt başına emeğin korunması olarak bakan bir anlayış, doğal olarak, kapitalizmin sınırları dışına çıkamaz ve reformizmden öteye gidemez.

Temel amaçları; işçinin karşılığı ödenmemiş emeğinden artı-değer sızdırmak olan kapitalistler, elbette işçinin fiziki ya da manevi yozlaşmasıyla uğraşacak değil. Tam tersine, hedeflerine ulaşmak için her gün, her saat işçi sınıfını anti-sosyal yoz bir yaşama mahkum ederler. Bununla yetinmeyip fiziki olarak da sağlığını tüketirler. Buradan baktığımızda, son yıllarda küreselleşme karşıtı eylemlerde atılan "Kapitalizm öldürür!" sloganının isabetliliğini görüyoruz.

12 Eylül 1980 faşist darbesiyle işçi sınıfının örgütlülüğüne ve kazanılmış haklarına darbe vurulmasından sonra Türkiye tam bir ucuz işgücü cenneti haline gelmiştir. 2000'li yılların sonlarında sendikal örgütlülüğün sürekli zayıflaması ve her on işçiden ancak birinin sendikalı olması, emek-gücü fiyatının daha da düşmesine imkan tanımıştır. Milyonlarca işçinin asgari ücrete mahkum edilmesi, milyonlarcasının da asgari ücretin biraz fazlası ücretle çalışmak zorunda kalması, yaşanan sefaletin boyutunu göstermek için yeterlidir. Buna milyonlarca işsiz de eklendiğinde tablo tamamlanıyor.

İşçiler fazla mesailer meşru kabul eder bir duruma getirilmiştir

İşçi sınıfının ezici çoğunluğu metropollerde yaşamaktadır. Azımsanmayacak bir oranı barınmak için kira ödüyor. En döküntü evin (kenar semtlerde olmak kaydıyla) aylık kirası 40 milyondur. Buna karşın ortalama işçi ücretleri (sendikalı işyeri dışında, demek oluyor ki her on işçiden dokuzunun) 87 milyonla 130 milyon arasında değişmektedir. Türkiye'de bir insanın yaşamını sürdürebilmesi için ihtiyaç duyduğu miktarı işçinin aldığı ücretle kıyasladığımızda, işçi sınıfı kitlelerinin büyük çoğunluğunun nasıl bir sefalete mahkum edildiğini görürüz.

Ücretlerin ve sosyal hakların (birçok işletmede sosyal haklar gaspedilmiş durumda) tamamen kapitalistin insafına terkedildiği bir yerde başka bir sonuç beklenemez. Verili durumda yaygın örgütsüzlük, sömürüyü bir

nebze sınırlama mücadelesinin zayıflığı, bu olanakları patronlara sağlamaktadır. Bu koşullarda, işçiye görünen tek "alternatif"i (ki bu en berbat alternatiftir) kalmaktadır. O da mesailerdir. 100 milyon ücretle çalışan bir işçi, bir ay boyunca günde 12 saat çalıştığı zaman ortalama ücreti 140 milyona ulaşmaktadır. Yani işgünü fiili olarak 8 değil 12 saat olmaktadır. Buna rağmen mesai aranır duruma gelmiştir.

İşçi sınıfı mesailerini kanıksayarak kapitalistlerin ekmeğine yağ sürmektedir

Bu koşullarda, işçinin iş için başvuru yaptığı fabrikanın patronu "bizde bol mesai vardır" diyerek işi "cazipleştiriyor". Ayrıca işçiler arasında A fabrikasından sözedilirken, "o fabrikada çok mesai var" denilip, bu olumlu bir özellik olarak kabul edilebiliyor. Soruna bu pencereden bakan işçiler, olaylara sınıfsal değil, bireysel olarak bakma eğilimindedirler.

Buradan işçilerin halinden çok memnun oldukları sonucu çıkmıyor elbette. Tersine hoşnutsuzluk genel bir ruh halidir. Ancak sorun, kapitalizmin sefalete mahkum ettiği işçilerin sanki bu bir kadermiş gibi bu koşulları içlerine sindirmeleridir. Böyle bir ortamda işçi, daha insanca bir yaşam için örgütlenip mücadele edeceği yerde, bir ay boyunca kaç saat ek mesai için çalışacağını hesabını yapıyor. Böylece hak almanın-kazanmanın en temel yolu olan örgütlenme ihtiyacı ve bilinci körelebiliyor. Mücadelede öncülerini henüz oluşturamamış, sınıf devrimcilerinin müdahale edemedikleri alanlarda ise, örgütlenip hak arama mücadelesi yürütmek çok soyut kalabiliyor.

Sömürü ve sefalete karşı mücadele edeceği yerde günde 12-14 saat çalışmayı (zorunluluktan dolayı da olsa) içine sindiren işçilerin bir çeşit moral yozlaşma yaşadıklarını kabul etmek gerek. Bu da patronları örgütlü işçi "belasından" kurtarmaktadır. Yoğun çalışan işçilerde sosyal yaşam neredeyse sıfırlanmaktadır. Hatta işçi kendi ailesiyle bile yeteri kadar ilgilenememekte, eğer eşlerin ikisi çalışıyorsa ve biri gece vardiyasındaysa, ancak hafta sonu görüşebilmektedirler.

Bu sosyal yaşamın dışına itilmenin yanısıra, sürekli uzun süreli çalışmak, işçiye fiziki olarak da tüketmektedir. Bunun sonucunda işçiler erken yaşta sağlık sorunları yaşamaktadırlar. Gittikçe vahşileşen kapitalizm, işçi sınıfının sosyal, kültürel ve siyasal yönden kendini geliştirip eğitmesi önünde ciddi bir engeldir.

Parti programında "**Emeğin Korunması**" başlığı altında formüle edilen taleplere işçi sınıfının şiddetle ihtiyacı vardır. Parti'nin önünde ise, bu talepleri işçi sınıfına, yani asıl sahiplerine maletmek için en azami çabayı harcama görevi durmaktadır.

Formasyon hakkını gasp ettirmeyeceğiz

Formasyon hakkının gaspedilmesine karşı Fen-Edebiyat fakültelerinin büyük çoğunluğunda direniş sürüyor. Öğrenciler çeşitli eylemliliklerle formasyon haklarının gaspedilmesine karşı seslerini yükseltiyorlar.

Diplomalı işsiz olmayacağız

Her yıl fen ve edebiyat fakültelerine onbinlerce öğrenci kayıt yaptırıyor. Bu öğrencilerin birçoğunun hayalindeki meslek ise öğretmenlik. Bu fakültelerden mezun olanların öğretmenlik dışında çok az alternatifi var. Araştırmacı ve bilimadamı olmak gibi. Zaten YÖK'ün bu karara ilişkin iki temel gerekçesinden biri de bu. Bu fakültelerin güya öğretmen değil "araştırmacı" ve "bilim insanı" mezun etmeleri gerekiyormuş. Oysa yine her yıl mezun olan onbinlerce üniversiteliye bu alanlarda iş bulunması imkansız. Diğer bir deyişle, bu ülke her yıl onbinlerce "araştırmacı" istihdam edemiyor. Bu ise diplomalı işsizler ordusunun bu öğrencilerle dolması anlamına geliyor.

Öğretmen açığı yokmuş!

YÖK'ün bu kararı almasındaki diğer temel gerekçe ise, MEB'in öğretmen açığı olmadığını öne sürmesi. Böyle bir gerekçeyi öne sürebilmesi için MEB'in utanma duygusunu kaybetmiş olması gerekir. Zira kendi kayıtlarında bile öğretmen açığı 400 bin civarında. Okul öncesi eğitim kurumlarında 35 bin 465, ilköğretim sınıf öğretmenliğinde 69 bin 87, ilköğretim okullarının 6, 7 ve 8'inci sınıflarda branş öğretmenliği alanında 139 bin 543 ve mesleki ortaöğretim kurumlarında 155 bin 169 öğretmen açığı var. Böylece, bunun bu saldırıyı gerçekleştirmekte kullanılan adı bir yalan, ihtiyaç duyulduğu için uydurulan bir mazeret olduğu tartışmasız orta yerededir.

Sonuna kadar mücadele

Fen ve Edebiyat fakültelerinde okuyan öğrencilerin tümünün geleceğini tehdit eden bu saldırıya karşı özellikle son bir aydır kitleselleşen eylemlilikler, haklar geri kazanılınca kadar sürececek bir dinamiği de içinde barındırıyor. Şimdiden elde edilmiş bazı kazanımlar var. Bunlar mücadele bilincine ilişkin. Her fakülteden yüzlerce, hatta binlerce öğrenci, gelecekleri iyice karardığında biraraya gelmeyi, eyleme girişmeyi seçtiler. Bu artık onlar için kazanılmış bir refleks, kazanılmış bir bilinç demektir. Yurt çapında onbinlerce öğrenci geleceklerini kazanmak için mücadeleye giriştiler.

Ve ötesinde, mücadele tüm yurt çapında sürüyor.

Eylemler sürüyor

10 Kasım Cuma günü AÜ Dil-Tarih-Coğrafya Fakültesi'nde öğrenciler formasyon haklarının gaspedilmesine karşı bir basın açıklaması düzenlediler. "Diplomalı işsiz olmayacağız", "Formasyon hakkımız engellenemez", "Savaşa değil, eğitime bütçe", "Sözleşmeli değil, kadrolu öğretmenlik" dövizlerinin taşındığı açıklamada öğrenciler, İMF ile YÖK arasında "Milli Eğitim Projesi" adı altında bir anlaşma imzalandığını ve bu anlaşmayla formasyon haklarının ellerinden alındığını dile getirerek, "nitelikli öğretmen yetiştireceğiz" iddiasıyla öğretmenlik haklarının ellerinden alındığını belirttiler.

Yine 10 Kasım Cuma akşamı 150 kadar öğrenci Yüksel Caddesi'nde toplanarak "Öğretmenlik hakkımız engellenemez", "İMF'ye değil eğitime bütçe" sloganları eşliğinde bir eylemle formasyon haklarının gaspedilmesini protesto ettiler.

YÖK-MGK saldırı tasarısı

MGK'nın "tavsiyesi" doğrultusunda YÖK, Yüksek Öğretim Yasası'nda bazı değişikliklere gitmek üzere bir yasa tasarısı hazırladı. Buna göre, bazı taşra üniversitelerindeki siyasi kadrolaşmalar bahane gösterilerek, doçent ve yardımcı doçentlerin atamalarının YÖK tarafından gerçekleştirilmesi isteniyor. Sanki faşist kadrolaşmaların baş sorumlusu YÖK değilmiş gibi utanmazca davranıyorlar. Bunun en yakın örneği rektör seçimlerinde yaşanmadı mı? 12 Eylül faşist darbesinin bir kurumu olan YÖK'ten daha iyi faşist kadrolaşmayı uygulayacak kimse bulunamaz herhalde. Zaten bu kararın da kadrolaşmanın YÖK'ün elinde,

MGK'nın denetiminde merkezileşmesinden başka bir amacı bulunmamaktadır.

Diğer bir karar da, profesör ve doçentlerin doğu illerindeki "gelişmekte olan" üniversitelerde 2 yıl zorunlu hizmet yapmaları. Burada da diğer kararda olduğu gibi bir ikiyüzlülük var. ÖES İstanbul Şubesi Başkanı Tahsin Yeşildere, bu konuda yaptığı açıklamada, Güneydoğu'ya gönderilen öğretim görevlilerinin araştırma yapamayacağını ve daha önce başladıkları araştırmaların da yarım kalacağını söyledi. Gerçekten de taşra üniversitelerini altyapı bakımından güçlendirmeden, akademik eğitim verecek, bilimsel

araştırmaları yürütebilecek hale getirmeden oraya elini kolunu bağladığınız profesörleri göndermenizin göz boyamadan öte ne anlamı olabilir? Üstelik varolan çalışmaları sekteye uğratmak pahasına.

MGK'nın üniversiteleri biraz daha hücreleştirecek olan bu kararına ve MGK'ya, onun bir alt organı olan YÖK'e karşı durmak, 6 Kasım'ın ardından da "her gün 6 Kasım" diyerek mücadele etmek, görüldüğü üzere bir zorunluluk.

Öğrenci gençliğin ve eğitim emekçilerinin mücadelelerini birleştirmeleri de, bir kez daha acil bir ihtiyaç olarak ortada duruyor.

Eğitim bütçesine kısıtlama Berlin'de protesto edildi

Berlin'de eğitim emekçileri, öğrenciler ve veliler, 12 Kasım Pazar günü *"daha iyi kreş, daha fazla çocuk ve gençlik yardımı, daha fazla sosyal danışmanlık hizmeti, daha fazla okul ve daha fazla bilimsel çalışmanın yaratılmasının koşullarının yaratılması ve yeterli sayıda eğitmen"* için yürüdü. 50 bin kişinin katıldığı eylemin ardından Eğitim ve Bilim Sendikası

(GEW), taleplerin karşılanmadığı sürece eylemlerinin süreceğini açıkladı.

Berlin Eyalet Senatosu bir süre önce açıkladığı saldırı programıyla çocuk yuvalarına yapılan yardımlar kısıtlanmış ve eğitmenlerin sayısı azaltılmış, ayrıca gençlik merkezleri kapatılarak, gençlerin sosyal faaliyet alanları yok edilmişti.

"Eğitim İçin Gelecek" sloganıyla

düzenlenen eylemde ise; eyalet hükümetinin "tasarruf" adı altında yaptığı kısıtlamaların eğitime önemli darbeler vurduğu, okullarda sınıfların kapasitenin üzerinde ders yaptığı, öğretmen yetersizliğinden bazı derslerin boş geçtiği ya da öğretmen açığını kapatmak için bazı eğitimcilerin gereğinden daha fazla çalıştığına dikkat çekildi.

YTÜ ve İTÜ'de SAG direnişine destek

Devrimci tutsakların F tipi ölüm hücrelerine karşı başlattıkları ve ölüm orucuna evrilen süresiz açlık grevini desteklemek, direniş kampüslerine yaymak amacıyla YTÜ ve İTÜ'de Ekim Gençliği okurları tarafından

afişleme çalışması yapıldı. YTÜ'de başlayan afiş çalışması 15 Kasım'da İTÜ'ye de taşındı. Maslak'ta bulunan Kimya-Metalurji ve Fen-Edebiyat Fakülteleri ile Gümüşsuyu'nda bulunan Makina Fakültesi'nde

afişleme yapan Ekim Gençliği okurları gazetemize yaptıkları açıklamada, zindanlardaki devrimci tutsakların direnişini üniversitelerine taşıyarak büyüceklerini, hücrelere izin vermeyeceklerini vurguladılar.

Eskişehir :

Devrimci- Demokrat- Yurtsever Öğrenciler'den ortak açıklama

Emeğin Partisi Yöneticilerine, Gençlik örgütüne!

6 Kasım 2000 tarihli Yüksek Öğretim Kurulu'nu protesto amaçlı yapılan basın açıklaması öncesi ve sonrası gerçekleşen olaylara dair zorunlu bir açıklamadır.

6 Kasım 1981 tarihinde kurulan YÖK, üniversite çalışanlarının ve öğrencilerin özgür düşünce ve hareketlerini kısıtlamak için üniversiteleri birer ticarethaneye dönüştürmüştür. Amacı topluma işsizler, sisteme kemikleşmiş kafatasçı bireyler yetiştirmek olan YÖK'e biz Devrimci- Demokrat- Yurtsever Öğrenciler her zaman karşı çıktık, çıkacağız.

Son 6 Kasım protestosunda EMEK Gençliği'nin yaklaşımı YÖK uygulamaları ve polis tavrını anımsatmaktadır. Birimler üzerinden yürüyen eylemin organizasyon aşamasında ve eylem komitesi çalışmaları, parti izadesini kitle iradesi gibi gösterme tavrı, eylem

alanında da kendisini göstermiştir.

Alanda atılan sloganların başka sloganlarla bastırılmaya çalışılması, bunun ahlaki boyutlarını zorlayarak, küfür, hakaret ve fiziksel saldırıya dönüştürülmesi ve hatta bu tavrın devrim şehitlerine saygısızlığa kadar vardırılması, biz Devrimci-Demokrat-Yurtsever öğrenciler tarafından kabul edilemeyecek bir durumdur.

Eylem anında arkadaşlarımız "provokatör" ve "İşte devrim yapacak gençlik" gibi alaylı bir ifadeyle teşhir edilmiştir.

Bu tavrınızın Metin Göktepe katledildiğinde Mehmet Ağar'ın "Zaten yasadışı örgüt bağlantısı vardı" demesinden farkı yoktur.

Alandaki tavrınız, genel politika tavrınızın bir göstergesidir. Bu da sistemin mantığıyla bire bir örtüşmektedir.

Biz Devrimci- Demokrat-Yurtsever Öğrenciler açısından yazgıçilmez bir ilke olan eylemde birlik, ajitasyon ve propaganda

özgürlüğü anlayışının, eylem birliğine katılan tüm grupların kendilerini özgürce ifade etmelerini, eylem birliğinin yapılmasına neden olan sorun hakkında özgün düşüncelerini açıklayabilmelerini ve ideolojik- siyasi çizgilerinin propagandasını özgürce yapabilmeleri gerektiğini bildiririz.

Eylem öncesinde, eylem sırasında ve sonrasında EMEK Gençliği'nin geliştirdiği tavrın devrimci ahlak anlayışıyla hiçbir ilgisinin olmadığı açıktır. Sergilenen geri tavrın derhal düzeltilmesi ve özeleştirisinin verilmesinin gerekliliğini belirtiriz.

Çözumsuzluğun değil çözümün, parçalanmanın değil birliğin, karamsarlığın değil umudun yolundayız.

ESKİŞEHİR;

Yurtsever Gençlik, Özgür

Gençlik, Ekim Gençliği, Devrimci

Proleter Gençlik, TÖDEF, Bağımsız

Devrimci- Demokrat Öğrenciler

Teslim olmak onurlu bir

Sınıflar ortaya çıkıp, sömürü ilişkileri insanlık tarihine girdiğinden bu yana baskı, zulüm, işkence ve katliamlar hep varolagelmıştır. Egemen sınıfların sömürü ve baskısına başkaldıranlar ise her zaman egemenler tarafından vahşice cezalandırılmıştır. Köleliğe karşı isyan bayrağını açan Spartaküs ve arkadaşları çarmıhlara gerilerek katledilmişlerdir. “Yarin yanağından gayrı, her yerde, herşeyde, hep beraber” diyen Şeyh Bedrettin’in asılarak katledilen bedeni Serez Çarşısı’nda üç gün boyunca çıırılçılak bekletilirken, müritlerinden Torlak Kemal’in bedeni parçalanarak, isyanın olduğu yerlere dağıtılmıştır, ibret olsun diye. Egemenlerin cezalandırılma anlayışları böylesine vahşicedir.

Cezalandırma egemenler için intikam olduğu kadar, olası yeni başkaldırıların önünü almak için caydırıcı bir misyon da taşımaktadır. Ama katletmek ya da zindana hapsedmek, tek başına caydırıcı olmaktan uzak olmuştur hep. Bu yüzden egemenler daha çok yakaladıklarını teslim almayı amaç edinmişlerdir. Öldürülen ya da zindana hapsedilen asi, caydırıcı bir rol oynamaz geride kalanlar açısından, tam tersine, kışkırtıcı bir rolü olur. Ama pişmanlık duyan, nedamet getirip teslim olan asi, gerçek anlamda bir caydırıcılığa sahiptir.

Hızır’ın Pir Sultan’a dayattığı, içinde “şah” sözcüğü geçmeyen üç deyiş okumasıdır. Böyle bir şey yapmak, Pir Sultan için teslim olup, Hızır’ın eteğine yüz sürmekle eş anlamlıdır. Teslim olmaz Pir Sultan; o güne dek hiç olmadığı kadar “şah” sözcüğünün geçtiği üç deyiş okur. Zulme karşı kaldırdığı isyan bayrağını yere düşürmez zalimler karşısında. Onurluca başı dik dara yürür ve ölümsüzleşir.

Kapitalizmde Spartaküsler, Şeyh Bedrettinler, Pir Sultanlar devrimcilerin kimliğinde yeniden doğarlar. Hızırların özü ise yüzyıllardır değişmemiştir. Modern Hızırlar grubu sermaye sınıfı devrimcilere karşı vahşice saldırmış ve teslim almayı öncelikli amacı haline getirmiştir.

Mahir Çayan ve yoldaşları teslim ol çağrılarına, “teslim olmayız” yanıtını vererek ölümsüzleşmişlerdir. İbrahim Kaypakkaya işkencehanelerde ser vermiş, sır vermemiştir. Denizler bir kez olsun tereddüt etmeden yürümüşlerdir idam sehпасına, devrime ve halka bağlılık şiarlarını haykırarak...

Sermaye sınıfı, egemen sınıfların yüzyılları aşan deneyimlerinden biliyor ki, başkaldırını teslim alamadıktan sonra, onu katletmekle yokedemeyecektir. Yokedilen sadece bedenleridir onların. Onları vareden düşünceleri, inançları ise güçlenerek yaşamayı sürdürür. Denizler, İbolar, Mahirler için bugün, ölümü sadece bedenin yok olması olarak görmeyen akli başında kim öldü diyebilir. Onlar teslim olmayan, baş eğmeyen duruşlarıyla ölümsüzleşmişlerdir.

Sermayeyi en çok çileden çıkaran da, yakalayıp zindana attığı devrimcileri teslim alamamasıdır. Oysa ki zindanlar, egemenler açısından, başkaldırıları cezalandırmaktan çok, teslim almak için inşa ettikleri esaret mekanlarıdır. Bu yüzden sadece ülkemizde değil, başkaldırının olduğu her yerde egemenlerin özel ilgi alanı olmuştur zindanlar. Yüzyılların kaba işkencesi, teknolojinin gelişmesiyle özü hiç değişmeden modern sistematik işkence halini almıştır. Hücreler de bunun bir parçasıdır.

12 Eylül zindanları

12 Eylül faşist darbesiyle ülke üzerinde estirilen faşist terör, zindanlarda daha bir billurlaşmış biçimiyle kendini gösterdi. 90 günü bulan işkenceli sorgulardan sonra zindana atılan devrimci tutsaklara, aralıksız olarak buralarda da işkence yapıldı. “Rehabilitasyon” adı altında tutsaklara sabah içtimaya kalkma, onur kırıcı biçimde sayım verme, inançları ve değerlerine aykırı uygulamalara tabi olma ve en sonu Tek Tip Elbise (TTE) dayatıldı. Dayatmaların amacı ise, devrimci tutsakları inançlarından soyundurup kişiliksizleştirmek, onursuzlaştırmak ve sonuçta teslim almaktı.

TTE bu dayatmalar içinde ayrı bir öneme sahiptir. TTE’nin giysi olmanın çok ötesinde bir işlevi ve amacı vardır. Bir anlamda teslim almanın sembolüdür. TTE’yi giymek bir yerde teslimiyet anlamına geliyordu. TTE’de cisimleşen saldırı böylesine kapsamlıydı. Ve süreçte göstermiştir ki, TTE’yi giyenler, kimliklerinde devrimcilikten yana ne varsa terketmişlerdir.

Devrimci onurunu koruyanlar ise, TTE’yi giymediler. Soğukta iç çamaşırlarıyla kalma pahasına, mahkemelere çıkamama pahasına, TTE’leri parçaladılar. Devrimci Sol ve TİKB davası tutsaklarının başlattıkları ‘84 Ölüm Orucu eylemi, TTE saldırısına karşı cepheden verilmiş bir yanıt olarak, zindan direniş tarihinde bir kilometre taşı olarak yerini aldı. ‘84 Ölüm Orucu’nda Abdullah Meral, Haydar Başbağ, Mehmet Fatih Öktülmüş ve Hasan Telci, ölüyoruz ama asla teslim olmayız, diyerek şehit düştüler.

TTE saldırısı ‘87 yılına dek sürdü. Ancak direniş bayrağını açmış devrimci tutsaklar, şehitlerinin yarattığı geleneğe sadık kalarak, onursuzluk elbisesini giymediler ve en sonu TTE’yi parçaladılar. Kazananlar devrimci tutsaklar oldular.

Bugün devrimci tutsaklar zindanlarda, 12 Eylül zindanlarıyla kıyaslandığında, daha insani koşullarda yaşıyorlarsa, bu ‘84 ÖO ve onlar gibi teslim olmaktansa ölümü yeğleriz diyen devrimci tutsakların ölümüne mücadeleleri sonucudur.

1 Ağustos genelgesiyle devam eden saldırılar

Sermayenin zindanlara yönelik saldırıları toplumsal muhalefete karşı saldırılardan bağımsız değil, onun bir parçasıdır. Sınıf ve kitle hareketinin geri olduğu koşullarda sermayenin saldırısının sivri ucu, toplumsal muhalefetin en dinamik unsurları olan devrimcilere yönelmektedir. Özünde ise bu saldırı, devrimci tutsaklar şahsında işçi sınıfına ve emekçileredir. Sınıflar mücadelesi sürdükçe, sermayenin işçi-emekçi kitlelere ve öncülerine yönelik saldırıları sürecektir. Hele verili durumdaki savunma pozisyonunda olduğu koşullarda, saldırının biri püskürtülse bir diğeri çok geçmeden gelecektir. Zindanlarda da durum böyledir.

1980’den ‘88’e dek zindanlarda can ve kan bedeli mücadelelerle kazanılan haklar 1 Ağustos genelgesi üzerinden yeni bir saldırı dalgasıyla karşılaştı. Söz konusu genelgeyle zindanlarda getirilen yeni kısıtlamalar ve hak gaspları şöyleydi:

- TTE yeniden zorunluluk haline getiriliyor;
- Havalandırma saatleri azaltılıyor, mektuplara ücretsiz PDF kitap Arşiv - <https://arxiv.org> sınırlama getiriliyor;

- Dışarıdan yiyecek alımı, içeride tüp, ocak, ısıtıcı kullanımı yasaklanıyor;

- Saç, sakal, bıyık bırakma yasaklanıyor;
- Müzik ve resim aletleri yasaklanırken, kitap alımına kısıtlamalar getiriliyordu.

Devrimci tutsakları teslim almayı amaçlayan bu saldırıya karşı, oniki cezaevinde 2000 tutsak bedenlerini açlığa yatırarak direniş barikatını ördüler. ‘88 Ekim-Kasım direnişi sonucu genelge resmi olarak kaldırılmadıysa da, fiili olarak uygulanamaz oldu. Tutsakların direnişine DKÖ’lerden hatırı sayılır bir destek gelmişti.

TMY’nın çıkarılması ve Eskişehir tabutluğunun açılması

Çok geçmeden işçi sınıfının Bahar eylemleri patlak verdi. Bu eylemlerin patlamasına neden olan işçi sınıfının kötüleşmeye başlayan koşulları ile 1 Ağustos genelgesi saldırısı arasında dolaysız bir bağ vardır. Tutsaklara yönelik her saldırı dalgası yükseldiğinde, ya işçi ve emekçilere yönelik bir ekonomik saldırı söz konusudur, ya da işçi ve emekçilerde patlama potansiyeli giderek yükseliyordur. Ya da sınıf ve kitle hareketi dibe vurmuştur, ki zindanlara yönelik saldırının en şiddetli halini alabilmesi için sermaye için en uygun koşuldur bu.

‘89 Bahar eylemleriyle yükselmeye başlayan sınıf hareketi, ‘91 Zonguldak madenci eylemi ve içi boşaltılsa da katılım açısından önemli 3 Ocak ‘91 genel greviyle daha da ivmelendi. Körfez Savaşı’nın başlamasını fırsat bilen Özal hükümeti önce madenci eylemini yasakladı, ardından sınıfa yeni bir saldırı dalgası başlatıldı.

Saldırının devrimcilere karşı ayağını ise 8 Nisan ‘91’de çıkarılan 3713 sayılı Terörle Mücadele Yasası (TMY) oluşturmuyordu. TMY’na eklenen geçici bir maddeyle, cezasının beşte birini yatmış tüm adli ve siyasi hükümlüler serbest bırakıldılar. Dışarıya çıkarılan ezici bir çoğunluğunun mücadeleyi bırakması olgusundan yola çıkarak söylemek gerekirse, bağrına basarak boğma taktığının ustaca uygulanmasıydı bu. Aynı yasayla TCK’nın 141-142. maddeleri kaldırılıyor, yerini TMY’nin 7. ve 8. maddelerine bırakıyordu.

TMY ile devrim cephesine yönelik saldırı bununla da sınırlı değildi. Bu yasada yeralan “terör” ve “terör örgütü” tanımlamalarıyla, devrimciler bir yana, hakkını arayan işçiler, emekçiler, biraz olsun duyarlı aydınlar bile terörist olarak nitelenip cezalandırılabilirdi. Devrimci tutsakların açık görüş hakları gaspedilirken, adlilerde beşte iki olan infaz sistemi siyasilerde dörtte üç olarak yeniden düzenleniyordu. Ve bugün F tipi hücrelerin yasal dayanağı olan 16. maddesiyle TMY, devrimci tutsakları hücrelere atmayı öngörüyordu. Yani TMY kelimenin tam anlamıyla bir “devlet terörü” yasasıdır.

TMY’nın çıkarılması toplumsal muhalefete yönelik ağır bir darbe olmasına karşın, dışarıda tahliyelerin yarattığı atmosfer, içeride az sayıda devrimci tutsağın kalması nedeniyle çok ciddi bir muhalefetle karşılaşmadı. Böylece yasanın pek çok hükmü fazla engelle karşılaşmadan uygulamaya sokuldu, 16. maddesi hariç.

Ankara Ulucanlar Cezaevi’nden iki devrimci tutsağın kaçmasını fırsat bilen sermaye devleti, ‘91

yaşamdan sürülmektir!

Muharrem Kurşun

(Ölüm Orucu direnişçisi/Çankırı Cezaevi)

Kasım’ında Eskişehir tabutluğunu açarak devrimci tutsakları buraya kapattı. Bu, TMY’nın 16. maddesinin ilk uygulamaya sokulmasıydı. Bu saldırı, devrimci tutsakların tüm cezaevlerinde başlattıkları açlık grevi eylemiyle boşa çıkarıldı. O günlerde de hücre karşıtı mücadelede belli bir duyarlılık yakalanmıştı. Dahası bu duyarlılıktan yola çıkılarak, TMY’nın geri çekilmesi için çok güçlü olmasa da bir zemin yakalanabilmişti. Ama bunlar değerlendirilemedi. Muhalefet yasanın 16. maddesine karşıtlıkla sınırlandı. Bugün de F tipi hücrelere karşı mücadelede aynı yanılığa düşenler var. Oysa mücadele yasanın kendisine karşı yürütölmek durumunda.

Artan saldırılar ve katliamlar

Zindanlarda sınıf mücadelesi en çetin biçimiyle yaşanır. Sermaye her yenilgisinin ardından güç tahkim edip yeniden saldırıya geçer. Saldırı ve hak gaspları ile devrimci tutsaklara zindan içinde zindan yaşatmak amaçlanırken, aynı zamanda tutsakları ve tutsak yakınlarını yıpratma politikası hayata geçirilir. Amaç tutsakları inançlarından soyundurup teslim almak, bunu başaramadığında ise fiili olarak yoketmektir. ‘95 yılına dek fiili yoketmeyi sessiz imha biçiminde sürdüren faşist sermaye devleti, ‘95’ten sonra fiili saldırılarla katliamlara da yöneldi. Buca, Ümraniye, Diyarbakır ve Ulucanlar katliamlarıyla 27 devrimci tutsak vahşice katledildi.

İçeride 12 Eylül zindanlarında bile yaşanmayan katliamların yapılmaya başlanması, dışarda Gazi direnişinin ardından devrim cephesinde güçlenme eğiliminin ortaya çıkmasıyla dolaysız bağlantılıdır. Faşist sermaye devleti bu süreçte devrimci muhalefete azgın bir devlet terörü uygulamaya başladı. Gazi’de gerçekleştirdiği katliamın yanı sıra, yargısız infazlar ve kaçırıp kaybetmelerde bir artış oldu. Dışarıda yoğunlaşan devlet terörü, içeride katliamlar biçimini aldı.

21 Eylül 1995’de Buca zindanında devrimci tutsaklara saldırıldı. 3 DHKP/C tutsağı şehit düştü. Bu saldırı üzerine komünist ve devrimci tutsaklar 45. gününde zaferle taçlanan açlık grevi eylemini başlattılar.

Bu kez 4 Ocak 1996’da Ümraniye zindanına saldırı faşist sermaye devleti. Bu saldırıda da 4 DHKP/C tutsağı şehit düştü.

Bu saldırılarda devrimci tutsakların ölümüne direniş kararlılığı, sermayeye devrimcilerin asla teslim olamayacağını tekrar tekrar gösteriyordu. Devrimci tutsaklar asla teslim alınamaz sloganı, ‘96 Ölüm Orucu ve Süresiz Açlık Grevi eyleminde 12 canla hücre hücre kazanılan görkemli zaferle çok daha gür biçimde haykırıldı.

‘96 ÖO ve SAG eylemi

‘95 Gazi direnişiyle devrim cephesinde açığa çıkan yükselme eğilimi, kendini ‘96 1 Mayıs’ında da gösterdi. ‘80 sonrasının en kitlesel ve militan 1 Mayıs’ı kutlandı. Hemen ardından Adalet Bakanı Mehmet Ağar 6 Mayıs Genelgesi’ni yayınladı. Tutuklanan 1 Mayıs göstericileri, bu genelgeyle Eskişehir tabutluğuna götürüldüler. TMY’nın 16. maddesinin kaldırılmasıyla hücre saldırısının son bulacağını sananlar iyi bilmelidirler ki, bakanlığın bir genelgesiyle dahi hücre

uygulamasına geçilebilmektedir. 6 Mayıs genelgesi bunun kanıtıdır.

Genelgenin yayınlandığı günlerde kurulan Cezaevleri Merkezi Koordinasyonu (CMK), 20 Mayıs’ta sonradan ÖO’na dönüşecek SAG eylemini başlattı. Eskişehir tabutluğunu yıkmak için hücre hücre örülen direniş 69 gün sürdü. 12 devrimci tutsak devrimci iradenin başeğmezliğini göstererek ölümsüzleştiler. Ve onlarca ÖO ve SAG eylemcisinde kalıcı sakatlıklar oluştu.

ÖO ve SAG eylemi zaferle taçlandı ve Eskişehir tabutluğu bir kez daha yıkıldı. Ancak o gün basın ve kamuoyu önünde hücreleri bir daha uygulamaya sokmayacağına söz veren sermaye devleti eylemden bir yıl sonra hücre inşaatlarına başladı.

O halde ‘96 ÖO ve SAG eyleminin kazanımı nerededir? En önemlisi politik kazanımıdır, ki esas olan da budur. Bunun devrimci örgütler tarafından değerlendirilememesi gerçeği bir yana, bu eylem dışarıda kitlelerle devrimciler arasındaki mesafenin nispeten kapanmasını sağlamıştır. Eylemin yarattığı imkanların değerlendirilememesi, onun politik zaferini zerrece karartmaz.

Yanısıra bu eylem zindan direniş geleneğine yeni bir halka eklemiştir. Devrimci tutsaklara bir gelenek bırakılmıştır. Bu geleneği kıskançlıkla sahiplenilen devrimci tutsaklar, Ulucanlar direnişi ve zaferiyle buna yeni bir halka eklemişlerdir.

Topyekûn saldırının bir parçası olarak hücre saldırısı

Faşist sermaye devletinin içeride devrimci tutsakları teslim alma çabası, dışarıda toplumsal muhalefeti tümüyle boğma politikasının ilk adımıdır. Bugün emekçi kitlelerin kendi sorunları karşısında sessiz kalması umut kıran bir yanılsamaya yol açsa da, sermaye böyle bir yanılgıya düşmüyor. O, kitlelerdeki hoşnutsuzluğun, biriken öfkenin farkında. Eğer bu tepkiler sarı sendikalar, sosyal demokrat ve reformist partiler aracılığıyla sistem kanalına akıtılabilirse, sermaye için ciddi bir tehlike oluşmayacak. Ancak bu öfke devrimcilerle buluşacak olursa, işte o zaman sermaye için tehlike çanları çalmaya başlamış demektir.

Sermaye işini sağlama almak için, devrimcilerin bu imkanları değerlendirebilecekleri tehlikesinden yola çıkarak, onlara yönelik saldırısını artırıyor. Bu saldırının içerideki ayağını ise hücre saldırısı oluşturuyor. “İçeriye hakim olmadan dışarıya hakim olamayız” mantığıyla hareket eden sermaye, ‘91 ve ‘96’da Eskişehir tabutluğuyla denediği hücre saldırısını son olarak F tipi cezaevlerini yaşama geçirmeye çalışarak sürdürüyor.

Devrimci tutsakları hücrelere atarak, birbirlerinden yalıtarak tek tek teslim almayı, teslim alamadığında da fiili olarak yoketmeyi amaçlıyor. Ne var ki devrimci tutsakların “Hücrelere girmeyeceğiz, direneceğiz!” sloganında ifadesini bulan kararlı duruşları, sermayenin planlarını altüst etmektedir. Ulucanlar katliamıyla tam da bu kararlılığı kırmak için gözü dönmüş bir saldırganlık gerçekleştirilmiştir.

Ulucanlar: Ölümüne direnişle kazanılan zafer!

Ulucanlar katliamının amacı, hücreleri yaşama geçirebilmek için devrimci tutsakların kararlı

duruşlarını kırmaktı. Gözü dönmüş bir vahşilikle gerçekleştirilmesinin nedeni buydu. Sergiledikleri vahşetle korku salmak istiyorlardı devrim cephesine. Devrimcilerle ilişkiye geçerseniz sonunuz böyle olur mesajı verilmek isteniyordu emekçi yığınlara.

Bu kirli amaçları Ulucanlar’da devrimci tutsakların çelikten iradesine çarptı. Tutsaklar destansı bir direniş sergilediler, “ölürüz ama asla teslim olmayız!” diye haykırdılar. 10 can bedeli kazanıldı zafer. Düşmanın bütün planlarını bozarak, devrimci tutsakların asla teslim alınamayacağını bir kez daha kanıtladılar.

Daha sonra Burdur ve Bergama’da devrimci tutsaklar aynı yanıtı direnişleriyle verdiler sermayeye: Devrimci tutsaklar teslim alınamaz!

İşçi ve emekçiler iyi bilmelidirler ki, sermayeye teslim edilmeyen devrim davasıdır, yani işçi ve emekçilerin yarınıdır, geleceğidir. Komünistler ve devrimciler tereddütsüzce ölümü kucaklıyorlarsa, bu işçi sınıfının zaferi içindir. Şehit düşenler ile işçi sınıfı ve emekçiler arasında böylesine sağlam bir bağın yanı sıra, onlar ya işçi-emekçi ya da işçi-emekçi çocuklarıydılar. İşçi sınıfı ve emekçiler devrimci tutsakları sahiplenmek zorundadır, çünkü sahipleneceği kendi geleceğidir. Kendi bağrından çıkan öncülerine sahip çıkmayan bir sınıfın geleceği olmaz.

Hücre hücre öreceğimiz direnişimizle hücreleri yıkacağız!

Hücre karşıtı eylemler ve tutsakların kararlı duruşu karşısında, sermaye devleti savunmaya geçmek zorunda kaldı. Ama bu hücre saldırısından vazgeçtiği anlamına gelmiyor. Zira ekonomik-sosyal yıkım saldırısının tahrip edici sonuçları saldırının her alanda daha da şiddetlendirilmesini gerektiriyor. Dışarıda saldırılar boyutlanırken, hücre saldırısının hazırlıkları da adım adım tamamlanıyor.

TMY’nın 16. maddesinde yapılacak değişiklik, cezaevlerinin bir denetleme kurulu tarafından yönetilmesi, tekrar saldırıya geçme manevralarıdır. F tipi cezaevleri şirin gösterilerek pazarlanmaya çalışılıyor. Ama daha şimdiden devrimci tutsakların ortak yaşam alanlarından yararlanmaları “tredman”a, yani ehlileştirme kurallarına uymalarına bağlanıyor. Bakanlığın çıkaracağı genelgeler ve cezaevleri idaresinin vereceği keyfi cezalarla ortak kullanım alanlarının devrimci tutsaklara yasaklanacağı herkes tarafından biliniyor.

Dolayısıyla, aslolan F tipi (hücre) cezaevlerinin yıkılmasıdır. TKİP, DHKP/C ve TKP(ML) tutsakları bu anlayışla, “ölecek ama teslim olmayacağız!” diyerek, 20 Ekim tarihinde SAG eylemini başlattılar. İlerleyen aşamada ÖO’na evrilecek eylemlerini hücreler yıkılana dek sürdürecekler.

‘82’de, ‘84’de ve ‘96’da olduğu gibi, hücre hücre direnip, ölümü karşılayacağız, ama asla teslim olmayacağız! Şehit yoldaşlarımızın bıraktığı mirasa, direniş geleneğine leke sürmeyeceğiz! Ölümüne bir kararlılıkla işçi-emekçilerin geleceğini savunacağız!

Ölecek ama teslim olmayacağız!

**Hücreleri yıkacak, topyekûn saldırıyı zindan cephesinden yaracağız!
Devrim davası yenilmez!**

TAYAD'ın “Hapishaneler gerçeği...” Kurultayı

TAYAD, 10-12 Kasım tarihleri arasında, Ali Poyrazoğlu Tiyatro Salonu'nda, beş oturum halinde gerçekleşen “Hapishaneler gerçeği, yaşanan sorunlar ve çözüm önerileri” kurultayı düzenledi.

Üç gün boyunca yoğun ilgi ile karşılanan kurultayda, Prof. Dr. Hüseyin Hatemi'nin başkanlığını yaptığı ilk oturumda, “Hapishanelerde mevcut işleyiş ve yönetim” konusunda Bayrampaşa eski savcısı Necati Özdemir; basın ve hapishaneler konusunda Aslı Erdoğan, aydınlar, sanatçılar ve hapishanelerle ilgili olarak Bilgesi Erenus; cezaevlerinde ziyaret, haberleşme, beslenme vb. yaşam koşulları ile ilgili de tutsak yakını Naime Kara konuştu.

Necati Özdemir, sorunun çeşitli muhataplarının kurultayda olmasının sevindirici olduğunu dile getirerek başladığı konuşmasında, infaz rejiminin büyük tehlikeler içerdiğini, içerideki tutsakların, basit ve insani talepler ileri sürdüğünü, son dönemde cezaevlerinde (Uşak vd.) yaşananların, devletin, ölümü gösterip F tiplerine razı etme çabasının ürünleri olduğunu vurguladı. Bilgesi Erenus ise, aydınları hakemliğe itmek istediklerini, ancak taraf olunması gerektiğini, tutsakların şu an devletin elinde “rehin” olduklarını ve F tiplerine karşı vicdanlarda örgütlenilmesi gerektiğini dile getirdi. Tutsak yakını Naime Kara ise, tutsakların karşı karşıya kaldıkları koşulları ve zorlukları, devletin son dönemdeki manevralarını, tutsakların cezaevlerinde hakimiyet diye bir sorunları olmadığını ve başlamış bulunan açlık grevleri ile ağır ağır eridiklerini anlattı. Aslı Erdoğan, basının takındığı tutuma değindi.

İkinci oturum ise, oturum başkanı

Orhan İyiler'in Başbakan ve Cumhurbaşkanı'na yazdığı açık mektubu okuması ile başladı. 2. oturumun konuşmacıları, “İnsan Hakları Hukuku'nda işkencenin önlenmesi” konusunda Prof. Dr. Semih Gemalmaz, “Dünden bugüne insan hakları ihlalleri” konusunda TAYAD'lı eski tutuklu Tekin Tangün, “İnsan hakları ihlalleri ve DKÖ ilişkisi” konusunda Mazlum-Der'den Ahmet

Mercan, “Hapishanelerde sağlık sorunları” hakkında da İstanbul Tabip Odası İnsan Hakları Komisyonu üyesi Yeşim İşlegen idi. Ercan Kanar'ın gelmemesi nedeniyle “Tutukluların savunma hakları önündeki engeller ve Üçlü Protokol” konusunu da Necati Özdemir anlattı.

Prof. Gemalmaz, adli-siyasi ayrımının yapılmasına gerek olmadığını, işkence ve kötü muamelenin herkese uygulandığını vurgularken, bu ayrımı ortadan kaldırmanın adli tutukluların ailelerini de kapsayabilmek için gerekli olduğunu belirtti ve af yasasını eleştirdi. Tekin Tangün ise bugüne kadar cezaevlerinde yaşanan insan hakları ihlallerini anlatırken öncelikle yapılan katliamlara işaret etti. Bugüne kadar saldırlarda 62, SAG ve ÖO'larda 25, tedavilerinin engellenmesi sonucu 67 tutsağın yaşamını yitirdiğini vurguladı. Yeşim İşlegen ise, cezaevlerindeki sağlık sorunlarının ulusal sağlık sisteminden

TAYAD'lı ailelerin Bilgesi Erenus'un evinde başlattıkları açlık greviden...

bağımsız ele alınamayacağını, ülkede 20 milyon insanın açlık sınırında yaşadığını vurgularken, cezaevindeki hastalıklardan hastaneye sevkler sırasında ve hastanelerdeki sevklerde yaşanan sorunları anlattı. Cezaevlerinde süren ve ÖO'na dönüştürülecek açlık grevlerine ilişkin ise, İstanbul Tabip Odası olarak 5'er tane acil ekip çıkardıklarını, cezaevlerinde inceleme yapabilmek için başsavcılıktan karar beklediklerini, üçlü protokole göre açlık grevindeki tutsakları zorla beslemenin suç sayıldığından yola çıkarak, hiçbir hekime bunu yaptırmamak çabası içinde olduklarını vurguladı.

Bir gün sonra gerçekleşen 3. oturumun gündemi ise F tipi hapishaneler idi. Şükrü Erbaş'ın başkanlık yaptığı oturumun konuşmacıları Mimarlar Odası Yönetim Kurulu Üyesi Hasan Kıvırcık, Prof. Dr. Hüseyin Hatemi, İHD İstanbul Şube Başkanı Eren Keskin ve Av. Ali Rıza Dizdar idi.

Şükrü Erbaş'ın Aydın ve Sanatçı Girişimi olarak yaptıklarını anlatmasının ardından sözü alan Hasan Kıvırcık, 26 Haziran'da gezdikleri Kandıra Cezaevi'ndeki izlenimlerini anlattı. Devletin, bu projeyi yaparken mimarlara danışmayı tercih etmediğini ve merkezine insanın alındığı çalışmalar yapılmadığını vurguladı. Eren Keskin ise, devletin militarist yapısını anlatarak, Ağustos genelgesi üzerine bilgilendirme yaptı.

Öğleden sonra gerçekleşen Terörle Mücadele Yasası gündemli oturumun başkanlığını, Çetin Özek'in gelmemesi nedeniyle, yine Necati Özdemir yaptı. Ardından söz alan Av. Bahri Belen ise, 141-142-163. maddelerin kaldırıldığını, ancak daha kapsamlı bir şekilde 1991'de TMY çıkartıldığından bahsetti ve 16. maddeye değindi. Selçuk Kozağaçlı ise '93 ve '95 yıllarında yapılan değişikliklerden bahsetti. Ayrıca “terör” kavramının muğlak olduğu için kabul edilemez olduğunu vurguladı.

Bu iki gün içinde kurultaya çeşitli tebliğler ve dayanışma mesajları gelmişti. TAYAD, kurultaya 2 gün içinde onun üzerinde ayrı tebliğ sundu. Başlıcaları; Cezaevi personelinin sorunları ve sendikal mücadelesi, Adalet

Bakanlığı'nın mali durumu, hapishaneler ve sağlık, farklı ülkelerdeki izolasyonu uygulamaları, Adalet Bakanlığı'nın çeşitli tarihlerde yaptığı açıklamalarını incelenmesi ve yanıtlanması, hapishaneler ve demokrasi, hapishaneler ve adli tutuklular, hapishaneler ve çocuk sağlığı, hapishaneler ve kadınlar, yarımın temel durumu, hapishanelerde işkence gerçeği, DGM'ler (anayasal durum, evrensel hukuk ve kapatılma gerekçeleri), Terörle Mücadele Yasası.

Ayrıca TUYAB (Tutuklu ve Hükümlü Yakınları Birliği) bir tebliğ gönderdi.

Kurultayın en son oturumunda ise raportörler tarafından 2 gün özetlendikten sonra TAYAD'ın “Nasıl bir hapishane?” içerikli tebliği okundu. Tebliğ sırasında cezaevlerinde açlık grevlerinin 23. gününde olduğu, hapishaneler için temel meselenin toplu ortamlarda ortak yaşamın sağlanması olduğu vurgular dı. Nasıl bir hapishaneye yanıt olarak, can güvenliğinin sağlandığı, ortak yemekhane ve yatakhanelerin olduğu, havalandırma kapılarının açık olduğu, koşullar arası iletişimin olduğu, gün lüz saatlerinde koşulların kapılarının açık olduğu, yapımı tamamlanan cezaevlerinin tek ve 3 kişilik bölümlerinin yıkılarak 12'lik koşullara dönüştürüldüğü hapishaneler olması gerektiği vurgulandı.

Ardından Necati Özdemir de aynı konuda hazırladığı tebliği sundu. TKİP Dava Tutsakları'nın tebliğinin okunmasının ardından, İstanbul Tabip Odası'ndan Cem işyapan ve SES Aksaray Şubesi'nden Selma Kırışağ tebliğlerini sundular.

Yurtdışından gelen heyetler kurultaya katılırken, Fransa'dan, Almanya İzolasyona Karşı Mücadele'den, Venedik-İtalya 1 Mayıs Kültür Derneği'nden, İspanya-İtalya Siyasi Tutsaklarla Dayanışma Örgütü'nden, Pakistan Sendikalar Federasyonu'ndan mesajlar geldi.

Kurultay'ın sonunda ise raportörler tarafından Kurultay Sonuç Bildirgesi'nde esas alınmak üzere tespit edilen 35 maddelik not katılımcılara okundu ve Kurultay sonlandı.

Kızıl Bayrak/İstanbul

TAYAD'lı Aileler:

Evlatlarımızın talepleri için bizler de açlığa yatıyoruz

(...) Seyredenlere sesimizi duyurabilmek için altı aydır sokaklarda saçlarımızdan sürüklendik, dayak yedik. Gözaltına alınıp nezarethanelere kapatıldık. Biz ne kadar feryat ettikse, onlar o kadar zulmettiler. Bizler de çocuklarımız gibi, çocuklarımızın ve tüm insanların insanca yaşayabilecekleri bir ülke için bedenlerimizi açlığa yatıyoruz.

Bizler analar, eşler, kardeşler olarak canımızdan çok sevdiğimiz yakınlarımızın gözümüzün önünde yavaş yavaş eriyerek ölmelerine izin vermeyeceğiz. **Bu nedenle bugün dört tutuklu yakını olarak Ölüm Orucu'na dönüşecek açlık grevine başlıyoruz.** Evlatlarımızın talepleri bizim de taleplerimizdir. Evlatlarımızın talepleri kabul edilmese tüm aile fertleri olarak 7'den 70'e teker teker ölüme yatacağız.

Görmeyen gözlerle, duymayan kulaklara, nasırlaşmış kalplere sesleniyoruz. Bugün bizim çocuklarımız, yakınlarımız yarın adli siyasi sizin yakınlarınız, F tipi hücrelerde çürümeye mahkum edilecek. Bugünden sesimize ses katın. Yarın insanca yaşam için canınızı ortaya koymak zorunda kalmayın.

Evlatlarımızın talepleri talebimizdir
Yaşasın Süresiz Açlık Grevi direnişimiz

TAYAD'LI AİLELER

Ücretsiz PDF Kopyası Arşivi - <https://tanitey.org>

14 Kasım 2000

TKİP Davası Tutsakları'nın TAYAD Kurultayı'na sunduğu tebliğden...

Hücre saldırısı ve devrimci direniş

TKİP davası tutsakları, 10-12 Kasım'da İstanbul'da TAYAD'ın düzenlediği kurultaya bir tebliğ sundular. Kurultay kürsüsünden okunan bu tebliğin bazı bölümlerini okurlarımıza sunuyoruz.

Siyasal hak ve özgürlükler mücadelesinde zindan direnişlerinin yeri

Zindan direnişleri, hücre karşıtı muhalefet ekseninde gelişen demokratik talepler ve mücadele, **bugün için** siyasal hak ve özgürlükler mücadelesinin odağını oluşturmaktadır. Eğer direnişimiz devrimci iktidar bilinci ve sosyalist bir perspektifle iyi değerlendirilebilirse, işçi-emekçi kitlelerin devrimci enerjisiyle buluşabilir, siyasal hak ve özgürlükleri geliştirmenin güçlü bir kaldıracı olur.

'96 devrimci 1 Mayıs'ının ardından çete devletinin açtığı faşist terör kampanyası, "sokağa kimseyi çıkartmayacağız" argümanı ile sürdürülmüştü. Önce bu dalgayı kıran ve sonra da dengeleyen, ÖO-SAG direnişimizin ekseninde gelişen tutsak yakınları hareketliliği olmuştu. Ancak dünyayı sarsan bu soylu direnişimizden sonraydı ki, kamu emekçileri, işçiler, öğrenciler vb. yavaş yavaş sokağa çıkabilmişlerdi!

İşte bunun içindir ki bugün; emperyalizmin istikrarsızlık kuşağı olarak ilan ettiği "çevre" ülkelerden olan Türkiye'de, Cumhurbaşkanı'ndan Genelkurmay'ına, Başbakan'ından emniyet müdürlerine kadar, çete devletinin tüm sözcüleri hep bir ağızdan, "ülkede istikrarı sağlamanın koşulu, cezaevlerini teslim almaktan geçmektedir" demektedirler. Zindan mücadelelerinin dünyada ve Türkiye'de, sınıflar mücadelesinin devamı bir alan olması, iktidar mücadelelerindeki bu kendine has yerinden dolayıdır.

Hücre (F) tipi cezaevleri, emperyalist-kapitalizmin politikasıdır!

Hücre tipi cezaevi politikasına, bugün sermaye sınıfının taktığı isim F tipleridir. Bu '90'lı yılların başından bugüne kadar uygulanan, tabutluk, teslim alma politikalarının bir devamı, fakat en kapsamlısıdır. Faşist Türk sermaye sınıfı emperyalizmle girdiği "sınıf dayanışması" sonucu, siyasal tutsakların karşısına bu kez hücre tipi cezaevleriyle çıkmaktadır. Özellikle son 2 yıldır yoğunlaşan iktisadi yıkım programlarıyla faşist iktidarın fütursuzca yürüttüğü topyekûn saldırı furysı düşünüldüğünde, hücre tipi cezaevi politikası doğallığında, "yaşamın hücreleştirilmesi" anlamına gelmektedir. Ve cumhurbaşkanlığı döneminde Demirel'in itiraf ettiği gibi, bu bir "rejim sorunu"dur!

Çeteleşen devlet çürüyen düzen, Ulucanlar'da aldığı yenilgiyi derinleştirecek!

Çete devletinin, İmralı çizgisiyle teslimiyete evrilen Kürt reformizminin

utanç verici yenilgisinden de aldığı cüretle Ulucanlar'da giriştiği faşist katliam, Nazi kollozyumlarını aşacak cinstendi. TBMM Komisyonu'nda da belirtildiği gibi, F (hücre) tipi cezaevlerine geçiş için bir adımdı. Bunun için devrimcilere "teslim olacaksınız" çağrılarını yapma pervasızlığını gösterebiliyordu. Fakat yenildiler, "varsa cesaretiniz gelin teslim alın" diyen devrimcilerin karşısında gösterdikleri barbar terör, acizliklerinin, politik güçsüzlüklerinin ifadesiydi.

İşte bugün üç devrimci yapının başlattığı ÖO merkezli SAG direnişi, Ulucanlar'da başlayan yürüyüşümüzün koşar adım tamamlanmasıdır. Hücreleri Ulucanlar direnişiyle püskürtmeye başladık, bugünkü direnişimizi sınıfımızla/halkımızla birleştirerek yıkacağız!

Çete devletinin bir yandan provokasyonlarla, diğer yandan af saldırısıyla boğmaya çalıştığı direnişimiz, aslında daha bugünden, politik etkisini/gücünü de böylelikle göstermektedir.

Zindanlarda yaşanan acil insani-siyasal sorunlar

Faşist rejim ikiyüzlüce, hücrelere geçmek için hazırladığını ilan ettiği af saldırısıyla, zindanlarda yarattığı sistematik işkence-terör aygıtlarını gizlemeye, tutsakların siyasal ve komün örgütlülüklerini dağıtmaya çalışmaktadır.

Ulucanlar katliamının ardından hazırlayıp 17 Ocak'ta uygulamaya koyduğu 80 maddelik Üçlü Protokol, '96'daki 6-8-10 Mayıs genelgelerine rahmet okutmakta, varolan acil insani-siyasal sorunlarımızı alabildiğine ağırlaştırmaktadır. Varolan sorunlarımızdan belli başlı olanları şunlardır:

- Cezaevleri üzerine oluşturulan komisyonlar, kuruluşlar cezaevleri üzerine yazan basın, konuşan aydınlar vs. genellikle/çoğunlukla tutsakları dinlememekte, görmemekte ya da dikkate almamaktadır. Yani bize rağmen, canımız üzerinde politika yapılmaktadır!

- Üçlü Protokol'le avukat, savunma haklarımız başta olmak üzere, yılların mücadelesiyle kazandığımız insani-siyasal haklarımızın tamamına yakını gaspedilmiştir.

- Şu an cezaevlerinde olan 12 bin civarında siyasal tutsak, diğer 62 bin adli tutsaktan farklı olarak ('82 Anayasası'ndaki "eşitliğe ve adalete" dahi aykırı olarak!), Terörle Mücadele Yasası'ndan yargılanmıştır/yargılanmaktadır. Olağanüstü yasa olan TMY, hukuka da aykırı olarak, birincisi: nesnenin karşısındakinin "terörist, zanlı" olarak

sınıflandırılmasını, ikincisi de; "suç" kapsamına giren fiillerin TCK'daki karşılığını katlayarak artırılmasını sağlamaktadır. Hatta, infaz yasası hükümleri barındırmaktadır, işkenceleri-katliamcılarını korumaktadır vs.

- DGM'lerde haksız ve gayrı-meşru yargılamalarla, engizisyon ve İstiklal Mahkemeleri yeniden canlandırılmıştır. "Yansız, tarafsız" olduğu iddia edilen mahkemeler, **Devletin güvenliğini** amaç edinmektedir! DGM'lerde siyasal muhalifler, "suçsuzluklarını" ispatlamaya zorlanmakta, işkencelere-saldırlara maruz kalmaktadırlar. Kimi zaman mahkemelere dahi götürülmemektedirler.

Polis terörü ve işkence ise, yargı terörüyle birleşmektedir. Gözaltında kayıplar, işkencede ölümler, sakat kalanlar... "bin operasyon" zihniyetinin "rutin dışı" olduğu iddia edilen ve fakat sistematik uygulamalarıdır. İşkencede imzalatılan/alınan ifadeler ise düzmece MIT, emniyet fezlekeleriyle beraber, DGM'lerde esas kabul edilmektedir.

- Bugün sağlık sorunlarımız yığılmış bulunmaktadır. Devletin sessiz imha politikası, tutsakların tedavilerinin engellenerek öldürülmesine dönüştürülmüştür.

- Tutsaklar ya istedikleri yere sevk yaptırılmamakta, ya da sevkler paralı hale getirilip, girişte ve çıkışta işkenceye dönüştürülmektedir.

- Cezaevlerinin mimari yapısında değişiklikler yapılarak, tecrit ve izolasyon gerçekleştirilmektedir. Diyebiliriz ki, 3-5 cezaevi dışında bu tamamlanmıştır.

- Mektuplarımız, bize gelen ya da gönderdiğimiz yayınlar, kitaplar engellenmekte, el konulmakta, kaybedilmektedir.

- Cezaevlerinde aramalar yağmaya, talana, operasyona, operasyonlar ise sürgüne, katliamlara dönüştürülmektedir.

- Ziyaretçilerimiz engellenmektedir. Ziyaretçilerin getirdikleri yiyecekler, giyecekler (bez ve renkli çamaşırlar, iç-çamaşırlar dahi), elektrikli ve elektronik eşyalar engellenmekte, alınmamaktadır.

- Barınma ve beslenme sorunlarımız, insani tüm normların altındadır. Ranza, yatak, battaniye, temizlik malzemesi, gıda... sorunları bilinçli olarak çözülmemektedir.

- Geçmiş yıllarda Adalet Bakanlığı'yla yapılan görüşmeler, varılan anlaşmalar, kamuoyundan gizlenmekte ve sonradan inkar edilmekte, yerine getirilmemektedir.

Görüldüğü gibi, tanesi 1,5 milyon dolara gelen F tipleri yapılırken, "tadilat" adı altında cezaevleri hücrelere çevrilirken para sıkıntısı

çekmeyen sermaye devleti, insanların ihtiyaçları, kendi yükümlülükleri için "kaynak bulamamakta"dır. Yani, işçilerin, kamu emekçilerinin, öğrencilerin, Kürt halkının hergün dinlediği aynı masalı dinlemekteyiz!

Taleplerimiz, yegane insani-demokratik çözümdür!

20 Ekim'de başladığımız SAG direnişimizin taleplerini, kamuoyuna deklare etmiş bulunuyoruz. Eğer tek tek alınıp incelenirse, taleplerimizin, yaşanan sorunların tek insani-demokratik çözümü olduğu görülecektir. Taleplerimiz temel olarak şu eksendedir:

- Hücre saldırısı durdurulsun, F tipleri kapatılsın.
- Üçlü Protokol kaldırılınsın.
- DGM'ler kapatılsın, kararları ve sonuçları ortadan kaldırılınsın.
- Adli ve siyasal tutsaklar üzerindeki baskılara ve hak gasplarına son verilsin. Acil insani-siyasi hakları tanınsın.

- Cezaevlerindeki hak ihlalleri ve sorunların çözümünde yardımcı olmak üzere, İHD, TTB, TBB, TMMOB, ÇHD, tutsak yakınları örgütlülükleri vb. demokratik kitle örgütlerinden oluşan izleme-denetleme komiteleri oluşturulsun.

- Tüm cezaevleri için haklar eşit bir biçimde sağlansın, tutsakların aleyhine işletilen fiili uygulama ve statü farklılıklarına son verilsin.

Bilindiği gibi taleplerimiz/mücadelemiz, işçi ve emekçi sınıfların hak ve özgürlükler mücadelesinin bir parçası, bileşenidir. Dolayısıyla önümüzde, birleşik-militan bir mücadele hattı örgütlemek gibi bir görev de durmaktadır. Bu bağlamda işçi ve emekçi sınıflara yönelik saldırıların son bulması için taleplerimiz:

- Sınırsız söz-basın, gösteri-yürüyüş, grev ve örgütlenme hakkı!
- İMF sosyal yıkım programı iptal edilsin!
- Emperyalistlerle yapılmış tüm anlaşmalar iptal edilsin!
- Kürt halkının meşru ulusal hak ve istemleri tanınsın!

(...)
Bugüne kadar bizleri yalnız bırakmayan tutsak yakınlarıyla, yoldaşlarımızla, siper yoldaşlarımızla gurur duyuyor, onurlanıyoruz. Ve and olsun ki bizler de sizlere layık olacağız. Bayrağımıza asla leke düşürmeyeceğiz. Biz kazanacağız!

Kahr olsun faşist sermaye iktidarı! Öleceğiz ama hücrelere girmeyeceğiz!

Yaşasın genel direnişimiz! Yaşasın devrim ve sosyalizm!

TKİP Davası Tutsakları

Hücrelere karşı sendikalardan ve DKÖ'lerden basın açıklaması

F tipi (hücre) saldırısına karşı, sendikalar ve partiler SAG'ın 27. gününde sürecin dayattığı bir zorunluluk olarak bir basın açıklaması gerçekleştirdiler. 15 Kasım saat 13:00'de sendika, parti temsilcileri, tutsak yakınlarından oluşan 100 kişilik bir katılımcı grup, İstanbul Belediye-İş toplantı salonunda biraraya geldiler.

Basın açıklamasını Belediye-İş 3 No'lu Şube Başkanı Hüseyin Ayrılmaz okudu. Açıklamadan sonra Ulucanlar katliamında bir gözünü kaybeden Cenker Aslan'ın annesi Fatma Aslan söz alarak, "biz birlik olursak bu işi çözeriz. Bize eylemlerde destek vermenizi istiyoruz. Yeni '96'ların yaşanmasını, insanlarımızın ölmesini istemiyoruz" diyerek sözünü bitirdi. Bunun üzerine salondan "Hücre ölümdür karşı çıkalım!" sloganı yükseldi.

Basın açıklamasından sonra Hüseyin Ayrılmaz, temsilcilerle bir toplantı yapılacağı ve yapılacak işlerin bu toplantıda kamuoyuna açıklanacağını belirttiikten sonra basın açıklaması bitirildi.

Kızıl Bayrak/İstanbul

F-tipi izole ve tecrit amaçlı cezaevlerinden vazgeçilsin!

Ülkemizde oldukça hızlı gelişmeler olur, gündemler baş döndürücü şekilde değişiyorken, yıllardır kanayan bir yara olarak değişmeyen tek şey, **CEZAEVLERİ POLİTİKASI** ve **CEZAEVLERİ GERÇEĞİDİR**. Rejimin söz konusu yerlere ZİNDAN MANTIĞI ile yaklaşması, uygulamalardaki **İNSANLIK DIŞI** tutuma kaynaklık etmektedir.

Bilindiği üzere, **Türkiye'de cezaevleri**, binlerce siyasi tutuklu ve hükümlünün bulunması, ölüm oruçları, **toplu ölümler** ve **öldürmelerle** anılır. Bu yetmezmiş gibi şimdi de özellikle siyasi mahkumları toplumdaki tecrit ve izole etme, birer robot haline getirmek amacıyla **F tipi cezaevleri inşa edildi**.

Toplumda **F-tipi Cezaevi'ne**; tutsak ailelerinden gelen haklı ve doğru bir tepki var. Ancak bu yeterli değil Demokratik, duyarlı kamuoyunun büyük bir oranı hala seyirci durumundadır. Tutsaklar hem hükümeti F tipi uygulamasından vazgeçirmek, hem de toplu hücre sistemine karşı insanları harekete geçirmek ve seslerini duyurabilmek için bedenlerini yeniden açlık grevine yatırdılar.

Bugüne dek cezaevlerinde bulunan tutuklu ve hükümlüler ancak, ölüm sınırına geldiğinde ya da öldüklerinde tepki gösteriyor, sesimizi yükseltiyorduk. Bu kez böyle olmamalı! Ölümlere, öldürmelere izin vermemeliyiz. Genel af talebi toplumun gündemine girmişken biz emekçi örgütleri sendikalar da bu talebe omuz veriyoruz. İnşaa edilen ve inşası süren F-tipi izole ve tecrit amaçlı cezaevlerinin uygulamaya sokulmaması için insani ve vicdani sorumluluğumuzu yerine getireceğiz. Ve hep birlikte bu insanlık dışı saldırıya dur diye haykıracağız.

F tipi cezaevi uygulamalarından vazgeçilsin.

Siyasi tutukluları da kapsayan bir Genel Af çıkarılsın.

Biz sendikalar, siyasi partiler ve DKÖ'ler olarak; bu taleplerimizin gerçekleşmesi için, tüm meşru ve demokratik yolları kullanacağız.

Nakliyat-İş Sendikası Genel Merkezi, **Basın-İş Sendikası Genel Merkezi**, Limter-İş Sendikası Genel Merkezi, **TÜMTİS Genel Başkanı Sabri Topçu**, Deri-İş Sendikası Başkan Yardımcısı Musa Servi, **Petrol-İş Sendikası İstanbul Şubeleri**, Belediye-İş Sendikası İstanbul Şubeleri, **EMEP İİ Örgütü**, **ÖDP İİ Örgütü**, **HADEP İİ Örgütü**

Daha fazla geç kalmamak için...

Ataol Behramoğlu

Şiirin, sözün tükendiği, etkisizleştiği bir an var mıdır? Evet. İşte şimdi tam olarak böyle bir süreçte yaşamaktayız. Eğer yüzlerce genç insan, Türkiye'nin çeşitli cezaevlerinde bulunan yüzlerce siyasi tutuklu ve mahkûm şu satırların yazılmakta olduğu sırada bir açlık grevinin yirminci gündünderse, dışardakiler olarak söyleyecek sözümüz tükenmiş, eylem dayatmış demektir.

Bu yüzlerce siyasi tutuklu ve mahkûm, siyasi nedenlerle cezaevlerinde bulunan ve çoğunluğu çok genç insanlarımızın sadece bir bölümüdür. Eğer açlık grevi ölüm orucuna dönüşmeye başlamışsa yüzlerce kişinin binlerce kişi olacağından kuşku duymamak gerekir.

Şu satırlar yazılmakta olduğu sırada (10 Kasım Cuma) açlık grevinin yirminci gününde bulunanlarla her an onların yanında yer alacak olan yüzlerce-binlerce siyasi tutuklu ve mahkûmun istedikleri tek bir şey var: Bugün artık sadece bedenleri değil ruhları da öldürmek için yapıldıkları herkesçe giderek daha çok anlaşılan F tipi hücrelere kapatılmamak... Vicdani olan herkesin bir an durup bu işleğin üzerinde düşünmesi gerekir.

Büyük çoğunluğu kanıtsız, anlamsız bir "örgüt üyeliği" suçlamasıyla ve yıllardır cezaevlerinde tutulmakta olan bu insanlar, "adli mahkûmlar" (yani cinayet, gasp, ırza geçme vb. suçlardan cezaevlerinde bulunanlar) gibi bir af beklentisi içinde değiller... Sadece bu durum, bu paradoks, ülkemizi yönetenler ve şu anda dışarda bulunan herkes için yeterince yüz kızartıcıdır... Siyasal nedenlerle cezaevlerinde bulunan ve çoğunluğu çok genç bu insanlar, bugünkü sistemden "af" istemeyi onursuzluk sayıyorlar. Sistem için bu, yeterince düşündürücü bir aşağılamadır. Bir ülkenin siyasi yönetimi, yine bu ülkenin yurttaşı olan, içerdeki on bin, dışardaki çok daha büyük sayılarda genç insanla nasıl böyle düşmanca bir kutuplaşma içinde olabilir? İnsanları hücrelere kapatmaya girişmeden önce, vicdanlarda bu soruya bir yanıt bulmak gerekir.

Ülkemizdeki sorunlar, adaletsizlikler saymakla tükenmez. Tarım ölüyor, sanayi gelişmiyor, esnaf yoksullaşıyor, başta kamu çalışanları olmak üzere orta tabaka çöküyor, genç kitleler kendilerini hiçbir umutlu geleceğin beklemediğini apaçık görüyor, kamu zenginlikleri yağmalanıyor, mafya ve kapital bir tek ve aynı şey olmaya yöneliyor, yüzlerce-binlerce yılın ürünü toplumsal-ahlaksal-halksal değerler yok oluyor... Böyle bir ortamda, ciğeri sözcüğün tam anlamıyla beş para etmez birtakım sokak kabadaylarıyla baş etmekte zorlanan bir yönetim, belki de asıl ve tek suçları, saflıklarını henüz yitirmemek olan, '68 gençliğinin ideallerine bağlı bir kitleyi hücrelere kapatarak oralarda yok oluşturmaya terk etmeyi planlıyor. Bu genç insanlar bu plana boyun eğmeyeceklerini açıkça bildirmelerine karşın...

Sözün tükendiği, etkisizleştiği bir an var mıdır? Evet. Tam olarak böyle bir anda yaşamaktayız. Benim de bir üyesi, içlerinden biri olduğum yazar ve sanatçı toplulukları, eğitimciler, öğretim üyeleri, giderek bütün sivil toplum örgütleri seslerini yükseltmeli, sadece sözle değil eylemle de bu adaletsizliğe karşı çıkmalıdır. Demokratik etkinliklerle, gerekirse dışarda da açlık grevleri başlatarak... Çıkacak bir affın siyasi suçlamalar nedeniyle cezaevlerinde bulunan tutuklu ve mahkûmları kapsamaması, vicdani olan herkesin, sokaktaki sıradan yurttaşın en yüksek devlet görevinde bulunanlara kadar herkesin vicdanında silinmez bir yara izi olarak kalacaktır... Açlık grevleri ölüm oruçlarına dönüşür ve ölümler başlarsa yine biz dışardakiler de bundan sorumlu olacağız. Öyleyse bir şeyler yapmak gerekiyor: Çıkacak bir affın öncelikle siyasi tutukluları ve mahkûmları kapsamaması, F tipi cezaevlerinin de ona gerekçe oluşturan demokrasi karşıtı yasa maddeleriyle birlikte tarihin çöplüğüne gönderilmesi için...

Bir an önce.. Daha fazla gecikmeden... (Cumhuriyet/13 Kasım '00)

Açlık grevindeki siyasi tutsakların yanındayız

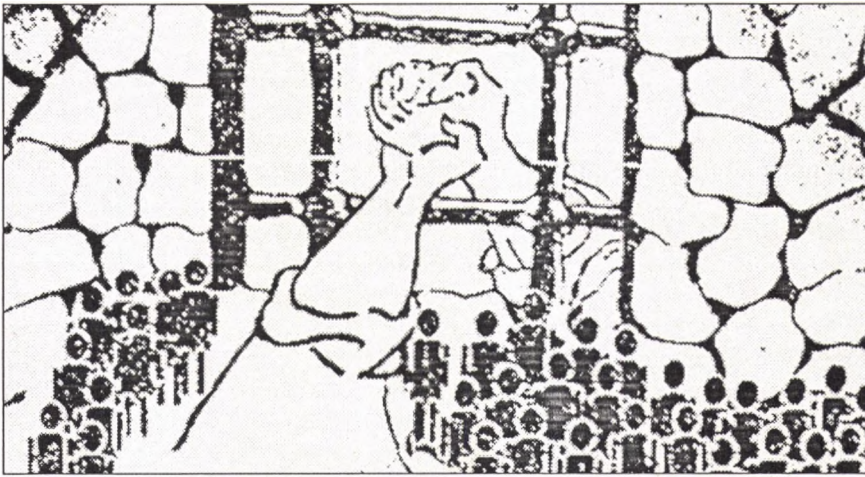
Türkiyeli devrimci dostlarımızdan cezaevlerindeki TKİP, DHKP-C, TKP(ML)'ye mensup siyasi tutsakların 20 gündür Süresiz Açlık Grevi'nde olduklarını öğrenmiş bulunuyoruz. Bize verilen bilgiye göre bu eylem ileriki günlerde ölüm orucuna dönüşecek. Tüm gerici rejimler gibi gerici Türk rejiminin de muhalif güçler üzerinde sistematik bir baskı, zulüm, işkence ve yoketme politikasına başvurduğunu biliyoruz. Türk rejiminin işkence ve katliamcı icratlarının yakından tanıyoruz.

'96 yılında Süresiz Açlık Grevi ve Ölüm Orucu eylemi sonucunda 12 siyasi tutsak yaşamını yitirmişti. Geçtiğimiz yılda ise gerici Türk rejimi Ankara Ulucanlar Cezaevi'nde 10 siyasi tutsağı vahşice katletti.

Öyleki Türk parlamentosunun araştırma komisyonu dahi, Ulucanlar Cezaevi'nde yapılan bir katliam olduğunu kabul etti.

Yakın zamanda Burdur ve Bergama cezaevlerinde katliam provası yapıldı. Şimdi yeni bir katliama hazırlanıyor.

Gerici Türk rejimi tarih ve insanlık karşısında

haksızdır ve suçludur. Türk rejimini şiddetle protesto ediyoruz.

Türkiye cezaevlerindeki siyasi tutsaklar kimliklerini, inanç ve onurlarını korumak, ülkelerinin bir toplama kampına dönüşmesini engellemek için direniyorlar. Direnişleri tümüyle haklı ve meşrudur.

Gerici Türk rejiminin işkence ve zulmüne, tecrit ve izolasyon politikasına direnen siyasi tutsakların direnişini destekliyor, dayanışmacı selamlarımızı iletiyoruz.

Tecrit ve izolasyon politikasından vazgeçilsin!

Hücre tipi cezaevleri kapatılsın!

Yaşasın enternasyonal dayanışma!

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi : <https://rantey.org>

Courage Kadın Grubu/Köln

Emekçi Gülsuyu halkından, emekçi Gülsuyu halkına!

(Gülsuyu semt pazarında 2000 adet dağıtılmıştır.)

Zindanlardaki devrimci tutsaklar dört haftadır **Süresiz Açlık Grevi**'ndeler. Yakında bu eylemi ölüm orucuna çevirecekler. (...)

Devrimci tutsaklar diyorlar ki:

Teslim alınmaya çalışılan; sömürülen işçinin, ezilen kadının, eğitim hakkı engelenen öğrencinin, inkar edilen bir ulusun mücadelesidir.

Teslim alınmaya çalışılan; eşit, sömürsüz bir dünya mücadelesidir.

Teslim alınmaya çalışılan; emekçi halkın kurtuluş ümididir.

Teslim alınmaya çalışılan; devrim davasıdır.

Emekçi Gülsuyu halkı!

Biliyoruz sana devrimcileri, onların ne kadar fedakar, kararlı, inançlı olduklarını ve hiçbir kişisel çıkar gözetmeden insanlığın kurtuluşu için mücadele ettiklerini anlatmaya gerek yok. Bu devlet ve onun kan emen, senin ekmeğine göz koyan, seni sadece iligine kadar sömürülebilecek bir meta olarak gören sistemini de anlatmaya gerek yok. Sen bunları hergün hergün yaşayarak gördün. Belki İstanbul'da çok az semte/mahalleye senin gibi onuru için mücadele etmek ve bu mücadeleyle anılmak nasip oldu.

Şimdi ise mahallemizde yavaş yavaş mafya, eroin ticareti vb. kol gezmeye başladı. Gençlerimiz sistem nedeniyle oluşan işsizlikten, aşsızlıktan kahve köşelerine doğru itilirken; çocuğumuza götürdüğümüz ekmeğimizden para babaları hergeçen gün biraz daha fazla pay isterken; sistem bize yoz, insanlık dışı kültürünü aşılamaya çalışırken; yani topyekûn olarak bizi biz yapan değerlerimiz teslim alınmaya, direnç dallarımız kırılmaya çalışılırken ve şüphesiz bu saldırı dizisi sadece bizim semtimizle sınırlı olmayıp tüm Türkiye emekçi halkına dayatılmışken, zindanlardaki devrimci tutsaklar 4 haftadır direniş bayrağını göndere çekmiş ve açlık grevine başlamışlardır. Bizden ise henüz anlamlı bir tepki yükselmemiştir!

Devrimci tutsaklar diyorlar ki, "ölürüz, ama boyun eğmeyiz"! Çünkü biz işçilerin, emekçilerin kurtuluş mücadelesini temsil ediyoruz.

Gülsuyu'ndaki işçi arkadaş! Sen hergün biraz daha ekmeğinden, aşından olurken, patron hergün senin emeğinden daha fazla pay isterken, itilirken, kakılırken, devrimci tutsaklar senin kurtuluşunun tek yolu olan sosyalizmin değerleri için kendilerini ölüme yatırırlar. Devrimci tutsakların böyle bir direnişi yükselttiği zamanda saldırının asıl muhatabı olarak şimdi senin daha onurlu, daha başı dik davranman gerekmez mi? Kendini ölüme yatıranlar dememişler miydi sana: "Sen olmazsan onlar bir hiç, sen istersen yıkılmaları fiske işi olan kağıt kalelerdir". Şimdi senin bu söze daha çok sarılman gerekmez mi? Senin kurtuluşun için mücadele edenler böyle kahramanca bir adım atmışken sen bu mücadeleye ortak olmayacak mısın? Fabrikanda, sendikanda, atölyende, bu mahallede, bu direniş ateşinin körükleyicisi olmak, bu dava senin davanken, bu dava senin içinken önce sana düşmez mi?

Gülsuyu'nun fedakar anası! Sen çok çocuklar yetiştirdin. Çok çocuklarını verdin bu davaya. Şehit düşen, zindanlara kapatılan her çocuğun demedi mi, "bu davanın her neferi senin çocuğundur" diye? Sen karakol karakol, eylem eylem dolaşmadın mı kayıpları ararken? Sayısız kere saklamadın mı, sıcak bir aş vermedin mi şu anda kendini ölüme yatıranlara? Şimdi çıkmayacak mısın, "bunların hepsinin anası benim, bu bedenlerin hepsini ben doğurdum", şimdi geçip safların en önüne "yürüyün evlatlar" demeyecek misin?

Gülsuyulu gençler! Dikilmeyecek miyiz düşmanın önüne, taşı-sopayı silah yapmayacak mıyız, ölüren orda devrimciler; sokak sokak, barikat barikat çatışıp haykırmayacak mıyız "Devrimci tutsaklar onurumuzdur!" diye? Sürüklenirken mafyacılığa, eroine, içkiye, kumara... bu çıkış da mı bizi kendimize getirmeyecek? Bize yaraşan ve bize düşen, devrimci tutsaklarla ölümüne bir ortak mücadeleyi örnek olmayacak mı? Direnişin başından beri sunamadığımız desteğimizi yine sunamadan onların ölümlemlerini mi izleyeceğiz?

Her kesimden emekçi Gülsuyu halkı!

Sermayenin faşist devleti devrimci tutsakları teslim almaya çalışıyor. Amaç; öncülerimizi teslim alarak, ne kadar güçlü olduklarını göstermek ve bize, tüm emekçilere gözdağı vermek, ülkeyi emperyalizmin sömürsü için dikensiz gül bahçesine çevirmek istiyorlar. Bunun farkında olan devrimci tutsaklar ise saldırıyı cepheden saldırıyla yanıtlamış, "Kırılırız ama asla bükülmeyiz!" demiş, ellerindeki tek silahları olan bedenlerini ölüme yatırmışlardır.

Öte yandan bu mücadele bizimken, bizim içinken henüz bizden anlamlı bir ses yükselmiş değil. Bu mücadeleyi desteklemek tüm sorunlarımıza karşı mücadele etmektir. Bedeller pahasına yaratılmış devrimci değerleri savunmaktır. Bu mücadeleyi desteklemek tekrar devrimci Gülsuyu Mahallesi yaratmaktır. Anlamlı destek, mücadelemizin ve değerlerimizin simgesi olan devrimci tutsaklara sahip çıkmak, onların bu şanlı mücadelesine ortak olmaktır.

Devrimci tutsaklar onurumuzdur!

Devrim davası yenilmezdir!

Hücreleri parçala, tutsaklara sahip çık!

Gülsuyu SAG'ndeki Tutsaklarla Dayanışma Komitesi

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org>

Hapishanelerdeki Süresiz Açlık Grevi 24. gününde Süresiz Açlık Grevi'deki devrimci tutsaklarla dayanışmayı yükseltelim!

Devrimci tutsaklar; kişiliksizleştirme, kimliksizleştirme ve teslim alma amaçlı hücre saldırısına karşı direnişe geçtiler. Sömürünün, soygunun, haksızlığın, adaletsizliğin, yozlaşmanın, çürümenin bekçileri yaşamımızı bize dar ediyorlar. Tüm bunlara karşı dur diyen, sınıfsız sömürsüz bir dünya için mücadele edip sömürenlere karşı başeğmedikleri için hapishanelere kapatılan devrimciler özgürlüklerinden hiçbir zaman ödün vermediler. İşte devletin F tipi saldırısı bu özgürlük tutkusunu teslim almak içindir. Ancak onlar teslim olmaktansa ölümü yeğliyorlar. Bunun için bedenlerini bir kez daha ölüme yatırdılar.

Bu ölümüne direniş gerçekte sömürü ve soygun düzeninin yaşamlarımızı içine almaya çalıştığı karanlığa karşı zindanlardan yükselmiş bir ateştir.

"İçerdekiler" in kendileri için örülen hücre duvarlarına karşı başlattıkları ölümüne direnişe "dışardakiler" in vereceği destek, zindanlardaki direnişi güçlendirecektir. Devrimci tutsaklar yalnız kalsalar dahi ölümler pahasına zaferi kazanacaklardır. Onlara verilen her destek gerçekte kendi yaşamımıza, geleceğimize sahip çıkmaktır. Yaşamalarımıza uzanmış karanlık ellere dur demektir. Bu nedenle devrimci tutsakların direnişine kayıtsız kalmak geleceğimizi karanlık ellere teslim etmektir. Bu direnişe sessiz kalmak yaşanacak ölümlere ortak olmaktır. Kendine duyarlıyım, demokratım, devrimciyim diyen hiç kimsenin artık durup düşünmek lüksü kalmamıştır.

Şimdi Süresiz Açlık Grevi ile dayanışmanın zamanıdır.

Biz kazanacağız!

Yaşasın Süresiz Açlık Grevi direnişimiz!

Süresiz Açlık Grevi'ni (SAG) Destekleyen ODTÜ'lüler

İstanbul Emek Platformu'nun

KESK'in 11 Kasım mitinginde dağıtılan bildirisi...

İM(F) tipi hücrelere hayır!

Emekçi arkadaş,

Son 5 yılda, hapishanelerde 100'ün üzerinde siyasi tutuklu tedavi edilmeyerek ya da güvenlik güçlerinin operasyonları sonucu öldürüldü. Şimdi ise sermaye, F tipi denen tabutluklara tüm siyasi tutukluları diri diri gömmek istiyor.

Hapishanelerden hergün yeni haberler geliyor. Ölüm hücrelerine girmeyi reddettikleri için kolu koparılan, tecavüz edilen ya da ağır yaralanan tutukluların haberleri. Tutukluların bir bölümü şimdi bir kez daha bedenlerini açlığa, ölüme yatırdılar. Eğer bir şeyler yapmakta gecikirsek, '96'daki gibi ölümler yaşanacak. Ölmelerine seyirci kalamayız, kalmamalıyız.

Emekçi arkadaş,

Onlar, ne bir devlet büyüğünün banka vurguncu yeğeni, ne binlerce cana malolan binaları yapan müteahhit, ne işkenceci katil, ne de holding sahipleridirler. Onlar özelleştirmeye, İMF'ye, işkence ve gözaltında ölümlere karşı çıktıkları için; hepimiz adına özgürlük, sınıfsız ve sömürsüz bir dünya istedikleri için içerideler. Onları tanıyorsun. Senin akrabın, arkadaşın ya da komşun. Bizim gibi emekçi çocukları.

Emekçi arkadaş,

Depremzede yardımlarına, zorunlu tasarruflara el koyan, bütçeden eğitime, sağlığa sadaka payı ayıran, emekçilere sıfır zam dayatan İMF ve hükümet, F tiplerinin yapımı için yüzlerce trilyon harcayabiliyorlar. Neden?!!

Çünkü F tipi hepimiz için. F tipi, İMF ve sermayenin, özelleştirme, tensikat, sosyal ve demokratik hakların gaspı, düşük ücret saldırısının ayrılmaz bir parçasıdır. Aynı elden çıkmaz.

İMF ve sermaye, bu saldırılara karşı, emekçilerin mücadelesinin büyüyeceğini biliyor. İşte F tipi bu mücadelede önce çıkan insanları ölüm hücrelerine tıkarak, tüm emekçilere gözdağı vererek sindirip teslim almanın bir aracı olarak planlandı.

Emekçi arkadaş,

Ak saçlarından yerlerde sürüklenip, copleyan analar, duyarlı aydın ve sanatçılar, bizler sana sesleniyoruz. F tipi hücre cezaevine karşı çık.

Çünkü, bu asıl senin mücadeldendir. F tipine karşı mücadele, özelleştirmeye, işten atılmaya, İMF bütçesine, sefalet ücretine karşı mücadeledir.

Çünkü, sermaye, asıl gücünü senin sessiz kalışından alıyor. Sen susarsan, hapishanelerde daha pek çok ölümler olacak.

Çünkü, bugün seyirci kalırsan, yarın F tipi ölüm hücrelerine konacak olan; paralı eğitime karşı çıkan oğlun ya da kızın, zamlara artık yeter diyen eşin, özelleştirmeye hayır diyen kardeşin, ya da işten atılmaya direnen sen olacaksın. Öyleyse, kendin için, çocukların için. F tipine sen de karşı çık. Zindanlarda yeni ölümlere izin verme...

İM(F) tipi hücrelere hayır!

İM(F) tipi tabutluklar kapatılsın!

Cezaevlerinde yeni ölümler istemiyoruz!

İstanbul Emek Platformu

Devlet çetesinin Uşak Cezaevi'ndeki "isyani" güncelliğinde

SAG direnişi, F tipi cezaevleri ve devlet provokasyonları

Nuriş çetesinin Uşak Cezaevi'nde estirdiği terör ve katliamla devletin maskesi bir kez daha düştü, gerçek yüzü bir kez daha tüm çirkinliği ile açığa çıktı. Mafyanın günlerdir idare bölümlerini ve adli tutukluların koğuşlarını işgal edip yönetimi fiilen ele geçirmesi (ki bu çok daha uzun bir süreci kapsıyor), düzenin karakterine ayna tuttu. Bu provokasyonun F tipine karşı tüm cezaevlerinde başlatılan SAG direnişi sürecine denk düşürülmesi ise elbette bir tesadüf değildir. Bunun açıklanmasını, olayın ardından devlet bürokrasisinin sözcülerinin "F tipine geçiş olursa sorun çözülür" açıklamasıyla birlikte ele almak gerekiyor.

Devletin çete yüzü, iktisadi ve iç politika alanı

IMF ve Dünya Bankası'nın sosyal yıkım programının uygulanmasının son yıllarda hız kazandığı biliniyor. Nitekim "tarım reformu" adı altında tarımsal alana ilişkin saldırı ayağı büyük ölçüde tamamlanmış, özelleştirmelerde önemli ilerlemeler sağlanmıştır. Sosyal güvenlik saldırısının diğer yarısı ise tamamlanmaya çalışılmaktadır.

Yıkım programının yürürlüğe konulması, aynı zamanda çeteleşen devlet gerçeğinin, Susurluk sürecinin ardından çeşitli defalar su yüzüne çıktığı döneme denk gelmektedir. Susurluk'ta mafya-polis-siyasetçi üçgeniyle ortaya çıkan ve aysbergin yalnızca görünen yüzünü oluşturan gerçeğin öte yüzünde, ordu eksenli ve Genelkurmay merkezli bir "çelik çekirdek", yani kontr-gerilla örgütlenmesi olduğu bilinmektedir.

Devletin çete karakteri, ekonomi ve siyasal alanda mafyalaşmanın giderek artan boyutlarda kök salmasıyla daha da belirginleşmeye başladı. Politika ve ekonomi arenasında mafyanın belirgin biçimde yer alması, dışsal bir unsur değildir; tam tersine, düzenin ve siyasal planda siyasal iktidarın çürümüşlüğüne bir yansıması ve uzantısıdır.

Sermaye devleti mafyaya epey bir süredir iktisadi ve siyasi krizini yönetme çerçevesinde oynayabileceği bir rol biçmiştir. Nitekim özelleştirmeler başta olmak üzere ekonominin hemen tüm işleyişine mafya bile sokulmuştur. (Susurluk'ta adı geçen mafyacı Turgay Ciner'in Sabah'ın hisselerinin çoğunu alması ve borsada büyük vurgunlar vurması, Havaş'ı ve termik santrallerin bir kısmını alması; yakın dönemde Sümerbank'ın özelleştirilmesi olayında devlet bürokrasisinin mafyayla kolkola olması; en son ise Egebank'ın Demirel'in yeğeni tarafından "çete oluşturarak boşaltılması", bilinen örneklerden sadece birkaçıdır.)

Şu sıralar gözboyayıcı operasyonlarla "istenilmeyen evlat" ilan edilen mafya olgusuna, "yeniden yapılanma" programı çevrevesinde bir parça çeki düzen vermek -sonuçlarının açığa

çıkartılmasının önüne geçmek koşuluyla gerekiyordu. Karşısında gelişebilecek toplumsal muhalefetin önüne de, mafyaya darbe demagogisiyle, aklama operasyonları dönem dönem ortaya konulabilecekti. Bu, bir taşla iki kuş vurulması anlamına geliyordu. Zira devletin iktisadi, sosyal, siyasal planda topyekûn tahkimat sürecine girdiği bir dönemde bu tür operasyonlar merkezi otoriteyi aklamaya yarayacaktı. Halihazırda uygulamalar bu yönde gerçekleşmektedir.

Tavizsiz olarak uygulanacağı ilan edilen sosyal yıkım saldırısının bir diğer ayağında ise "cezaevleri sorunu" vardır.

Yıkım programının en önemli halkalarından biri: F tipi cezaevleri

'90'lardan itibaren gündemde ve devlet açısından stratejik öneme sahip olan F tipi cezaevleri, yıkım programının başarıyla gerçekleştirilmesinin en önemli halkalarından biri. Zira uygulamanın yaratacağı kitle muhalefeti denetleyebilmenin temel bir önkoşulu, cezaevlerindeki devrimci öncülere F tipi cezaevleri yoluyla boyun eğdirmek, onları teslim alarak dışarıdaki muhalefeti siyasal ve moral olarak darbelemek.

Devrimci tutsaklar, bu değerlendirme ışığında hücre saldırısına karşı başından itibaren açık bir tutum almakta, kesin bir kararlılık sergilemektedirler. Ve sürecin geline aşamasında, bu tarihsel önemde saldırıyı püskürtmek amacıyla tüm cezaevlerinde SAG Direnişi'ne başladılar. Saldırı salt cezaevleriyle sınırlı değil, özünde toplumun ezilen tüm kesimlerine yönelik bir saldırı. Fakat bunun kritik ilk halkası cezaevleri. Öyleyse saldırı bu kritik halkadan kırılacaktır.

Saldırıya tutsaklardan gerekli yanıt verildi: SAG direnişi başladı

Açıkça ilan edilen ve sinsî bir biçimde tüm hızıyla hazırlanan saldırıya

devrim cephesinden karşı saldırıyla karşılık verilmesi, karşı-devrim cephesinde gözle görülür bir panik yaratmıştır. Devlet, şimdiye dek yürüttüğü tüm saldırılarda hep karşısında devrimci irade ve devrim cephesinde kazanılan yeni bir mevzi bulmuştur. Bu kez de tutsaklardan beklemediği bir karşılık almış, hücre saldırısı devrimci bir saldırı çizgisiyle, SAG'la karşılaşmıştır. Bu, doğal olarak sermaye devletinin sıkışmışlığını, acizliğini artıracaktı ve sonuçta öyle de oldu.

Devlet mafyayı bu sefer de hücreleri yaşama geçirebilmek için devreye sokmuştur

Mafya/çeteler bu dönemde tam da F tipini yaşama geçirebilmenin araçlarından biri olarak gündeme sokulmuştur. Uşak Cezaevi'nde aylardır yönetimin bizzat çetede oluşu, içeriye giren silahlarla cezaevinin cephaneliğe çevrilmesi, insanların dövülerek öldürülmesi, haraç toplanmasının -içeride ve dışarıda- devam ettirilmesi, nihayet günlerdir estirilen terör ve katliamla en üst boyuta ulaşması, olayların kendiliğinden gelişimi gibi görünse de, gerçekte devlet tarafından planlanmaktadır. Tezgahtan mafya dalaşması, F tipi protestolarını manipüle edip SAG'a karşı saldırı geliştirme doğrultusunda kullanılmaktadır. Zira estirilen terör ve aldığı boyut haftalar öncesinden devlet tarafından biliniyordu. Devlet bürokrasisinin sözcüleri tarafından dahi saklanamayan bu gerçek Uşak valisi tarafından bizzat ifşa edilmiştir.

Devlet bu planı bir dönemdir yürürlükte tutuyor. Öncelikli olarak mafya mensuplarının F tipi cezaevlerine götürüleceği propagandasıyla bu işe başlamıştı. Çete mensuplarının Kartal F tipi cezaevine götürülmesi, Kandıra F tipine yine mafya üyelerinin götürüleceği söylemi, bu yönelimi gösterdiği gibi, aynı zamanda gelişecek tepkileri nötralize

etmeyi, F tipine meşruiyet kazandırmayı beraberinde getirecekti. Nitekim, Uşak Cezaevi'nde çete katliamının ardından yapılan ilk açıklamalar, "F tipi cezaevlerine geçilirse cezaevleri sorununun çözüleceği" doğrultusunda olmuştur. F tipi cezaevlerinin asıl olarak siyasi tutsakları hedeflediği düşünülürse, sanki günlerdir cezaevini ele geçirip insanlara kontr-gerilla yöntemleriyle işkence yapıp göz oyan, şişleyerek öldürenler çeteler değil, devrimci tutsaklardır.

İlk açıklamalar F tipine geçiş yapılacağı doğrultusundadır. Hemen ardından adı geçen cezaevlerinin güvenlik sorunu bu senaryonun devamı olarak gündeme getirilmiştir. Bu, cezaevlerinde süren SAG eylemine karşılık karşı atağın artarak devam edeceğini göstermektedir. Halen yürürlükte olan "Üçlü Protokol"ün artık işlevsizleştiği açıklamaları, ek protokollerin (Üçlü Protokol'den daha kapsamlı) yürürlüğe sokulacağını da bir işareti olmuştur.

Devlet Uşak Cezaevi'nde çetenin tırmandırdığı terörü ve yarattığı sonuçları F tipi saldırısında kullanmak üzere karşı atağa geçmiştir. Dışarıda F tipine yönelik halihazırda oluşan toplumsal muhalefeti bununla bir parça manipüle etmeyi ve çete olgusu üzerinden F tipi saldırısını meşru kılıflar içerisine sokmayı amaçlamaktadır.

Ne var ki maskesi bir kez daha düşmüştür. Ulucanlar'da on devrimci tutsağı Nazi yöntemlerini aratırcasına katleden devlet, çetenin yaptıklarına gözlerini kapatmış, valisi, emniyeti günler boyu çetenin yanında kalarak pazarlık yapmış, yemekler ısmarlanmış, yanlarında silahlarıyla sevk yapılmıştır. Devletin Ulucanlar'daki tutumuyla Uşak'taki tutumunu burjuva basının bazı kalemleri dahi dillendirilmek durumunda kalmıştır.

Hücre karşıtı muhalefeti güçlendirmeliyiz

Uşak Cezaevi'nde olayların bitiminin ertesi günü Tüm Yargı-Sen'in Ankara'da merkezi olarak düzenlediği kitlesel eylem, ilk anlamlı tepki olmuştur. Bu, devletin karşı saldırıyı sürdüreceği gerçeği ışığında güçlendirilerek devam ettirilmelidir. Çete olgusuyla F tipine karşı tepkilerin eritilmesinin SAG dönemiyle üstüste düşürülerek devam ettirileceği ve bunu izleyecek diğer adımlar, etkin bir propaganda-ajitasyonun konusu olarak işlenmelidir. Bu, kitle hareketinin politizasyonu açısından da önemli imkanlar sunmaktadır. Devletin saldırı planlarının sığa sığına teşhir edilmesi, eylemlilik sürecinde çok daha önemlidir. Bu, SAG sürecinin bütünselliğini ve ona yönelik karşı adımları etkisizleştirebilmenin önemini göstermektedir.

Gülcan Öztürk/Uşak Cezaevi

Her yerde SAG-ÖÖ direnişinin sesi olacağız!

11 Kasım Cumartesi günü Almanya'nın Duisburg kentinde yürüyüşe katıldık. Hayli coşkulu ve militan bir atmosferde gerçekleşen bu yürüyüş biter bitmez, bu kez Süresiz Açlık Grevi'nin sesi ve soluğu olmak üzere bir başka kentte yapılan bir düğüne gittik. Bonn kentinden taraftarlarımız olan bir grup arkadaşla birlikte, düğünü, 20 Ekim'den beri sürdürülen SAG-ÖÖ direnişinin propaganda ve destek çağrısının yapılacağı bir alana çevirmeye karar

verdik.

Düğüne yaklaşık 400'ün üzerinde insan katılmıştı, bunu değerlendirmek gerekiyordu. Düğün sahibine kısaca yapmayı düşündüğümüz şeyleri anlatıp izin istedik. "Mikrofon sizin, salon sizin" şeklinde yanıt aldık. Hemen harekete geçtik.

İlk önce önden hazırladığımız konuşma metnini okuduk. Ardından yanımızda götürdüğümüz Almanca-Türkçe bildirilerimizi ve el ilanını

davetlilere/masalara dağıttık. Bu arada tek tek insanlara diyaloga girdik, Süresiz Açlık Grevi'nin nedenlerini ve amacını anlattık. Bildirilerimiz beklediğimizden daha fazla ilgi gördü ve okundu. Bu da bizi sevindirdi.

Bir de kısa bir açıklama eşliğinde cezaevlerindeki yoldaşlarımıza iletilmek üzere başı topladık. Davetliler 500 DM civarında bağışta bulundular.

Düğün vesilesiyle bir kez daha görüldü ki, Almanya'daki göçmen işçi ve

emekçiler, kimi karamsar ve umutsuzların düşündüklerinin tersine, devrimci politik faaliyete hiç de kapalı değildiler. Yeter ki devrimci politik faaliyetin ve devrimci eylemin, somut olarak da SAG ve ÖÖ eyleminin haklılığına ve meşruiyetine inanılsın, işçi ve emekçiler buna fazlasıyla karşılık vereceklerdir.

Süresiz Açlık Grevi-Ölüm Orucu direnişimizin her yerde sesi ve soluğu olmaya devam edeceğiz.

Köln ve Bonn'dan TKİP taraftarları

Hücre tipi saldırısına karşı tepkiler güçlenerek yayılıyor

Almanya-Duisburg'da protesto yürüyüşü

DETUDAK'ın aldığı karar üzerine, 11 Kasım'da Avrupa'nın pek çok yerinde devrimci tutsaklara dönük hücre tipi saldırıyı protesto ve Süresiz Açlık Grevi-Ölüm Orucu direnişini desteklemek için yürüyüşler yapıldı. Bu yürüyüşlerden biri de Almanya'nın Duisburg kentinde gerçekleştirildi.

Yaklaşık 1000 kişinin katıldığı yürüyüş son dönemlerde gerçekleştirilen en coşkulu ve en militan eylemdi. Aynı gün yurt dışındaki MHP'li faşist çetelerin Duisburg'da bir toplantı yapmaları ve bu faşist partinin lideri Devlet Bahçeli'nin toplantıya katılmak üzere gelmesi bunda büyük rol oynadı.

Tüm katılımcılar tek pankart (DETUDAK) altında yürüdüler. Ayrıca yürüyüşte Süresiz Açlık Grevi'ni ve Ölüm Orucu'nu dile getiren bir pankart da taşındı. Kitleye başından itibaren coşku ve kararlılık hakimdi. Özellikle faşistlerin toplantı yaptıkları salona yaklaşıldığında, kitlenin bu canlılığı daha da belirgin hale geldi. Tüm yumruklar havada ve tek ağızdan gür bir biçimde sloganlar haykırıldı. Faşist çetelerin aynı kentte toplantı yapıyor olmaları daha başında kitlede büyük bir gerilime yol açmıştı. Faşistlerin toplantı yaptıkları salonun önüne gelindiğinde bu gerilim doruğuna ulaştı. O kadar ki, bir yandan polislin provokatif davranışları, diğer yandan polis barikatının arkasına sığınan faşistlerin kurt işareti yapmaları, başta gençler olmak üzere katılımcıları hareketlendirdi. Gruplar halinde polislerin ve faşistlerin üzerine yürüdüler. Bir süre polisle çatışma durumu yaşandı. Polis ve faşistleri lanetleyen sloganlar atıldı. Daha büyük çatışmaların yaşanması güçlüğüle engellendi.

Kuzey Ren Westfalen bölgesi TKİP taraftarları olarak yürüyüş boyunca Süresiz Açlık Grevi ve Ölüm

Orucu ile ilgili Almanca-Türkçe bildiriler ve el ilanı dağıttık. Pek çok taraftarımız yanlarında getirdikleri pullarla yürüyüş güzergahını süslediler. Ayrıca SAG-ÖÖ ile ilgili afişlerimizden dövizler hazırlamıştık. Almanca hazırlanmış dövizlerimize yerel basın yoğun ilgi gösterdi.

Yürüyüşe hem de hatırı sayılır bir kitleyle (yaklaşık 300 kişi) Alman Anti-faşistleri de (Anti-fa) katıldı. Pek çok açıdan yürüyüşü anlamlı hale getirdiler. Yürüyüş iznini onlar almıştı, ses cihazlarını ve ses cihazlarının taşındığı arabayı onlar kiralamıştı. Daha anlamlı olan ise Alman Anti-faşist dostlarımızın aynı gün gerçekleştirecekleri yürüyüşlerini iptal edip bizimle dayanışmayı tercih etmeleriydi. Bu tüm katılımcıları oldukça duygulandırdı. Dayanışmacı sloganlarımızla dostlarımızı selamladık. Bununla da yetinmeyip yürüyüş sonrasında DETUDAK bileşenleri olarak yaptığımız yürüyüş değerlendirme toplantımızda, bu anlamlı enternasyonal dayanışmayı ve bu tutumun temsilcisi Anti-faşist dostlarımızı selamlama kararı aldık ve ilettik.

İçinden geçtiğimiz günler son derece kritik günlerdir. Ve zaman hızla akıp gidiyor. Dolayısıyla buna uygun bir hız, tempo ve yoğunlaşma içinde olmak gerekiyor. Daha önemlisi de, bugünlerde eylemli tepkilere öncelik vermek gerekiyor. Kuşkusuz ki, bu, kendi içinde bir eylemlilik olmamalıdır. Tam tersine, bu dönemde amaca hizmet eden etkinlikler ortaya konulmalı ve tüm çabalar somut hedefleri olan ve sonuç almaya hizmet eden eylemler örgütmeye yoğunlaştırılmalıdır. Her zamanki olağan çabalarla yetinmek süreci kavrayamamaktır, ki bizim için bu kabul edilemez.

Kuzey Ren Westfalen'den TKİP taraftarları

Zürih'te coşkulu kitlesel yürüyüş...

"Devrimci tutsaklar onurumuzdur!"

İsviçre DETUDAK komitesi tarafından 11 Kasım Cumartesi günü Zürih kentinde düzenlenen yürüyüşe 1000 kadar kitle katıldı. Kısa bir zaman dilimine sığdırılan ve yeterli bir ön hazırlık çalışması yürütülmeden yürüyüşe bu düzeyde bir katılım anlamıydı.

Hücre saldırısına karşı ve SAG direnişini desteklemek çerçevesinde İsviçre DETUDAK olarak bir takım etkinlikler sürecine girmiş bulunuyoruz. Yasa-yasadışı kitlesel gösteriler de yürüteceğimiz etkinliklerin bir boyutunu oluşturuyor. Merkezi DETUDAK'ın Avrupa'nın çeşitli kentlerinde yürüyüşler örgütlemeye kararını kendi alanımızda da gerçekleştirdik. Bir çağrı bildirisi hazırlayarak yürüyüşün ön hazırlıklarına başladık. Çağrı bildirileri bazı kentlerde posta kutularına yaygınca dağıtıldı. Malesef bu her alanda gerçekleşmedi. Öngörülen kahve konuşmaları yapılmadı. Çağrı bildirilerinin afiş ebadında büyütülüp iş yerlerine, kahvelere vb. yerlere asılması sağlanmadı. Buna rağmen tüm bileşenlerin güçlerini seferber etmesi ve bu çerçevede eylemin ciddiye alınması olumlu bir durumdur.

Yürüyüşte sadece ortak pankartlar taşındı. SAG direnişini sürdüren partilerin imzasını taşıyan Almanca pankartın taşınması ise, komitenin ortak kararı sonucuydu. Yürüyüş güzergahı boyunca, üç partinin direnişini ve taleplerini içeren açıklamaları Almanca hazırlandı ve yaygınca dağıtıldı. Şehir merkezine gelindiğinde caddede yoğun bir kalabalık vardı ve yürüyüş büyük bir ilgi gördü. İnsan kalabalıkları taşınan pankartlara, dövizlere ve dağıtılan bildirilere yoğun ilgi gösterdiler.

Biz BİR-KAR olarak da Almanca bildirilerimizi yaygınca dağıttık. Türk Konsolosluk'u'nun önüne gelindiğinde kitlenin tansiyonu yükseldi. Kitle büyük bir öfkeyle "Katil devlet hesap verecek!", "Devrimci tutsaklar onurumuzdur!", "Yaşasın Ölüm Orucu-zindan direnişimiz!", "Tutsaklara kalkan elleri kıracağız!" vb. sloganları yükseltti. Konsolosluk önünde şehitler anısına saygı duruşu yapıldı ve ortak bir metin okundu. Ulucanlar'daki vahşeti sergileyen resimler konsoloslukun kapısına bırakıldı ve eylem sona erdirildi.

Önümüzdeki süreçte bir dizi eylemlilikler planı saptamış bulunuyoruz. BİR-KAR olarak süreçte rolümüzü ve sorumluluklarımızı yerine getirmek doğrultusunda hiçbir fedakarlıktan ve zorluktan kaçınmayacağız. Önümüzdeki dönem etkinliklerini düzenli olarak basınımıza yansıtacağız.

BİR-KAR/İsviçre

20 Ekim'de başlattığınız uzun maratonunuzu selamlıyoruz!

Hep beraber hep birlikte olacağımıza söz veriyoruz!

Biz kazanacağız!

20 Ekim'de başlattığınız uzun maratonunuzun sıcaklığını ve gururunu biz yurtdışındaki TKİP taraftarları, aynı sıcaklık ve heyecanla taşıyoruz. Çünkü yine biz kazanacağız.

Katil devlet büyük kavgaların kallesliğini her zaman yapmıştır. Devlet, elindeki ve denetimindeki tüm araçları kullanarak, bu tür direnişleri kamuoyu ve kitlelerden gizlemeye çalışmıştır. Ama direnişin yakıcı sıcaklığını hissedince, başvurduğu yöntemler tehdit, yalan ve katliamlar olmuştur. Bugün de başvurduğu aynı yol ve yöntemdir.

800 kişinin üzerinde açlık grevine

başlayan özgürlük tutsaklarının 25. gününde hala sicili bozuk medyadan bir haber yansıtılmıyor. Ama çete devletin kirli medyası döne döne kirli işler ve provokasyonları yansıtıyor. Bugün de yapmaya çalıştıkları aynı şey. Eğer cezaevlerini çeteler vasıtasıyla yakıyorlarsa, bugün dillerinde af teranalarını dolandırıyorlarsa, bunlar hep devrimci tutsakları ve devrimci tutsakların şahsında tüm toplumu teslim almaya yöneliktir.

Amaçları, bu tür kirli oyunlarla kamuoyunun tepkisini azaltarak, hedefledikleri "F tipi" hücre yaşamına devreye sokmaktır. Ancak, "Öleceğiz

ama hücrelere girmeyeceğiz!" kararlılığını kuşanan devrimci tutsakların şiarını alanlara taşıyarak devletin kirli oyunlarını bozmaya kararlı olduğumuzu bir kez daha ilan ediyoruz.

Bizler TKİP'li taraftarlar olarak yurtdışında yürütülmekte olan ortak eylem ve etkinliklere katılmanın yanısıra kendi bağımsız çalışmamıza hız vereceğiz.

11 Ekim'de Stuttgart'ta yapılan "F tipi hücrelere hayır" yürüyüş ve mitingine aktif olarak katıldık. Ayrıca, "Türkiye cezaevlerindeki tecrit ve izolasyona hayır!", "Öleceğiz ama

hücrelere girmeyeceğiz!"/TKİP imzalı kuş ve pulları yaygınca kullandık. TKİP Cezaevi Merkezi Örgütülüğü'nün çağrı bildirisi ve BİR-KAR imzalı bildirileri yaygın bir şekilde dağıttık.

Ev ziyaretleri yaparak diğer kurum ve kuruluşları ziyaret etmeye devam ediyoruz. Bugün en acil ve yakıcı ihtiyaç, zindanlara yönelik faşist saldırıyı püskürtmek için tüm güçlerimizle seferber olmaktır. Bir kez daha direnişte olan devrimci tutsaklara söz veriyoruz:

Omuz omuza, yürek yüreğe, birlikte yürüyeceğiz!

Stuttgart'tan TKİP taraftarları

Zindan direnişine destek kampanyamız devam ediyor...

20 Ekim tarihinde cezaevlerinde TKİP, DHKP-C ve TKP(ML)'li devrimci tutsakların F tipi hücre cezaevlerine karşı başlattığı eylemi desteklemek amacıyla, Avrupa genelinde yürütülen kampanyayı bölgemiz Frankfurt'ta da sürdürmeye devam ediyoruz.

SAG'ın başladığı 20 Ekim tarihinden hemen sonra bir toplantı düzenledik. Bu toplantıda kampanyayı en iyi şekilde örgütleyebilmek için bir faaliyet planı çıkarttık. Bu çerçevede taraftar ve kitle ilişkilerimizi harekete geçirebilecek ve bölgede SAG'a desteği sağlayabilecek insanları topladık. Hemen sonra partimizle birlikte SAG'da olan diğer partilerdeki arkadaşlarla konuşarak, ortak hareket edebileceğimiz bir eylem planı çıkarmıştık. Faaliyetin bir yanını Türkiyeli işçi ve emekçilere, diğeri ise Alman ve diğer yabancı işçi-emekçilere, sendikalara, aydınlara yazarlara dönük olarak planladık.

Merkezi materyallerimizin elimize ulaşmasıyla birlikte Türkçe-Almanca çoğalttığımız, 6 binin üzerinde bildiriye posta kutularına, kahvelerde, sokaklarda, düğünlerde dağıttık. SAG'ı destekleyen afişlerimizi ve pullarımızı kitlelerin bulunduğu alanlara yaptık.

Siyasi kampanyamız çerçevesinde Türkiyelilerin yoğun bulunduğu ve yaşadığı Russelsheim kentinde, birçok kahvede konuşmalar yaptık. F tipi hücre saldırısını teşhir eden, devrimci tutsakların bu haklı mücadelesinin desteklenmesini talep eden konuşmalar yapıldı. Devrimci tutsakların bu haklı mücadelesine omuz verilmesini, bu saldırının asıl amacının Türkiye işçi sınıfı ve emekçi halkına dönük olduğu ifade edildi. Bu çerçevede maddi ve manevi destekleri istendi. Bu kahve konuşmalarından 500 DM.'ye yakın para toplandı.

Yine kampanyamız çerçevesinde bu konuda duyarlılıklarını istediğimiz doktorlara, yazarlara, aydınlara ulaşılarak devrimci tutsakların talepleri iletili ve destek vermeleri istenildi. Bu çalışmaların amacı tek tek sunulan destekleri biraraya getirerek merkezileştirmektir.

Komünist ve devrimci tutsakların ölümüne yürüttükleri bu mücadeleleriyle gerekli desteğin yaratılmadığı koşullarda bedelin ağır olacağı bilinciyle hareket ederek, üzerimize düşen her türlü sorumluluk ve görev bilinciyle hareket edeceğimizi belirtmek istiyoruz.

Yaşasın Süresiz Açlık Grevimiz!

Devrimci tutsaklar teslim alınamaz!

Frankfurt'tan TKİP taraftarları

Adana:

SAG'ı destekleme ve F tipini protesto etkinlikleri

ÇÜ Hücre Karşıtı Platform

16 Kasım tarihinde, SAG'ın 28. gününde, ÇÜ'de merkezi kafeteryanın önünde saat 12:00'de ÇÜ Hücre Karşıtı Platform, hücre tipi cezaevleri ve zindanlarda başlayan SAG direnişi ile ilgili bir basın açıklaması yaptı. Yaklaşık 60 kişinin katıldığı açıklamada "F tipi cezaevleri ölümdür, izin verme" şeklinde platform imzalı bir pankart açıldı. "Yaşasın Süresiz Açlık Grevi direnişimiz", "Hücre ölümdür, izin verme", "Devrimci tutsaklar teslim alınamaz" yazılı dövizler taşındı. Açıklamanın ardından "Hücre ölümdür, izin verme!", "Devrimci tutsaklar onurumuzdur!" sloganları atıldı. Bu süreçte üniversite öğrencilerini şehirde yapılan eylemlere taşımayı, eylemlilikleri şehre taşımayı; üniversitede yapılan eylemlere de başta tutsak yakınları olmak üzere hücre karşıtı muhalefeti katmayı hedef alan Platform, yaptığı açıklamaya tutsak analarını da çağırıyordu. Ancak geldiklerinde açıklama bittiği için analar eyleme katılamamışlardı.

SAG Direnişi'ne destek açıklaması

14 Kasım tarihinde, SAG'ın 25. gününde, Dayanışma-Der'de bir basın açıklaması yapıldı. Açıklamada Kürkçüler'de ve diğer cezaevlerinde çıkartılan isyanların, ardından Uşak'ta yaşanan kanlı olayların, tutsakların zindanlarda başlattığı direnişin üzerini örtmeye, taleplerini çarpıtmaya, hücrelere geçişin zeminini hazırlamaya yönelik bir senaryo olduğu vurgulandı. Açıklama "Hiç kimse bizim evlatlarımızın ölümüne seyirci kalacağını, izin vereceğimizi sanmasın. Sessiz kalmak, karşı koymamak ölümlerdeki sorumluluğa ortak olmaktır. Bu hiç kimsenin kaçamayacağı bir sorumluluktur. Ki bu sorumluluk ahlakidir, vicdanidir, siyasidir, insanidir. İşçiler, memurlar, aydınlar, sanatçılar, hukukçular, öğrenciler, esnaflar... Hücrelere sığdırılmak istenen hepimizin yaşamıdır. Herkesi insani sorumluluğunu yerine getirmeye, evlatlarımızın ölümüne karşı çıkmaya ve direnişlerini sahiplenmeye çağırıyoruz." denilerek bitirildi. Açıklama esnasında "Anaların öfkesi katilleri boğacak!", "Yaşasın Süresiz Açlık Grevi direnişimiz!" sloganları atıldı.

Hücrelere karşı ÖDP açıklaması

16 Kasım günü Uğur Mumcu Meydanı'nda ÖDP tarafından gerçekleştirilen 70 kişilik açıklamada, cezaevlerindeki açlık grevlerine değinilerek, bir taraftan af tartışmaları yapılırken, öbür taraftan tabutlukların dayatıldığı, kapsamlı bir afın cezaevlerinde insani bir yaşam ortamı yaratılarak bir anlam taşıyabileceği vurgulandı. Açıklamada; "ÖDP cezaevleri sorununun F tipi cezaevleri gibi tabutluklarla çözülemeyeceğini, mahkumların da insan olduğunu gözetken ve onların da haklarını güvence altına alan bir anlayışla ele alınması gerektiğini düşünüyor" denildi. Açıklamada af taleplerini de içeren dövizler taşındı. "Devrimci tutsaklar onurumuzdur!" sloganı atıldı.

İHD'nin oturma eylemi

İHD'nin aldığı merkezi karar doğrultusunda her ayın 15'inde yaptığı 5 dakikalık oturma eylemi, 15 Kasım tarihinde saat 12:30'da Adana İHD önünde yapıldı. Tutsak analarının önlükleriyle katıldıkları eylemde "Yaşasın süresiz açlık grevi direnişimiz", "Hücreleri parçala tutsaklara sahip çık", "Devrimci tutsaklar onurumuzdur" yazılı dövizler taşındı. Çarşamba günleri görüş olması saatin de uygun olmaması nedeniyle, görüşteki tutsak yakınları eyleme katılamadılar.

Ceyhan Cezaevi'nde de hak gaspları başlamıştır. Bu aynı zamanda saldırıların boyutunu göstermektedir. Devletin henüz saldırıya geçmediğini söyleyenler için bundan daha açık bir örnek bulunamaz herhalde.

İzmir'de hücre karşıtı eylemler...

TAYAD'ın iki günlük açlık grevi

İHD İzmir Şubesi'nde 9-10 Kasım tarihlerinde iki günlük açlık grevi yapıldı. İki günlük açlık grevi süresince yapılan basın açıklamalarında, Üçlü Protokol'ün iptali için cezaevlerinde başlayan açlık grevlerine değinilerek duyarlılık ve destek çağrısı yapıldı.

TAYAD'tan Konak Meydanı'nda açıklama

Yine Cumartesi günü Konak Sümerbank önünde saat 13:00'de TAYAD tarafından basın açıklaması yapıldı. Provokatif tavrı sergileyen polis, eylem öncesi kimlik kontrolü yapıp, kimlik bilgilerini not etti. Eylem sırasında bir kişi polis tarafından gözaltına alındı.

Bunun üzerine, polisin provokatif tavrı ve gözaltıları protesto etmek için Cumartesi akşam saat 18:00'de Konak Meydanı'na çıkıldı. Meydan'da yapılan açıklamaya saldıran polis, onlarca insanın gözü önünde insanları vahşice dövdü.

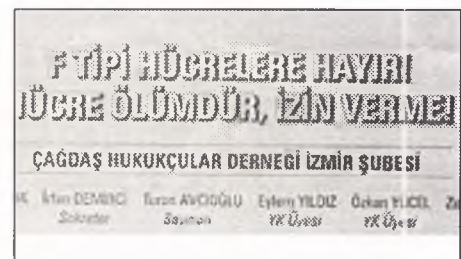
İHD'nin oturma eylemi

İHD'nin merkezi aldığı karar uyarınca 15 Kasım Çarşamba günü oturma eylemi yapıldı. Konak Sümerbank'ın ötesine izin vermeyen polisin tutumu üzerine, oturma eylemi Sümerbank önünde yapıldı. 100 üzerinde insanın katıldığı eylemde, "Anaların öfkesi katilleri boğacak!", "Hücre ölümdür izin vermeyeceğiz!", "Susma sustukça sıra sana gelecek!", "Zindanlar boşalsın tutsaklara özgürlük!", "İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!" vb. sloganlar atıldı. Cezaevlerinde başlayan SAG'a değinilen eylemde, "İnsan haklarıyla insandır!" ve "F tipi cezaevi geleceğimize saldırdır!" pankartı açıldı.

İzmir Hücre Karşıtı Platformu'ndan

kitlesel bildiri dağıtımı

İzmir Hücre Karşıtı Platformu'nun daha önce almış olduğu karar uyarınca İzmir'in değişik bölgelerinde, platform bileşeni olan ÇHD tarafından çıkarılan bildirinin dağıtım işine Konak Kemaraltı girişinden başlandı. Bundan önce ÇHD tarafından bir basın açıklaması yapılarak, F tipi cezaevleri uygulaması protesto edildi. Daha sonra avukatlar, İHD yöneticileri tutsak aileleri ve kurum temsilcileri dağıtıma başladı.

Liberal işçi politikacılığı sendikal ihanete ortak oluyor...

EVRENSEL

12 Kasım 2000 Pazar Yıl: 3 Sayı: 770 Fiyatı: 200.000 TL (www.evrensel.net)

Y. Maden

Liberal işçi politikacılığının temel bir karakteristiği, kaba bir işçiliğin altına saklı sınıfa güvensizlikle işçi sınıfı ile burjuvazi arasında yalpalamaktır. Türkiye’de bu çizginin en önemli temsilcisi EMEP’tir. EMEP çizgisinin politik platformu, burjuva demokratizmidir. Liberal işçi politikacılığı bu platformun sınıf cephesindeki yansımasıdır.

İşçi sınıfı ile burjuvazi arasında yalpalayan EMEP, sendikal cephede alt kademe sendikacıların davranış ve eğilimlerini temsil etmektedir. Tüm mücadeleci söylemlerine karşın, sınıfa yönelik güvensizlikle beraber sendika ağalarına karşı duyulan ham hayaller ve sınıf içerisinde bu hainlerin rolünü bulanıklaştıran tutumları, bu çizginin sınıf hareketi içerisinde ve karşısında oynadığı olumsuz rolün bazı göstergeleridir.

Liberal işçi politikacılığı, böylelikle işçi sınıfının sermaye lehine silahsızlandırılmasına katkı sunmaktadır. Bu platformun oynadığı rolün yalın örneklerinden birini burada göstererek, kendisini kaba bir işçilikle maskeleyen EMEP’in uğursuz rolünü bir kez daha açığa vurmaya çalışacağız.

Örneğimiz, İ. Sabri Durmaz’ın, 27 Ekim tarihli *Evrensel* gazetesindeki “Gerçek” adlı köşesinde (“Gerçek” köşesinde genellikle gerçeklerin üzeri kapatılıyor, bunu birazdan somut olarak göreceğiz) yayınlanan, “*Ne zaman bir araya gelecekler?*” başlıklı yazısıdır. TİS süreci içerisinde bulunan metal ve tekstil işkollarındaki sendikaları sermayeye karşı bir araya gelmeye çağırın İ. Sabri Durmaz, tam bir çöpçatan havası içerisinde sözkonusu sendikaların bir araya gelmelerinin gerekçelerini kendince ortaya koyuyor. Yazı bu anlamıyla sendika ağalarına açık bir mektup özelliği taşıyor.

Yazı, tekstil ve metal işkollarında sermayenin dayatmalarını sıralamakla başlıyor. Tekstil sektöründe “*Daha sözleşmeler başlamadan; ‘Bizde verecek bir şey yok, işçilerde varsa bize versinler’ diye geleneksel tutumunu takınan Tekstil İşverenleri Sendikası Genel Başkanı Halit Narin’in ücret konusunu, ‘Hükümet bize verirse biz de size veriz’ formülüne bağla*” dığını ifade eden yazar, hemen bir parantez açarak lafı gelmek istediği yere bağlıyor:

“*Ne yazık ki, bu formüle TEKSİF yöneticileri de inanmış görünüyor...*”

TEKSİF bürokratlarının sınıfa düşman ihanetçi konumlarını gözardı ederek, sermayeye uşaklıklarını saflıklarına bağlayan yazar, buradan kendisine bir görev çıkarıyor. Tekstil patronlarına kanmış bulunan sendika ağalarını bu kandırmacadan kurtarıp bilinçlerini açmak. Sınıfa ihaneti bir kimlik düzeyine çıkaran sendika ağalarını saflıklarından dolayı kanmış göstermek, ya “gerçek”lerden habersiz bir saflığı-ki bugün geri bir işçi için dahi sendika bürokrasisinin ihaneti açık bir gerçektir- ya da sınıfın bilincini bulandırmaya soyunmuş bir uğursuz misyonu gösterir. Bu misyon kişiyi sendika ağalarının ihanetine ortak eder.

Yazarımız, ne cahildir, ne de saf. O, EMEP çizgisinin sınıf içerisinde tuttuğu yalpalayan küçük-burjuva kimliğinin gereklerine uygun bir biçimde davranıyor. Sahte mücadeleci söylemlerin altına gizleyerek sınıfa taşıdıkları bozucu etkiyi apaçık bir biçimde gösteriyor. Bu anlamıyla yazar, gerçekte hiç olmadığı kadar açık ve samimi davranıyor.

Yazar, tam bir öğretmen edasıyla, sendika ağalarına sermaye karşısında birlikteliğin gerekliliğinden dem vuruyor. Patronların birlikte hareket ettiklerini, bu nedenle işçi sınıfı karşısında güçlü olduklarını, ancak sendikaların böyle bir süreçte birlikte davranmamaları nedeniyle sınıfı sermaye karşısında güçsüz bıraktıklarını anlatıyor. Yazar sendika ağalarını o kadar saf görmektedir ki, en geri işçi için bile basit doğru olan sıradan gerçekleri sendika ağalarına anlatarak güya onları aydınlatıp uyarıyor. Ona göre sendika ağaları ikna olup birleştiler mi, TİS süreci de işçiden yana işleyecek demektir.

Yazar sendika ağalarını birliğe ikna etmek için dil dökmeye devam ediyor. Tüm basit gerçekleri bir bir deviriyor. Sendika ağalarının sermaye uşaklıklarını ve sınıfa karşı yabancılıklarını yok sayıp, onları işçilerin çıkarlarının temsilcisi ilan ediyor. “...aralarında sanki temsil ettikleri işçilerden gelen gerçek çelişme varmış gibi, patronlara karşı işçiyi birleştirmek amaçlı olarak düzenlenen toplantılarda bile,

patronlardan çok işkolundaki diğer sendikalarla polemik yapmayı tercih etmektedirler.”

Elbetteki bu ağaların, işçi sınıfına ihanet etme yarışında aralarında bir çelişki bulunmuyor. Hatta, yazarımızın bu ağaları bir araya getirme çabaları bu anlamıyla bir gerçeği de gizliyor. Çünkü, sendika ağaları zaman zaman bir araya geldiler, birlik mesajları verdiler. Sonra da beraberce ihanetin altına imza attılar. Son yıllarda ayrı ayrı, birbirleriyle kavgalı olarak TİS süreçlerine giriyorlar. Ama perde önünde sahnelenen bu oyunun gerisinde, danişıklı bir biçimde ihanet sözleşmeleri peşpeşe imzalanıyor. Her biri diğerinin ihanet sözleşmesini bahane ederek kendi ihanetini meşrulaştırıyor. Eğer bu ağalar arasında bir çelişkiden söz edilecekse, bu çelişki ancak sermayeden kapacakları rant üzerine olabilir.

Ama *Evrensel* yazarı tüm iplerinden kopmuş biçimde bu gerçeklerin üzerini kapatıyor. Sendika ağalarının ihanet geleneklerini bir çırpıda yok ediyor, onları aklayıp paklıyor. Ciddi ciddi onların “*işçiyi birleştirmek amaçlı olarak*” toplantı yaptıklarını söylüyor. Ancak, gerçek yaşam *Evrensel* yazarının tam tersini söylüyor. Çünkü, yazarın bahsettiği toplantılar, Türk Metal’in TİS boyunca yaptığı bölge toplantılarıydı. Türk Metal’in mafyacı yönetimi bu toplantılarda bol bol grevden, mücadeleden bahsediyorlardı. Nedeni de, ‘98’de Türk Metal’in saklamaksızın yaptığı ihanete sınıfın gösterdiği militan yanıt karşısında, yeni ihaneti bu türden mücadeleci söylemlerle perdelemektir. Sonuçta da böyle oldu; yapılan bölge toplantılarının ardından Türk Metal ağaları ihanet sözleşmesine imza attılar. Dahası *Evrensel* yazarının ikna çabaları sonuç vermiş olacak ki(!), diğer iki sendika bürokrati da anlaşımcasına aynı ihanet sözleşmesinin altına imza attı.

İ. Sabri Durmaz yazısının devamında; “*Her şey bir yana, her iki işkolunda da, şimdi zaten suni olan bahaneleri abartarak patronlar karşısına ortak çıkmayan bu sendikaların birbirinden farklı TİS maddelerine imza atmaları da söz konusu değildir. Tersine, bugün söyledikleri ne olursa olsun, sonuçta bu sendikalar birinin imza attığı metne öteki de, belki biraz daha gönülsüz ve el*

mahkûm imza atıyormuş görüntüsü vererek, ‘imza atmakta’dırlar. Bu dönemde de bu durumun farklı olması için bir neden gözükmemektedir.” diyerek, lafı dolastırıp ihanetçi dememek için bin dereden su getirerek de olsa, sendika ağalarının ihanetçi pratiklerini ifade etmek zorunda kalıyor.

O zaman *Evrensel* yazarına sormak gerekiyor: Eğer böyleyse neden bu ağaları birleştirmek için bu kadar didiniyorsun? Yazar da bu soruya cevap veriyor; “*Elbette burada, bu sendikalar şimdiye kadar aralarında geçenleri unutup ‘birleşsinler’ (tabii birleşmeler daha iyi olur) demek istenmiyor.*”

Eee, öyleyse ne demek istiyorsun? Yazar bu soruyu ise geçiştiriyor. Yeniden sendika ağalarına nasihata devam ediyor: “*Ama şu da bir gerçek ki, sendikaların metal ve tekstil patronları karşısında ayrı ayrı görüşme yapmalarını gerektiren bir durum yoktur. Tam tersine; gerek ‘esnek çalışma’ gerekse ‘ücretlere mümkün olduğu kadar yüksek bir zam yapılması’ bütün sendikaların ortak noktasıdır.*”

Yazar böylelikle her sıradan işçinin soracağı bu soruyu geçiştirdikten sonra, çöpçatanca; “*Ayrıntıya ilişkin şeyler de bir biçimde çözümlenebilecek şeylerdir.*” diyerek, liberal işçi politikacılığının sınıf partisi iddiasının tüm hamlığını gözler önüne seriyor.

Yazar, sendika ağalarının tüm nasihatlarına karşın aynı şekilde davranmaları halinde bunun “*işçi tavrı olama*” yacağını söylüyor. Böylelikle, liberal işçi politikacılığının sınıf hareketi karşısında oynadığı uğursuz rolün çarpıcı bir örneğini sunuyor. Liberal işçi politikacılığı tüm mücadeleci söylemlerine karşın, sendika ağalarının ihanetine ortak oluyor. Böylelikle sınıfın sermayeye karşı savunmasız bir biçimde teslim alınmasının yolunu düzlüyor. Liberal işçiler nasıl ki, tüm işçiliklerinin altında kendi küçük-burjuva kimliklerini saklıyorlarsa, sendika ağalarına da işçi sıfatı yakıştırıp onların ihanetçi ve sermaye uşaklığı kimliğini saklıyorlar.

İ. Sabri Durmaz, mücadeleci söylemlerin arkasındaki “gerçek”i gösteriyor. Bu “gerçek” EMEP’in sınıf içerisinde üstlendiği uğursuz roldür. Bir “gerçek” de şudur ki; işçi sınıfının sermayeye karşı en küçük bir hak kazanması dahi, mücadeleden geçiyor. Ancak bu mücadelenin başarıya ulaşması, sermayenin sınıf içerisindeki işçi postuna bürünmüş uşaklarının kararlı bir mücadele ile etkisizleştirilmesine bağlıdır.

Alman burjuvazisi gelişmeleri kontrol altında tutmak ve yozlaştırmak için sinsi çabalar içinde

Almanya'da büyüyen anti-faşist duyarlılık

Yakın tarihte Avusturya'da tekellerin çocuğu Haider'e karşı gerçekleşen kitlesel eylemlerin de gösterdiği gibi, Avrupa'da ve Almanya'da belli bir anti-faşist duyarlılık var ve bu duyarlılık giderek artıyor.

Almanya'da son haftalarda faşizme ve artarak süren faşist saldırılara karşı gerçekleşen yürüyüşlerde giderek binler sokağa dökülüyor. Binler, onbinlere doğru çoğalıyor. Almanya'da aynı anda pek çok kentte ırkçılığa ve faşizme karşı yürüyüşlerin, gösterilerin yapılmadığı hiçbir hafta sonu geçmiyor denebilir. Daha da önemlisi, sadece yürüyüşle sınırlı kalmıyor, tüm kent anti-faşist eylemlilik alanı haline geliyor. Bu yürüyüşlerde polisle çatışılıyor. Yer yer yüzlerce kişiyi bulan gözaltılar yaşanıyor.

İşçiler, emekçiler, ilericiler anti-faşist çevreler yoğun olarak bu eylemlere katılıyorlar. Özellikle gençlik, kitleler halinde bu eylemlere akıyor. Radikal tutumlar gösteriyor. Kadınlar da bu eylemlerin içinde kitlesel olarak yer alıyorlar.

Genel olarak eylemler giderek daha

kitlesel ve radikal bir kimlik kazanıyor. Devrimci, anti-faşist çevreler bu eylemleri ya organize ediyorlar, ya da bu eylemlerde çok aktif olarak yer alıyorlar. Miting alanlarında konuşan düzen politikacılarını protesto ediyorlar, gerektiğinde onlardan kendilerini ayırıyorlar, ayrılarak bağımsız eylemlerini de koyuyorlar.

Deyim uygunsa, bu süreç tüm toplum ölçüsünde bir politizasyona yol açıyor, giderek devrimcileştirici bir rol oynuyor.

Bu gelişme yalnızca yerli emekçi, işçi ve gençler üzerinde etkiye bulunmuyor. Yanısıra Türkiyeli işçi, emekçi ve gençler üzerinde de olumlu rol oynayarak, onların duyarlılığını da artırıcı özellikler taşıyor. Geleneksel devrimci çevreler bunu görmüyorlar, değerlendiremiyorlar.

Oysa bu eylemler Türkiyelileri de kapsayan bu saldırıya karşı artan bir ilgi ve duyarlılık yaratmaktadır, yaratacaktır.

İşte tüm bu etkenler, Alman burjuvazisini sanıldığından da fazla korkutup kaygılandırıyor. Bu eylemlerin yoğunlaşması, yaygınlaşması, giderek alışkanlığa dönüşmesini, hele hele

radikalleşip düzene yönelik protestolara dönüşmesini, oldukça tehlikeli buluyorlar. Tam bu nedenle, eylemin ilerici kimliğini sulandırmak, hedefini şaşırtmak için атаğa geçiyorlar.

Bir yandan ikiye bölünmüş samimiyetsiz manevralar yapıyorlar, "Almanya Avusturya olmasın" diyorlar, "Arkadaşına sataşma" diyorlar, "NPD yasaklansın" diyorlar (Hatta yasaklanması yönünde hem Federal Hükümet, hem de Federal Meclis'te karara bile varıldı). Sözde Neo-Nazileri kınıyorlar. Burada amaçları; bilinçsiz insanların kafasını karıştırmaktır. Faşizme gerçekten karşı oldukları izlenimi yaratmaktır. Aldatıcı, inandırıcı olabilmektir.

Peki her türlü faşist ırkçı propagandayı niye yasaklamıyorlar? Faşist NPD'yi kapatıyorlar. Peki "Hür Arkadaşlar"a da dokunacaklar mı? Onlar olduğu gibi duruyor (Türkiye'de Ülkü Ocakları ve MHP'nin birbirinden farklı gösterilmeye çalışıldığı gibi). Seçimlere soktukları ırkçı faşist DVU, Cumhuriyetçiler gibi partiler, olduğu gibi duruyor. NPD kapansa ne olur, kapanmasa ne olur? Sadece devlet kasasından kendilerine resmen verilen yardımlar kesilecek. Oysa faşizm tehlikesi ve faşist örgütlenmeler, faşist propagandalar, saldırılar devam ediyor ve edecektir.

Faşizm burjuvazinin bir yönetim biçimidir. Tekelci burjuvazinin kendisi bizzat bu saldırganlığın temelidir, arkasındadır. Berlin'deki bu yürüyüş çağrı yapan, katılan tekelci sermaye çevreleri bugüne değin onları alttan alta besledi, hala da besliyor. Onlar bu saldırganlığı finanse ettiler ve ediyorlar. En önemli tekeller onlara el altından sürekli yardım ediyorlar.

İrkçi "Yabancılar Yasası"nı çıkaranlar, iltica hakkını neredeyse yok edenler bunlar değil mi? Ve bu yasalara dayanarak ilticasını kabul etmedikleri insanları faşist rejimlere teslim edenler bunlar değil mi? Kara paralarla finansmanını yaptıkları yabancıları seçim kampanyaları açanlar bunlar değil mi? Hitler'in "Üstün Irk"ı gibi, Almanya'da yaşayan göçmenlerin Alman "öncü kültür"üne tabi olmasını savunan bunlar değil mi?

İşsizlik sorununu bahane edip yabancıları kapı dışarı eden onlar değil mi? Krizlerinin faturasını işçi ve emekçilere, ilk sırada işe yabancıları çıkartmaya çalışanlar, çıkartanlar onlar değil mi? Ve ırkçı faşist saldırganlık bizzat krize çare olarak kışkırtılan bir gelişme değil mi?

9 Ekim '92 tarihinde de bu "namuslu" Almanya, dönemin Cumhurbaşkanı Richard Von Weizaecker önderliğinde "hoşgörü için ve şiddete karşı" bir kez daha ayağa kalkmıştı. Ama Cumhurbaşkanı konuşmasını anti-faşist kitlelerin "ikiyüzlü! riyakar!" haykırışları ve yumurta yağmuru altında kısa kesmek zorunda kalmıştı. Aynı zaman diliminde, Alman meclisinde sığınma hakkı yok edilmişti çünkü.

Burjuvazi de, cumhurbaşkanı Rau da, hükümet de iki yüzlüdür. Tekeller gerçekte faşizmin temel kaynağıdır. Onlar sadece hedef saptırıyor, bilinçleri çarpıtıyorlar. Amaç giderek eylemi orta sınıf eylemi halinde yozlaştırmak, gerçek hedefe yönelmesini engellemektir. Bu açıdan Türkiye'deki Susurluk sürecine benziyor. Yığınların gerçekleri görüp, gerçek kaynağına inmesini engellemek için Türkiye'de TÜSIAD'tan medyaya, Sabancı'dan ve Koç'tan Genelkurmay Başkanı'na, Başbakan'dan milletvekillerine değin birçok düzen kodamanı, Susurluk karşıtlığını dile getirdi, ışık söndürme eylemlerine katıldı ya da destek verdi. Medya canlı yayınlar yaptı. Orta sınıf sokaklarda eyleme çıktı. Ama ne zaman ki eylemler işçi-emekçi semtlerine kayıp devrimcileşti, hemen bu ikiye bölünmüş destek geri alındı, konu gündemden düşürüldü, Susurluk'un üstü örtüldü. Burada da şimdi benzeri yapılmaya çalışıyor.

Tekelci burjuvazinin temsilcileri Almanya'nın, daha doğrusu Alman burjuvazinin imajının zedelenmesini istemiyorlar. Yani buna bağlı uluslararası mali ve ticari çıkarları zedelenmesin istiyorlar. Onlar sadece ticari itibarlarını düşünüyorlar.

Sermaye çevrelerine göre, ekonominin serbestlik ve toleransa ihtiyacı var, oysa neo-faşistler bu saldırılarla pazar ekonomisine zarar veriyor. Çünkü "aşırı sağ tehlike", yabancı firmaları ve çalışanlarını Almanya ile iş yapmak konusunda korkutuyor. Ekonominin acilen ihtiyaç duyduğu bilgisayar uzmanları, yani "yararlı yabancılar" da söz konusu burada, bu eylemler onların da Almanya'yı seçmelerini zora sokuyor.

Yakın bir tarihte Avusturya'nın başına gelenlerin kendi başlarına da gelebileceğinden, kendilerine karşı da her türlü ticari politik tutum alınarak, yalnızlaştırılmaktan korku duyuyorlar. Yeniden faşist Almanya olmak istemiyorlar. Hitler Almanya'sının dünya halkları içinde ne denli tiksinti yarattığını biliyorlar.

Yani kendi çıkarları için eylemlere ilgi gösteriyorlar.

Herşeye rağmen yığınlarda anti-faşist duygu, duyarlılık ve mücadele isteği nesneldir, samimidir. Diğer halklardan işçi ve emekçileri gerçekten kardeş, arkadaş görüyorlar. Saldırılarına karşı politize oluyorlar.

Dolayısıyla bu eylemlere mesafeli yaklaşımlar yanlış. Tam tersine artan bir ilgi göstermek, katılmak gerekir. Türkiyeli işçi ve emekçileri, özellikle gençleri politikleştirmenin uygun bir fırsatıdır bu. Onları buradaki sınıf mücadelesinin organik bir parçası haline getirmek için şu an çok uygun bir zemin var.

Devrimci parti ve örgütler bu fırsatı değerlendirip eriyen, solan çevrelerini diriltebilirler. Genç kuşağı kazanabilmek de bu ortamı değerlendirmeye bağlıdır.

İşçi, emekçi ve gençleri anti-kapitalist bir ruhla eğitmek, devrimcileştirmeğin dün zordu. Şimdi ise bir hayli kolay.

Berlin'de faşizme karşı

200 bin kişi alanlardaydı

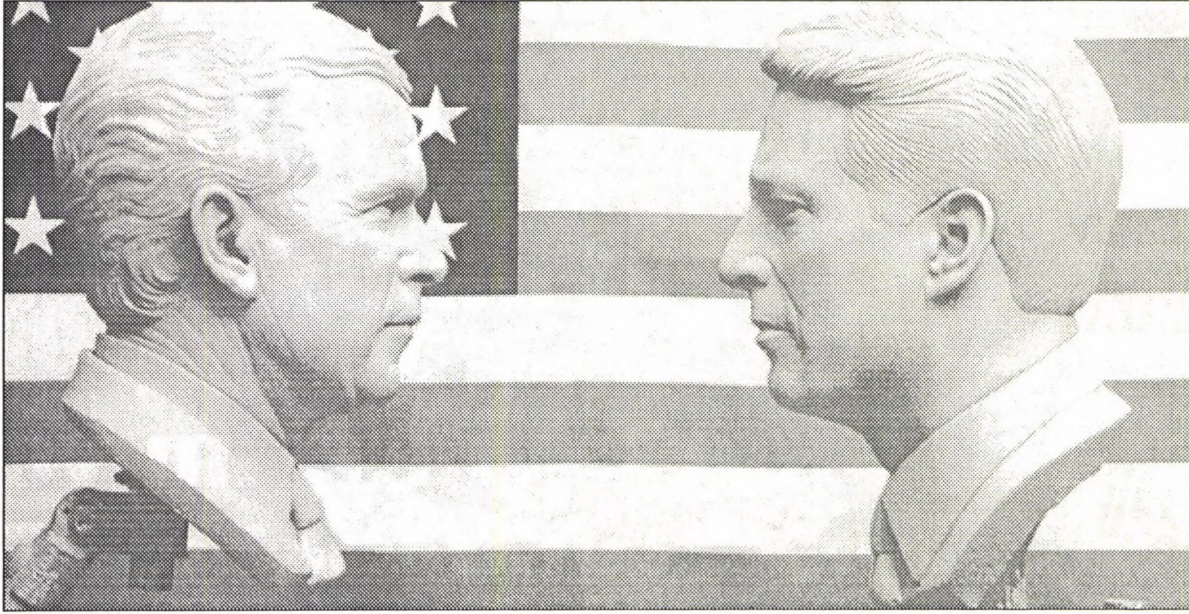
9 Kasım günü Berlin'de "İnsanlık ve hoşgörü için ayağa kalk!" sloganı altında ırkçılığa ve faşist saldırılara karşı bir yürüyüş gerçekleşti. "Kristal Gece" diye bilinen Yahudilere yönelik Pogrom'un 62. yılına rastlayan yürüyüşe, eylem yerel olmasına ve hafta içinde gerçekleşmesine rağmen, 200 bin kişi katıldı. Bu Almanya'da yapılan son yılların en kitlesel yürüyüşü oldu.

Bugüne dek ırkçılığa ve faşist saldırılara karşı yapılan yürüyüşlerden farklı olarak, yürüyüşe çağrı yapanlar arasında sağcı-gerici CDU dahil Federal Mecliste temsil edilen tüm partiler, İşverenler Birliği Başkanı, Alman Endüstri Birliği Başkanı, Alman Sendikalar Birliği, Yahudi Merkezi Konseyi gibi kuruluşların yanı sıra, Boris Becker, Steffi Graf ve Nobel Edebiyat Ödülü sahibi yazar Günter Grass gibi spor ve kültür çevrelerinin en ünlüleri de bulunuyordu. Bazı televizyon kanallarından naklen yayınlanan yürüyüş, Brandenburg kapısı önünde yapılan miting ile sona erdi. Çağrı yapan ünlü isimler, ünlü TV sunucuları eşliğinde konuşmalar yaptılar. "Namuslu dürüst insanlar"a "medeni cesaretini göster"me çağrıları yinelenildi.

Yahudi Merkez Konseyi Başkanı Spiegel, yaptığı konuşmada "Sorun sadece biz Yahudiler değil, sorun Türkler, siyahlar, özürliüler, homoseksüeller sorunu da değil, sorun bir ülke ve bu ülkede yaşayan tek tek insanların geleceği (...) Gün gelip dazlak kafalılar ve onların düşünceleri tarafından yönetilmek istiyor musunuz? Asıl sorun burada; yoksa bu ülkenin ne kadar yabancı kapasitesini kaldırabileceğinde değil (...) Demokratik olarak seçtiğimiz politikacıları sorumlu tutun burada yaşanan olaylardan, göçmen sorunu seçim teması yapılmak istenirse ve yabancılar işe yarayanlar ve yaramayanlar olarak sınıflandırılırsa, Alman hükümetinin Düsseldorf'ta, Berlin'de sinagogların yakılmasından sonra dokunaklı sözler söylemesi bir şey ifade etmiyor..." dedi. Son günlerdeki "öncü kültür" tartışmalarını da eleştiren Spiegel, geçmişin unutulmamasını yoksa katledilenlerin bir kez daha katledilmiş olacaklarını vurguladı.

Cumhurbaşkanı Rau'nunki de dahil yapılan tüm konuşmalarda, şiddetin arka planı ve nedenlerinin araştırılıp ortaya çıkarılmasından dem vuruldu. Sanki bu faşistler gökten inmişlerdi. Ama konuşmalarda "işsizlik" sözü hiç geçmedi. Hitler faşizmi döneminde zorla çalıştırılan işçilerden hayatta kalan 1,5 milyon kişiye ödenmesi kararlaştırılan sembolik paranın tekeller tarafından halen neden ödenmediği üzerine tek sözedilmedi. İltica hakkının giderek yokedilmesinden, ırkçı yabancılar yasasının düzenlenmesinden hiç bahsedilmedi.

Yıllardır ırkçılık ve faşizme karşı mücadele eden bazı anti-faşist çevreler bu yürüyüşü imzalayanlar arasında yer almadılar. Onlar devletin örgütlediği bu yürüyüşe katılmak yerine kentin başka semtlerinde yürüdüler. Afrikalı Örgütler Birliği, devletin örgütlediği bu yürüyüşü protesto ederek, "Siyahlar dışarı, ırkçılık yine öldürüyor" sloganı altında ayrı bir yürüyüş düzenlediler.

ABD seçimleri fiyaskosu...**Seçim skandalından çıkarılabilecek bazı sonuçlar**

sermaye grupları açısından durum gerçekten can sıkıcı olsa da, her iki taraf da bu seçimi kendi kuklasının kazanmasını istiyor. Ve bu, şimdi oluşan bu tabloda kimsenin kolay kolay pes etmemesini beraberinde getiriyor. Kısa vadedeki çıkarlar bu çarpışmayı bu denli -krizlere yolaçabileceği gerçeği bilinerek- kızıştırabiliyor. Evet başkan kim olursa olsun "kaybeden

taraf" belki de varlığını olduğu gibi sürdürecektir. Ama kazanan taraf çok farklı avantajlara ve olanaklara sahip olacak. Paylaşılmayan bu fırsat ve olanaklardır.

Bir diğer soru; bu karmaşa ve nispeten ABD'nin siyasi itibarını ve dolayısıyla hegemonyasını bir parça olsun zayıflatacak olan bu durum, ne gibi iktisadi ve siyasi sonuçlar doğurabilir? Bu soruya verilecek yanıt bu yazının sınırlarını fazlasıyla aşıyor olsa da birkaç şey kısaca ifade edilebilir.

Çin'de yayımlanan bir gazetede ifade edildiği gibi, yeni başkan kim olursa olsun, ABD emperyalizmini artık haritasını tam olarak bilemediği bir denize açılacak. Emperyalist YDD kandırmacısı iflas edeli çok oldu. Dünyanın her tarafı, ABD'nin arka bahçesi de dahil olmak üzere, toplumsal-sınıfsal çatışmalara, yer yer kitlesel ayaklanmalara sanhe oluyor. Hayalet, komünizmin hayaleti bir kez dehe dünyanın üzerinde hızla dolanmaya başlıyor. Bununla beraber artık dünya arenasında daha çok ekonomik ve daha az fakat yavaş yavaş kuvvetlenerek süren siyasi bir kutuplaşmadan bahsedebiliyoruz. ABD-AB-Japonya -bu liste için belki henüz erken olabilir ama, buna bir Çin ve bir Rusya da eklenebilir- arasında kıyasıya bir ekonomik savaş/rekabet gelişiyor. Oluşan yeni kutuplaşmalara ABD emperyalizminin müdahalesi ise, seçimlerle birlikte kendisini iyice hissettiren sıkışmışlığı gösteriyor ki, artık eskisi gibi olmayacak.

Emperyalist-kapitalist sistem için zaman giderek daralıyor, emekçi halkın öfkesi yıkıntıların ardından yeniden parlıyor. "Emperyalist küreselleşmeye devrimci proleteryanın yanıtı devrimci enternasyonalizm, çözümünü dünya devrimi ve sosyalizmdir. (...) Engeller ve sorunlar kadar, onların aşılması ve çözümünü de uluslararasılaşmıştır. Uluslararası devrimci sınıf mücadelesinin gerektirdiği her düzeyde örgütlenmeler, bugün her zamankinden daha fazla gerekli ve nesnel açıdan olmalıdır." (TKİP Programı, 1. Bölüm, Madde 26).

N. Nehir

binlerce Amerikalı'nın katıldığı "halka güvenin", "ne istiyoruz; demokrasi, ne zaman; şimdi!" sloganlarının atıldığı eylemler yapıyor.

Aslında Amerikan emekçi halkının seçimlere karşı olan tutumu, oynayan "demokrasi ve hukuk" oyununun çok da onları ilgilendirmediklerini gösteriyor. Toplam seçmen sayısının %50'si bile sandıklara gitmiyor. Çünkü, emekçi halkın gelir durumu, bir önceki seçimlere nazaran daha da kötüleşmiştir. Yıllık geliri 50 bin doların altında olan Amerikalılar'ın oranı '94'teki seçimlerde %63 iken, 2000'de %47'e düşmüştür. Bu toplumda artan servet sefalet kutuplaşmasının bir yansıması oluyor.

Görünen o ki seçimler için ne harcanan 11 Milyar dolar, ne onca televizyon şovu, ne "gökranlı mitingler", ne de "dürüst ve güvenilir tam bir Amerikan ailesi" pozları, emekçi halkın seçimlere ilgisini artırabilmiş değil.

Zaten, ABD seçim sistemi tamamen emekçi halkın inisiyatifini yok sayıp, engelleyen bir sistem. ABD seçimlerinde, politikalar değil kişiler ve bu kişilerin üzerine kurulmuş şovlar yarışıyor. Amerikan halkı, televizyonunun başında kendisine sunulmuş bir tüketim nesnesini izler gibi, bu seçimlerden uzak, edilgen ve güdümlü konumdadır

Son gelişmelerden sonra, daha önce ifade edilen Bush ve Gore arasında bir fark olmadığı gerçeğine biraz da kuşkuyla bakılarak birkaç soru yöneltilebilir. Bu kuşkuları yoketmek açısından bu soruları biz soralım ve yanıtlamaya çalışalım: Madem sermaye için Bush ya da Gore'un başkan olması esasa ilişkin bir şeyi değiştirmiyor, aynı sermaye zedelenen ABD "demokrasisinin" itibarına, yığınla skandala ve spekülasyon sermayenin bu "istikrarsız" tablodan ürküp farklı yatırımlar bölgecilerine kaçabileceği gerçeğine neden göz yumuyor? Neden taraflardan biri uslu uslu bir kenara çekilmiyor da, "kaybetmeyi sindiremeyen mızıkçı çocuklar" gibi durmadan süreci uzatan çabalara girişiyor?

Her iki tarafı da destekleyen, ("destekleyen" aslında yanlış seçilmiş bir kelime, doğrusu "yönlendiren" olmalı)

Amerikan başkanlık seçimleri her geçen gün biraz daha içinden çıkılmaz bir hal alıyor. Bir demokrasi ülkesi olarak sunulan Amerika'da 1787'den kalma bir seçim sistemiyle sonuçlandırılmaya çalışılan ve artık bir fiyasko ya da komedyaya dönüşen başkanlık seçimleri, 7 Kasım'dan bu yana oyların tekrar tekrar sayılmasıyla devam ediyor. Öyle görünüyor ki kesin sonuçlar 17 Kasım'dan önce açıklanamayacak.

Seçimlere birçok yerden itirazlar gelirken skandalların da ardı arkası kesilmiyor. Amerikan başkanlık seçim sistemi birçok eyalette farklılık gösteriyor, ancak ortak olan husus, her eyalet için belirli bir sayı olarak belirlenen seçici delegelerin başkanı seçmesi kuralıdır. Bu delegelerin nasıl seçildiği ise eyaletten eyalete değişiyor. Başkanı bu seçilmiş delegeler seçtiği için, "Demokrat Gore"un toplam oy sayısı "Cumhuriyetçi Bush"tan fazla olmasına rağmen Bush başkanlık koltuğuna oturabilir. Bu seçim sistemine itirazlar bir yana Florida'daki oy sayımı defalarca yineleniyor ve her seferinde farklı bir sonuç çıkıyor. Bu sayımlar sırasında Miami'de bir otelde bulunan oy sandığı, yollarını şaşırarak(!) Danimarka'ya giden oy pusulaları vb. gibi hiç de "münferit" olmayan olaylara, artık seçimlerin ciddiyetini iyice sulandırıyor.

Boyunduruğu altındaki ülkelerdeki seçimlere "demokrasi ve adalet" "katmak" için gözlemci gönderen ABD'ye şimdi tüm dünya gülüyor. Küba seçimleri için ABD'ye gözlemci göndermeyi önerirken; Azerbaycan devlet başkanı, "Azerbaycan, ABD demokrasisinin geleceğinden kaygı duyuyor!" diye açıklama yapabiliyor. Bu arada Amerikan ve dünya basını "En iyisi Beyaz Saray'da Clinton kalsın!" manşetini atabiliyor. Amerikancı başbakanımız Ecevit ise, biraz erken davranarak "Başkan Bush"u tebrik edenler arasında yer alıyor. Seçimlerin sonuçlanmadığı kendisine söylenince de, "Bizim için hiç farketmez!" diyebiliyor! Doğru ya efendi-uşak ilişkisinde değişen bir şey olmayacak, ABD uşakları için "giden ağam gelen paşam"! Amerikan halkı ise dünya halkları kadar rahat gülemiyor. Birçok eyalette

Muz**cumhuriyetinden görüntüler**

ABD'de geçen Salı başlayan seçim komedisi, her geçen gün daha da karmaşıklılaşarak bir vodvil halinde devam etmekte. Yaşananlar tamamen faydasız değil. Siyasi olaylara ilgisizliğiyle tanınan Amerikan toplumu, seçimlerin Florida'da kilitlenmesiyle, yıllardır ilk kez kafalarını dizi filmler ve eğlence programlarından kaldırarak, haber kanallarına çevirdiler. Bu seçim keşmekeşi sayesinde Amerikalılar yıllardır ilk defa evlerinde, iş yerlerinde, lokantalarda siyaset konuşuyor.

Siyaset, Monica Lewinsky skandalında olduğu gibi yine televizyon kanallarında yayınlanan tüm komedi programlarının bir numaralı konusu. Ama tabii hiçbir komedi programı, Florida'da yaşanan komediden daha eğlenceli değil. Al Gore ve George W. Bush, tüm danışmanları, avukatları, oy simsarları ve medya uzmanlarını Florida'ya göndererek, bu haftaki son düelloya hazırlanmakta. Yaşananlar demokrasi ya da anayasal hukuk tartışması değil; iki güç odağı arasındaki iktidar mücadelesi. "Baba" filminde, Corleone ailesinin mafya aileleri arasındaki ölüm kalım mücadelesine hazırlanışını hatırlayın. (...) Bu arada Florida ve yaşlıların yaşadığı Palm Beach kasabasında mafya usulü seçim hileleri devam etmekte. (...)

Tabii bu arada Amerikalıların hâlâ tartışmamakta direndiği bu son düelloyu kim kazanırsa kazansın, kesin olan önümüzdeki dört yıl boyunca ABD Başkanı'nın ciddi bir meşruiyet krizi yaşayacağı, ülkenin yarısı tarafından seçimi hileyle kazanmış sayılacağı! ABD'liler dünyanın dört bir yanında demokrasi ve insan hakları dersi verirken, sık sık unuttukları, kendi ülkelerinin ne ölçüde yaralı ve bölünmüş olduğu. (...)

(Aslı Aydıntaşbaş,
Yenibinyıl, 14 Kasım '00)

Ulucanlar zindanında Parti'mizin kuruluş yıldönümünü kutladık!

*"İki tane gözün varsa senin
Binlerce gözü var partinin
Her yoldaşın bildiği kendi kenti
Beş kıtanın beşini de biliyor parti
Her yoldaşın bir vakti saati var
Partinin ise tarih saati
Her yoldaşı yokedebilirler her an
Parti ise yedi değil binlerce can
Yığınların öncüsü o çünkü
Ve o yönetiyor cengi
Gerçeğin bilinciyle kuşanmış olan
Başyapıtlarının kılıncıyla"*

B. Brecht

Tarihe kıvılcık bir armağan olarak bırakıp **Ekim**'i işçi sınıfının öncüsü olarak kurulan Parti'mizin, TKİP'nin kuruluşunun 2. yıldönümünde bizler tutsak yoldaşlar olarak zindanda da Parti'nin Kuruluşu ve Ekim Devrimi'nin yıldönümü etkinliği düzenledik.

İşe öncelikle dostlarımıza, yoldaşlarımıza ve çeşitli kitle örgütlerine göndereceğimiz kart yapımından başladık. Daha sonra gerçekleştireceğimiz program için hazırlıklarımızı yaptık. Elimizdeki materyallerin sınırlı oluşundan ve iki yoldaş olmamızdan kaynaklı geniş bir program yapamamak da dolu dolu bir program yapacaktık.

Bir hafta öncesinden program hazırlıklarına başladık. Bir yandan da, Parti ve Devrim haftası olan 1-7 Kasım boyunca asılı duracak olan panomuzla uğraşıyorduk. Panomuzda iki yazı vardı. Biri Ekim Devrimi'nin öğreticiliğine, partimizin kimliğinin şekillenişindeki yerine, dünya devrimleri içerisindeki özel konumuna değinirken, diğer yazımız ise *"Devrim tarihimize bir kilometre taşı: Türkiye Komünist İşçi Partisi kuruldu"* başlıklı partimizin kuruluş ilanı olan bildirgeydi. Bunun dışında panomuzu resim ve şiirlerle donattık. Ve tabii ki "uğruna tereddütsüzce ölünecek dava" uğruna tereddütsüzce ölümü kucaklayan Habip ve Ümit yoldaşlarımızı burada da yaşattık. Panomuzun üzerine ise işçi sınıfının ve tüm ezilen halkların kurtuluşunu simgeleyen, şehitlerimizin kaniyle daha da kızıştıran bayrağımızı astık. Panomuz bittiğinde tam anlamıyla göz dolduruyordu.

Programımızı Ekim Devrimi'nin yıldönümü olan 7 Kasım tarihinde yaptık. Önce Habip ve Ümit yoldaşların nezdinde tüm devrim şehitleri için saygı duruşuna davet ettik dostlarımızı. Ardından hep bir ağızdan Enternasyonal'i söyledik ve

sloganlarımız: "Yaşasın Türkiye Komünist İşçi Partisi!", "Marks, Engels, Lenin, yaşasın devrim ve sosyalizm!", "Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!" Ardından B. Brecht'in Büyük Ekim'ini ve Parti şiirini okuyoruz. Bunun ardından ise partimizi, Ekim Devrimi'ni ve zindanlardaki yeni dönemi konu alan metnimizi sunuyoruz.

Programımızın son bölümünü Ümit ve Habip yoldaşlara ayırdık. Ümit yoldaşın anısına, Nazım ustanın yazdığı ve bir Fransız devrimcisi olan Gabriel Peri'yi anlattığı şiiri, Habip yoldaşın anısına da E. C. Ergun yoldaşın yazdığı "On'lara, Ümit'lere, Habip'lere" adlı oyunu okuyoruz. Bu oyunu, özünde şehit yoldaşlarımızı ve partimizi içiçe geçirerek verdiği ve Habip demenin parti demek olduğunu anlattığı için özellikle tercih ettik. Başta da belirttiğimiz gibi iki yoldaş olmamızdan kaynaklı oyun olarak oynayabilmemizin olanakları yoktu. Bunun için de dostlarımızı oyunu okuyarak sunduk. Sonuçta bizce, okumak veya oynamak çok da önemli değildi. Bizim için aslolan Parti'mizi en iyi nasıl anlatabiliriz sorunuymdu ve

bu soruna en iyi yanıtı verebilmektir. Varolan sınırlı imkanlar çerçevesinde de Parti'mizi anlatma sorumluluğunun hakkını vererek yerine getirdiğimize inanıyoruz.

Ve etkinliğimizi, Parti'mizi anlatabilmenin, zindan cephesinden de kuruluşunu selamlamanın verdiği coşkuyla bitiriyoruz.

Çürümüş ve kokuşmuş kapitalist sömürü düzenine karşı bir savaş ilanı olan Parti'mizin kuruluşunun 2. yıldönümünde bir yanda zindanda olmanın burukluğunu yaşarken, diğer yanda da direnişin içinde olmanın verdiği coşkuyu yaşıyorduk,

yaşıyoruz. Evet, zindanlarda SAG direnişi başlatılarak yeni bir döneme adım atıldı. Bizler, komünist partinin militanları, hücreleri kapattırmakta kararlı olduğumuzu faşist rejime bir kez daha bedeller pahasına kanıtlayacağız, hücrelere girmeyeceğiz! Ve şehitlerimize verdiğimiz sözü tutacak, partimizin bayrağına leke sürmeyeceğiz! Zafer bizimdir!

Yaşasın direniş, yaşasın zafer!

Yaşasın devrim ve sosyalizm!

Yaşasın Türkiye Komünist İşçi Partisi!

TKİP dava tutsakları/Ulucanlar

Ekim Davası zaferle taçlanacak!

Merhaba dostlar, yoldaşlar;

20. yüzyılın başında proleter devrimleri çağını başlatan Büyük Sosyalist Ekim Devrimi ve devrimde proletaryaya önderlik eden Bolşevik Partisi, bugün de bize rehber olmaya devam ediyor. Bolşevik Partisi'nin mücadele ve örgütlenme geleneğinin bu coğrafyada ileri taşınması iddiası ve pratiğinin sahibi olan Parti'miz, kuruluşun 2. yılını geride bırakmış bulunuyor. Parti'miz 2. yılını geride bırakırken, kendi on üç yıllık ve bilimsel sosyalizmin yüzelli yıllık birikiminden aldığı güç ve kararlılıkla devrim yolunda yürüyor.

"Yeni Ekimler İçin!" şiarıyla yola çıkan komünistler, parti silahını kuşanarak ve işçi sınıfını parti bayrağı altında savaştırmak için Ekim Davası'nı zaferle taçlandıracağız. Buna sarsılmaz bir inanç duyuyor, bunun için yaşıyor, bunun için savaşıyor ve gerektiğinde bunun için ölüyoruz, öleceğiz!

Şan olsun Büyük Sosyalist Ekim Devrimi'ne!

Şan olsun partimiz TKİP'ye!

Yaşasın Marksizm-Leninizm!

Yaşasın proletarya devrimi!

Ulucanlar Zindanı'ndan

TKİP Dava Tutsakları

Hepinizi direnişimizin coşkusu ve zaferin kaçınılmazlığına olan inancımızla selamlıyoruz!

Merhaba yoldaşlar;

Bu ülke toprakları yeni bir zindan direnişleri sürecine daha sahne oluyor. Onca süre ezilmişlerin davasının tarihsel haklılığının ve temel çıkarlarının temsilcisi olmanın ve en çetin dönemlerde bunu ölümüne bir direnişle ortaya koymanın onurunu daha şimdiden yaşıyoruz.

Daha şimdiden diyoruz, yolun henüz başında olmamıza rağmen, zaferin mutlak bizim olacağı inancıyla hareket ediyoruz. Direnişimizin bu coşkusu, ayrıca, bizim için daha özel bir önemi olan Büyük Sosyalist Ekim Devrimi'nin yıldönümünü ve Parti'mizin ikinci yıldönümünden geçiyor oluşumuz gücümüze güç katıyor, bilincimizi ıslık, yüreğimizi heyecanla dolduruyor.

Evet, direnme gücümüzü en temel değerlerimizden alıyoruz. Ekim Devrimi'nin deneyimi ve partimizin yol göstericiliğinden. Bolşevik Partisi 20. yy'a damgasını vurdu ve bugüne kadar aşılamadı. 21. yy'da ise, emperyalizmi Türkiye cephesinden yaracak olan yeni bir proleter devrim ve onun hazırlayıcısı Parti'miz damgasını vuracak, bundan hiç kuşku duymuyoruz. Tarihin diyalektik akışı, gerçek bir sınıfsal hesaplaşmaya doğrudur. Programında bunu bilimsel kanıtlarıyla ortaya koyan Parti'miz, aynı zamanda, bizlere tereddütsüz ölme bilincini, daha ileri düzeyden kuşandırmış oldu. Artık tereddütsüz öleceğiz! Çünkü biliyoruz ki, 21. yy'a Parti'mizin önderliğinde savaştan proletarya damgasını vuracak. Sosyalizm kazanacak!

Hepinizi direnişimizin coşkusu ve zaferin kaçınılmazlığına olan inancımızla selamlıyor, yoldaşça sınıksız kucaklıyoruz.

Yaşasın direniş, yaşasın zafer!

Yaşasın devrim ve sosyalizm!

Yaşasın Türkiye Komünist İşçi Partisi!

TKİP Dava Tutsakları/Ulucanlar

Faşist toplama kampında komünistlerin önderlik ettiği olağanüstü bir direnişin öyküsü...

“Kurtlar arasında çıplak”

Tahir Solmaz

Hitler faşizminin yenilgisi, Sovyet Kızıl Ordusu’nun zaferi, yanısıra bu dönemde yaşanan vahşet, direniş ve ihanetler, bugüne kadar birçok belgesel esere, romana, öyküye sıkça konu edildi. Kazanılan zaferin bedelleri çok ağır oldu. Milyonlarca insan için ölüm, alternatifsiz hale geldi. Ölüm her an yaşanan, hayat ise uzak bir hayal gibiydi. Faşizm, döktüğü kanda boğuldu boğulmasına ama, doğanın doğal seleksiyonuna meydan okurcasına oldu bu. Canlı olmanın, insan olmanın hiçleştigi, tarihsel bir kesitti faşizm ve ikinci paylaşım savaşı dönemi.

Kendinden önceki tüm vahşetler, Hitler faşizminin döktüğü kanın yanında, ancak masum kalabilirdi. Ama herşeye rağmen insanlık, bu trajediyi de atlatmayı başardı. Bugün karalama konusu yapılan Sovyetler Birliği’nin belirleyici rolü sayesinde oldu bu. Faşizme ve ikinci emperyalist savaş vahşeti halkların ödediği ağır bedellerle atlatıldı ama; kapitalizm yıkılmadıkça, bu türden felaketlerin ve yıkımların kaçınılmaz olarak yeniden yaşandığını ve yaşanacağını da, bilimin ve tarihin ışığında çok iyi biliyoruz.

Hitler faşizminin önünde, toplama kamplarının ayrı bir yeri vardır: Gaz odaları, ölülerin yakıldığı **Krematoryum’lar, ağır çalışma koşulları... Savaşta katledilenlerin önemli bir kısmı, bu kamplarda öldürülmüştür. Bu toplama kamplarının en büyüklerinden birisi de, Buchenwald’dır. Alman Komünist Partisi’nin yiğit önderi Ernest Thalman da, bu kampın yanında bulunan Krematoryum’un önünde katledilmiştir.**

Sözün kısısı, “Kurtlar Arasında Çıplak” kalan tutsakların hikayesi de, bu toplama kampında geçiyor. Bu çıplaklık, acz ve çaresizliktir; bu çıplaklık, ölümün soğuk ve ürperten nefesinde, yokolmanın sıradanlaşmasıdır; yaşamla ölümün ince çizgisinde ip atlamaktır, Buchenwald kampında olmak. Ölümüne ağır ve çetin bir yaşamın insanı donduran katıllığında, duygulara vurmaya çalıştığı prangalara, insanı bencilleştirerek tüm koşullarına rağmen, kendi hayatlarını, en insani duygular için riske atmaya hazır olan insanların hikayesidir anlatılan. Her milliyetten ve coğrafyadan elli bin insan vardır Buchenwald’e. Telef olan insanlar, sürekli yenileriyle tamamlanır. Kızıl Ordu askerlerinden çeşitli uluslara mensup komünistlere ve Yahudilere kadar tam bir mozaiktir kamp yeri. Birbirlerinin dillerini anlamasalar da, gözleriyle, tebessümleriyle, güdüleriyile anlaşılan insanlar topluluğu...

Yazar Bruno Apitz, bir Alman komünisti ve 8 yıl Buchenwald kampında kalıp da kurtulanlardan. *“Buchenwald Toplama Kampı’ndaki mücadelelerimiz sırasında geride bırakmak zorunda kaldığımız, yaşamını yitirmiş bütün uluslardan mücadele yoldaşlarımızı selamlıyorum”* diyerek başlıyor sözüne yazar. Kısa adı UKK olan Uluslararası Kamp Komitesi’ni örgütleyen komünistlerin, tüm zorluklara

rağmen bu dev yapıyı nasıl yarattıklarını okuduğunda, insan şaşkınlık geçirmedi edemiyor. Bu örgütlenmeyi yaratan koşullar düşünüldüğünde, gizlilik kuralları, nasıl da büyük bir önem taşıyor. Faşizmin tüm baskılarına rağmen bu komitenin varlığını devam ettirebilmesini ve savaşın son yılı olan 1945’teki Buchenwald isyanıyla insanların özgürlüğüne kavuşmasını okumak, hem heyecanlı hem de şaşırtıcı geliyor insana. Ama bu bir gerçek. Kurtlar Arasında Çıplak kalan insanlığın yalın tasviri.

Romanlarda anlatılan olayların hızını, gerçek yaşamda kestirmek mümkün olmayabilir; hatta algılamak, daha yavaştır. Kimi romanlarda olay ya da hikaye çok daha fazla öne çıkar; kurguda olay, daha özel bir yer tutar. Bu durum, roman kahramanlarının daha arka plana atılmasına neden olur. Kişilerin tasviri, olayla kurdukları ya da içinde oynadıkları rolün düzeyine göre değişiklikler gösterir.

Kurtlar Arasında Çıplak’ta anlatılan olayların hızına yetişemiyor insan; çok hareketli. Ve bu hareketlilik, okurun da ilgisini kamçılıyor. Sanat eserlerindeki beğenide, okurun ya da izleyicinin içeriğe özgü ilgi ve eğilimleri özel bir yer tutar. Ama okumadaki rahatlık ve akıcılık, eserin her zaman edebi gücüne bir işaret değildir. Hatta kimi durumlarda tersi geçerlidir. *Kurtlar Arasında Çıplak*’taki süreleyici konu ve dilin sıcaklığı, okuru hep “ne olacak, nasıl olacak?” sorularıyla, süprizlere itiyor.

İsterseniz şimdi, romanın sayfalarını hızlı hızlı çevirmeye başlayalım.

Buchenwald kampına gizlice sokulan üç yaşındaki Yahudi çocuk “herşeyin” başlangıcıdır romanda. Herşey karışır birden. Elli bin insanın sorumluluğunu üzerine almış olan UKK, ne yapacağını şaşırır. Ne olacak şimdi? Eğer SS’ler farkına varırsa hem çocuk ölecek, hem de çocuk üzerinden gizli örgüt açığa çıkacak. Gizli örgütün açığa çıkması, elli bin insanın katliamına neden olabilir.

Kampta bulunan komünistler, çocuğun kamptan gönderilmesiyle (ki bu çocuğun ölümü olacaktır), kampta kalması arasında bocalamaya başlar. Evet, herşey açığa çıkabilir. Tüm insanlar öldürülebilir. Ama ya çocuk?

Bu çocuğu kurtarma çabasına kilitlenir herkes. Ölümle yaşam arasındaki çizginin silikleştiği bu yerde, bu çocuk kendi umutlarıdır tutsakların. Tüm risklerine rağmen çocuğu yaşatma çabaları herşeyin önüne geçer. Küçük bir yaşam kıvılcığını sıçarmıştır onlara. Bu minnacık şeyi yokladıktan

korumaları gerekir.

“Kroponski, kaskatı kesilmiş yavruyu bavula yatırdı; birkaç mantodan döşek hazırlarken elleri titriyordu. Çocuğu usulca üzerine yerleştirip, üzerini örttü ve ellerini yavaşça yüzünden çekti. Bunu yaparken, gözleri sıkıca kapalı çocuğun, hafif de olsa gizli direnişini hissediyordu... Adamlar, birbirlerinin üzerinden o küçük şeyi seyrettiler. Bir tırtıl gibi kıvrılmış uyuyordu. Tutsakların yüzüne bir ışıltı yerleşmişti; çok uzun zamandır hiç çocuk görmemişlerdi. Hayret ediyorlardı. ‘Gerçek, küçük bir insan gibi.’”

Uluslararası Kamp Komitesi, zamanla direnişin merkezi oluyor. Esas olarak Alman komünistleri, çeşitli uluslardan biraraya toplanan binlerce insan arasında bir birlik yaratmak, milliyetler arasında iletişimi kurmak ve en iyilerin yardımıyla, ilk başlarda kesinlikle varolmayan dayanışma ruhunu geliştirmek için azami bir çaba sergilerler.

“UKK, yavaş yavaş, hiç kimse böyle bir gizli örgütün varlığından haberdar olmaksızın, tutsakların arasında kök salmaya başladı. UKK’den hiçbir yoldaş, kampta dikkat çeken bir konumda değildi ve kendisinden söz ettirmiyordu. Sade ve göze batmadan yaşıyorlardı. Bogorski, banyo komandosunda; Kodiczek ve Pribula, gözlük barakasında tekniker; Van Dalen, revirde basit bir hastabakıcı; ağzının tadına düşkün olanların tuttuğu Fransız Riamonda, SS Gazinosu’nda aşçı ve 38. Blok’ta kalan Bochov, yazman olarak çalışıyordu.”

Çocuğun varlığından belli bir zaman sonra “Führer”lerin haberi olur ve ondan sonra hummalı bir arama başlar. Çocuk bulunamaz ama, çocukla doğrudan ilgili olan insanlar işkenceden geçirilir. Birisi öldürülür; UKK’li olmayan bir diğeri ihanet eder. Ağır ve ölümüne işkencelere rağmen, UKK açığa çıkarılamaz. Ama herşeye rağmen UKK, işkencede çözümler ihtimaline karşı tedbirler alır ve kendisini yalıtmaya çalışır.

Höfel ve Kroponski işkence görmeye başlar. UKK, tedirgindir. Zincirin herhangi bir yerinde yaşanan kopma ya da çözülme, yapıyı tümünden yokedebilir. Kroponski, neyse de Höfel çözüldüğünde arkası çorap söküğü gibi gelebilir, hepsi uçuruma yuvarlanabilir. Mekanizma, ne kadar iyi kamufler edilirse edilsin, sonuçta insanlardan kuruludur. Militerlerin tümü kararlı, tehlikeler karşısında inatçı insanlar olsalar da, buna rağmen işkencehanelerde, o ıssız hücrelerde başka yaşalar geçerlidir. İnsan orda kendisiyle başbağdır. Ve kim,

kendisinin o fiziki ve psikolojik işkenceler karşısında gerçekten demirden bir irade mi göstereceğini, yoksa zavallı bir yaratığa mı dönüşeceğini bilebilir? İşkencelerin sonunda kesin ve acılı bir ölüm korkusunun, irade ve cesarete ağır basmayacağını kim garanti edebilir? İhanet etmektense, ölmeyi tercih edeceklerine dair ant içmiştir UKK’li komünistler. *“Fakat ant içmek ile onun gereğini yerine getirmek arasında, insan doğasının bilinmeyen birçok aşamaları bulunuyordu.”*

Ağır top gürültüleri kampa yaklaştıkça, faşistler kaçmanın yollarını aramaya başlarlar. Bir kısmı, elli bin tutsağın tümünü öldürerek kaçmak ister. Diğer faşist subaylar ise, kendileri ele geçtiği taktirde öldürülmemeleri için farklı taktikler önerirler. Şimdi de, kamp Führerlerinin yaptığı toplantıdaki konuşmalarına kulak verelim:

“Kapana kısıldık, Büyük işler kotarmanın zamanı geçti. Şimdi sorun kendi yakamızı nasıl kurtaracağımız.” “Eğer buradan çekilir ve ardımızda bir yığın ceset bırakırsak, ölüme kadar sadık kalmış olmanın onurunu taşıyacağız.” “Ben yakamın gevşek olmasını istiyorum. Savaşı biz kazanmış olsaydık o zaman kampta sadece eğlence olsun diye nefis bir hedef vurma oyunu düzenlerdim.”

Evet, en sonunda tutsakların isyanı! Özgürlük tutkusunun, ölüme galip gelişi. Gözyaşlarının, her bir yoldaşı islatan sıcaklığı... Duygu seli... Tüm zorluklara ve barbarlıklara rağmen, komünistlerin direnişlerinin zaferi...

“Bruno Apitz’in romanlaştırdığı İkinci Dünya Savaşı’nın son yılında gerçekleşen Buchenwald isyanı, dünyanın başına musallat olan faşizmin karanlık koşullarında bile insan yeteneklerinin ne kadar uçsuz bucaksız olduğunu kanıtlayan tarihsel bir anıt gibi çıkıyor karşımıza. İnsanlığın faşizmden çektiği acılar asla unutulmasın diye, direnişçilerin söylediği bu özgürlük türküsüne kulak vermek gerekiyor.”

Sözümüzü, Bochov’un sözleriyle tamamlıyoruz: *“Şimdiye kadar tehlikelerden kaçındık. Bu iyiydi, çok iyi. Zeka ve yetenek, şans ve rastlantıyla tehlikelerden kurtulmayı başardık. Bütün bu yıllar boyunca bu yolu izledik. İnsanlığımızı, hayvani bir zekayla koruduk ve savunduk. İçimizdeki insanı, çoğu zaman da derinlerimizde saklamak zorunda kaldık. Öyle değil miydi yoldaşlar? Şimdi, yolumuzun son kısmını yürüyeceğiz; ya özgürlük ya ölüm! Artık kaçınmak olanaksız...”*

PKK tutsaklarına açık mektup!

Düne kadar Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesini yürüten arkadaşlar!

Sizlere “yoldaşlar” ya da “siper yoldaşları” diye hitap etmeyi o kadar isterdik ki. Sizler yıllarca, tarihin gördüğü en zorlu ve onurlu ulusal kurtuluş savaşlarından birisi olan KUKM’ni, faşist Türk sömürgeciliğine karşı yürütme onurunu taşıdınız.

Sonra ne oldu?

“Diyalog”, “diplomasi”, “siyasi çözüm”, “barış” adı altında mücadele teslimiyete, devrime ve sosyalizme ihanete evrildi, önderliğiniz tarafından.

Halbuki bugün “Demokratik Cumhuriyet” diye yutturulmaya çalışılan şeyin, geçmişte bizzat kendiniz tarafından “ajan” ilan edilen bazı çevreler tarafından savunulan “tasfiyecî” bir çizgi olduğu size öğretilmemiş miydi? Emperyalizmden medet ummak, sömürgeciliğe biat etmek, “büyük politika yapmak”, “küçük dünyaları yıkmak” olabilir mi?

Sizler, bu soylu savaşında, savaş esiri olarak zindanlara atılmış ve Diyarbakır vahşeti gibi bir saldırıyı püskürtmüş, yüzlerce şehidi olan devrimci savaşımın onurlu tutsaklarıydınız.

Zindan direniş konferansları adıyla, önce bu devrimci direniş çizgisi tasfiye edilmeye başlanmıştı PKK’de. Öyle ya, ML klasikleri çalışıyor, iç demokrasi talep ediyor, sosyalizm inançlarını dile getiriyor ve “hak arayıcılığına” gidiyordunuz!

Zindanlar, Kürt halkının devrimci dönüşümünün somut olarak görüldüğü, yaşadığı önemli mevziler

olmuştu yıllarca.

Ve aynı zindanlarda, Türkiye devrimci hareketinin, komünistlerin soylu dayanışmalarıyla da tanıştınız. Fakat birkaç eksik ya da kusur, mikroskopla büyütülüp öyle konuyordu ki sizin önünüze, devrimcilere “Türk solu” adıyla küfürler ettiriliyor, düşmanlık tohumları ekiliyordu. İlişkileriniz bile neredeyse sıfıra indirilmiş, kitaplar-dergiler yasaklanmıştı! Türkiye devrimci hareketi aşağılanması, küçümsenmesi gereken bir özneydi...

Sizler politikayı, onlarca yoldaşınızın kendini tutuşturmasından, onlarcasının ölüm oruçlarında-açlık grevlerinde şehit olmasından, bombanın pimini çekerek düşmanın yüzüne patlamasından öğrendiniz. Türkiye sermaye sınıfına karşı sosyalizm savaşımının ciddiyetini, sorumluluklarını bilirsiniz.

Fakat dönüp bugün “provokasyona gelmeme” pratiğine, “demokrasi ve barış mücadelesine” bir bakın. Zindanlarda ‘96 ÖO-SAG direnişindeki tutumunuza, Buca-Ümraniye katliamlarındaki tutumunuza bir bakın. Ulucanlar vahşetinde devrimciler silah tarakalarına karşı halaya durup, sloganlarla koşarken, “biz yokuz komutanım” dedikten çizginize bir bakın. Burdur’daki vahşet sırasındaki tavrınıza, Bergama operasyonunda sermaye medyasından aldığınız “aferin”e bir bakın. Yeriniz burası mı sizin, hakkınızı aramayı bu platforma düşmek için mi bıraktınız?

Sömürgeci sermaye bugün sizin zaaflarınızı hücre (F) tipi saldırısında kullanıyor; dönüp “büyük

politikanıza” bir bakın! ‘95’ten beri bavul toplatılıyor size, “görüşmeler var, bu sene çıkacağız” diye. İmralı çizgisinden sonra bu açıktan ve hergün söylenir oldu. Ve sermaye genel af söylentileri yayarak sizi mücadelenin dışına nasıl da itiyor, faşist saldırılarını koyulaştırıyor, gözümüzün önünde insanlarımız nasıl işkenceden geçiriliyor, tecavüze uğruyor, analarımız saçlarından sürüklenerek dövülüyor, bir bakın! “İdam cezası kalkabilir” diyerek A. Öcalan’ın yaşamı üzerinden size nasıl şantaj yapılıyor; ama öte yandan sokak ortasında devrimciler nasıl kurşuna diziliyor, zindanlarda tutsaklar hamamlarda lime lime doğranıyor, bir bakın!

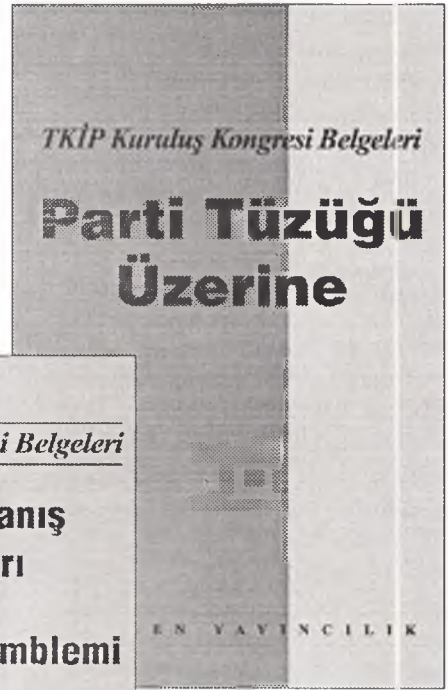
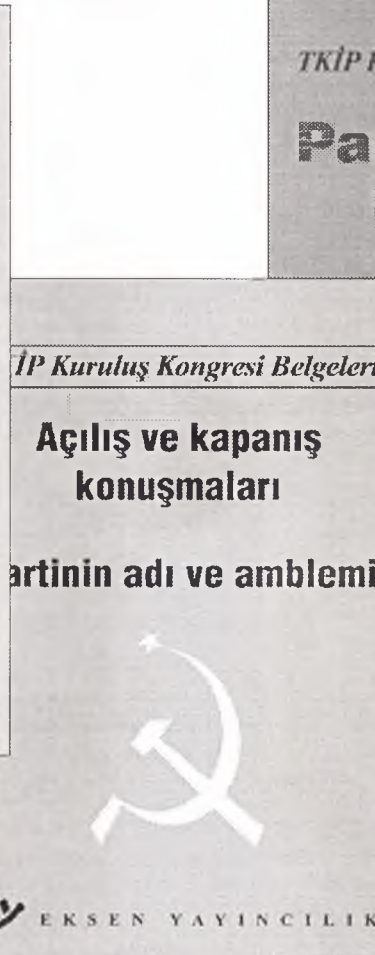
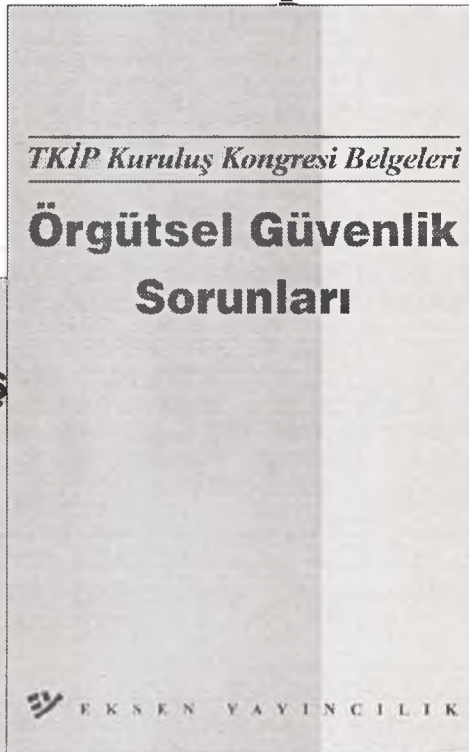
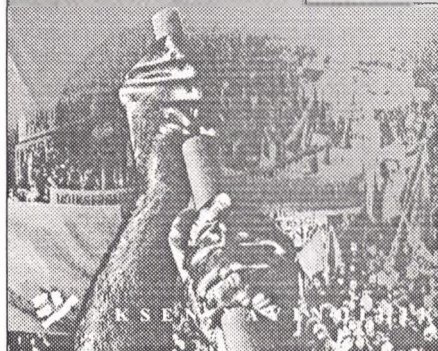
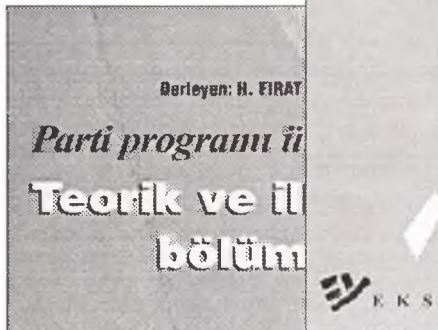
Ve Ulucanlar direnişine, bizim ve sizin şehitlerinize, son sözlerine bir bakın! Kürt ve Türk yoksullarının yaşamlarına, sorunlarına, acılarına bir bakın, kararınızı verin ve safınızı tutun. Ulucanlar’da olduğu gibi teslimiyet mi sizin yeriniz, yoksa birleşerek direnen ve kazanan devrimci tutsakların yanı mı?

‘96 ÖO-SAG direnişinden, Ulucanlar direnişinden biliyorsunuz devrimcileri. Verdikleri sözü tutarlar. Ölürler ama asla teslim olmazlar. Bedeli ne olursa olsun kazanırlar. Hücre (F) saldırısı da püskürtülecek ve kazanılacak. Bedeli ne olursa olsun! Sizleri ise ya tarihin cüceleri olarak anacaklar ya da teslimiyet ve ihanete karşı devrimci dayanışmanın onurlu neferleri olarak...

An serkeftin an mırın!

B. Musa

Yeni Kitaplarımız

EKSEN YAYINCILIK

Laleli Cad. Çim Apt. 52/5 Aksaray/İSTANBUL
Tel/Fax: (0 212) 638 28 83

Bir tekstil atölyesinden gözlemler...

60-70 işçinin çalıştığı bir tekstil atölyesinde çalışıyorum. İşe başladığım ilk günler işçileri tanımakla geçti. Çalışma koşullarına karşı tepkilerini, patronla ilişkilerini, yaşam tarzlarını, aile yapılarını, kültürlerini, birbirleriyle olan ilişkilerini gözlemeye çalıştım. Bu benim ilk işçilik deneyimim. Ancak genelde işçi sınıfının, özelde tekstil işçilerinin sorunlarını yakından bildiğim için, sanki yıllardır işçi olarak çalışıyor gibi hissediyorum kendimi.

Tekstil işçilerinin karşılaştığı sorunlar, dayatılan çalışma koşulları çalıştığım yerde de hakim. 11 saat çalışma, zorunlu mesailer, sendikası ve sigortasız çalışma, hafta sonu çalışması, sağlıksız ve kötü yemekler, 40 milyon civarında sefalet ücreti, patron ve ustabaşı tarafından yapılan hakaretler ve küfür dolu sözler, aşağılamalar, insan yerine koymama vb... Yanısıra çalışma sırasında tam bir kışla disiplini uygulanıyor. Konuşmak, tuvalete, su içmeye gitmek, bir şeyler yemek, gülmek yasak. İş kusursuz, hatasız ve çabuk yapmak zorundasın. Ustabaşı ve patron her an başımızda bekliyor. İşine geldiğinde, "hadi aslanlarım, hadi canlarım göreyim sizi"; işine gelmediğinde ise, "Ulan insan mısınız be! Hayvan olsa böyle çalışmaz" diyebiliyor. Bir işçinin yanında öbür işçiye övüyor ya da aşağılıyor.

İşçiler bu durumlardan oldukça rahatsızlar. Büyük bir kin ve öfke besliyorlar. Bakışları donuklaşmış, umutsuz ve karamsarlar. Adeta makinanın parçası haline gelmişler. Zaten patronun istediği de bu değil mi? Onlar patron için kusursuz bir işçi değil, kusursuz bir makina olmalılar. İşçiler de bu durumu olağan sayıyorlar. Bu nedenle; "Her yer böyle, buradan ayrılıp başka yere girsek yine aynı koşullarda çalışacağız. Sadece patron ve isim değişecek. Burası ya da başka yer olmuş, çalıştıktan sonra bizim için farketmez", diyorlar.

İşçilerde bir tepki var. Ancak bu tepki işçilerin birbirlerine yönlendiriliyor. Patron işçiler arasında bilinçli olarak ayrımcılığı körüklüyor. İyi iş yapıp yapmama, 5 milyon fazla alıp almama üzerinden işçileri rekabete sokuyor. İşçiler patronun işini daha iyi yapmak, patronun gözüne girebilmek için elinden gelen her şeyi yapıyor. Patrona ve çalışma koşullarına olan öfkesini işçi arkadaşlarından çıkarabiliyor. Bazen de işyerinden ayrılarak gösteriyorlar tepkilerini.

İşçiler tüm geri bilinçlerine ve

duyarsızlıklarına rağmen, hemen her gün sorunlardan ve koşullardan yakınıyorlar. Bunu kaderleri olarak görüyorlar. Buna rağmen zaman zaman tepkilerini patrona yöneltiyorlar. Geçenlerde maaş günüydü. Bu ayın maaşları zamlı alınacaktı. Büyük bir umut ve heyecanla paralarını almak için bekliyorlardı. Paralar dağıtılmaya başlayınca, yüzlerindeki umut kin ve öfkeye dönüştü. 40-50 milyon olan maaşlara 5-10 milyon zam yapılmıştı. Bunun üzerine işçiler hemen toplanıp patronla konuşmaya gittiler. Ancak sonuç olumsuzdu. Patron, beğenmiyorsanız yarın gelmezsiniz, dedi. Ve ertesi gün konuşmaya giden işçilerin hiçbirisi işe gelmemişti.

Bu örnekte de görüldüğü gibi, işçiler sorunlarına karşı tepkisiz değiller. Geri bilinçlerine rağmen, emekleri gaspedildiğinde bireysel tepki geliştirebiliyorlar. Önemli olan bu tepkilerin bilinçli bir şekilde açığa çıkartılmasını sağlamak ve doğru kanallara yönlendirebilmek. Bunun olanakları fazlasıyla mevcut.

İşe girildiği andan itibaren, onlarla kurulacak ilişki, bıraktığımız ilk izlenim çok önemli. Başlangıçta birbirleriyle konuşma tarzları, davranışları, uğraştıkları işler bize ters ya da anlamsız gelebiliyor. Aynı şekilde bizim tavır ve davranışlarımız, konuşma tarzımız da onlara ters düşebiliyor. Burada onlardan biri olmak, uyum sağlamak, aykırı düşmemek adına onlar gibi davranmamalıyız. Doğru olanı onaylayıp överek, yanlış olanı mahkum ederek, doğrusunu kendi kişiliğimiz ve davranışlarımızla göstermeliyiz.

Örneğin, benim çalıştığım yerde birbirlerine küfrederek ya da aşağılayarak konuşabiliyorlar, çok kırıcı ve kaba davranabiliyorlar. Paylaşım ve dostluk ilişkileri çok zayıf. Biz olaya bu yönüyle de bakabilmeli, onları bu açıdan da değiştirme çabası harcamalıyız. Doğru davranış ve tutumlarımızdan, kişiliğimizden etkilenecekler, bize saygı duyacaklar, zamanla bizim gibi davranmaya çalışacaklardır. Örnek alınan bir işçi olarak görecekler ve bizi öncelikle bu yönlerimizle sahipleneceklerdir.

İşçiler, ilgilenildiği ve çaba sarfedildiği taktirde, dayatılan ağır çalışma koşullarına karşı mücadele etmeye hazırlar. Yeter ki görev ve sorumluluklarımıza daha disiplinli, daha özverili ve daha sabırlı yaklaşalım. Herşey komünistlerin göstereceği enerji ve çabaya bağlı.

Komünist bir tekstil işçisi/Kartal

SAG direnişçilerini selamlıyoruz!

Devrimci ve komünist tutsakların başlatmış olduğu SAG genel direnişini tüm devrimci duygularımızla selamlıyoruz.

Zindanlar cephesinde sert çatışmaların olacağı bir sürecin içindeyiz. Bilindiği üzere genel direnişin amacı F tipi hücre tabutluklarını kapatmak ve bazı temel hak ve özgürlükleri elde etmektir. Devlet, direnişin başladığı günden bu yana SAG'ın yankısını bastırmak ve dikkatleri af vb. yönere çekerek asıl saldırısını amacına ulaştırmak için her türlü yalan, karalama, provokasyon vb. aşağılık yöntemlere başvuruyor.

İlkin Adana Kürkçüler, sonra Bayrampaşa Cezaevi'nde adli tutukluların "isyan"ları, "af eylemleri" olarak yansıtıldı. Bundan hemen sonra Uşak Cezaevi'nde Nuriş kardeşlerin çıkardığı "isyan" bunlara eklendi. Gerek Adalet Bakanı, gerek diğer devlet bürokratları, bu olayları bahane yaparak F tipi hücreleri meşrulaştırmaya çalıştılar. Devlet, cezaevlerinde otorite sağlanamıyor, çeteler cezaevlerini ele geçirmiş vb. diyerek, hücre tipi cezaevlerini "çözüm" olarak gösteriyor.

İçeride ölümüne bir kararlılıkla süren Süresiz Açlık Grevi direnişi birkaç gün sonra Ölüm Orucu'na dönüşecek. Bu saldırıyı püskürtmede biz dışarıdakilerin üzerine düşen görevler bellidir. İçerde yükselen bu direniş bayrağını dışarda da yükseklerde tutmak önümüzdeki yakıcı görevdir.

SAG direnişçilerini, tüm cezaevindeki yoldaşlarımızı ve siper yoldaşlarımızı devrimci duygu ve kararlılıkla selamlıyoruz.

Hücrelere girmedik, girmeyeceğiz!

Hücreler yıkılsın, tutsaklara özgürlük!

Anadolu Yakası'ndan genç metal işçileri

Devrimci tutsakların yanındayız...

Değerli komünist ve devrimci tutsak yoldaşlarım! Faşist sermaye devletine karşı içeriden yükselttiğiniz Süresiz Açlık Grevi direnişinizi selamlıyorum. Açlık grevi direnişiniz kirlî, karanlık ve katil devlete karşı anlamlı bir yanittir. Bu da bizim için onur vericidir. Sizlerin içeride direnişte bulunmanız bizim dışarıdaki mücadelemizi, eylemlerimizi doğrudan etkiliyor.

Bizler de dışarıda devrimci tutsaklarla birlikte hücrelere karşı mücadelemizi sonuna kadar sürdüreceğiz, direneceğiz, teslim olmayacağız! İçerideki tutsak yoldaşların katledilmesine seyirci kalmayacağız.

Komünist ve devrimci tutsakların dökülen kanlarının hesabını katil devletten soracağız.

Devrimci tutsak yoldaşları bütün kalbimizle destekliyoruz.

Esenyurt'tan bir işçi

Sefaköy Halkevi'nin gece etkinliği

2 Kasım günü Sefaköy Halkevi'nin bir dayanışma gecesi yapıldı. Geceye ilgi iyiydi, 500 civarında bir katılım oldu.

Gece Halkevi yönetiminin yaptığı açlık konuşması ile başladı. Konuşmanın içeriği temel gündemleri içermiyordu. Zindan direnişinden hiç söz etmeyen bu konuşma, daha çok, geceye valilik tarafından izin verilmemesine rağmen gecikmeli de olsa gecenin gerçekleşmesini yapılan övgülerle yüklüydü.

Ardından tiyatro gösterimine geçildi. Tiyatro gösteriminin bazı bölümlerinde Avrupa'da demokrasi olduğu mesajı verilmeye çalışıldı. Sermaye iktidarının demokratikleşme manevralarından Halkevi yönetimini ne kadar etkilendiğinin göstergesi sayılmalıdır bu durum.

Daha sonra Efkân Şeşen türkülerıyla kitleyi coşturdu. Şeşen'in Grup Yorum'un türkülerini seslendirmesi geceye gelenlerin coşmasının asıl nedeniydi. Şeşen'in konseri sırasında, zindanlardaki Süresiz Açlık Grevi'yle dayanışmayı yükselten ve devrimci tutsakları sahiplenen "Devrimci tutsaklar teslim alınamaz!", "Yaşasın Süresiz Açlık Grevi direnişi!", "Yaşasın halkların kardeşliği!" sloganları atıldı.

Daha sonra Metin-Kemal Kahraman sahneye çıktı. Türkülerle birlikte sloganlar atıldı.

Mesajlar okunarak geceye son verildi. Devrimci Demokrasi gazetesi ve Kızıl Bayrak okurları ilettikleri mesajlarla SAG direnişini selamladılar.

İkitelli'den Kızıl Bayrak okurları

EKSEN Yayıncılık Büroları

Atatürk Bul. Gevrek Sok. Karakaş İşhanı No:13/22,
Kartal/İSTANBUL Tel: 0 (216) 488 67 05

Karanfil Sok. No:17/17 Kızılay/**ANKARA**
Tel: 0 (312) 419 18 32

Ahi Evran Mahallesi 734. Sokak Bekir Kadı Apt.
No: 1 **KIRŞEHİR** Tel: 0 (386) 214 08 05

İsmet Paşa Cad. Beşiroğlu Altın Han Kat: 5
No:89 **Gebze/KOCAELİ**

Esenbey Bankalar Cad. Uyanal İşhanı No: 61 **NIĞDE**

853. Sok. Bilen İşhanı No: 27/510
Konak/**İZMİR** Tel-Fax: 0 (232) 445 21 50

Mimar Sinan Cad. Mimar Sinan İş Merkezi
Final ders. üstü No:108 **KAYSERİ**

Cemal Gürsel Cd. Shell Karşısı Vakıf İşhanı Kat: 3
No: 306 **ADANA** Tel: 0 (322) 363 28 78

Hürriyet Cad. Namık Kemal Sok. Kaçar İşhanı
Kat: 3 No: 3 **ANTAKYA**

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Gazetene sahip çık! Abone ol! Abone bul!

Adı :
Soyadı :
Adresi :
Tel :

6 Aylık Yurt içi 5 000 000 TL Yurt dışı 200 DM
1 Yıllık Yurt içi 10 000 000 TL Yurt dışı 400 DM

İbrahim GÜMÜŞ adına,
* TL için : Yapı Kredi Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 0093240-0
* DM için : İş Bankası İstanbul/Aksaray Şb. 1002 30100 1051039

No'lu hesaba yatırdım. Makbuzun fotokopisi ektedir.

İMF-TÜSİAD
saldırı programı
emekçiler
puşkırtacak!

Başkentte 60 bin kamu emekçisi!

